

БАРБАРА МАКОЛИ

НЕВЕРОЯТНА АФЕРА

Превод от английски: Румяна Кънчева, 1994

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Нещо не беше наред. Кейд Уокър плъзна ръка по врата си да отпъди странното усещане, но то си остана — сякаш мравки лазеха по кожата му, а стомахът му болезнено се свиваше. Много добре познаваше това чувство. Безброй пъти го беше предупреждавало за опасност, дори бе спасявало живота му. Свикнал бе да се доверява на инстинктите си. Преди време разчиташе единствено на тях.

Кейд се намръщи, изправи се бавно и отправи поглед към ширналата се под него гора. Стоеше на покрива с чук и летва в ръце. Взираше се в короните на дърветата и се любуваше на изобилието от багри, които есента във Върмонт бе разстлала наоколо — червено, златисто, кафяво, оранжево. Следобедното небе беше наситено синьо, с разпръснати тук-там бели пухкави облачета. Кейд вдиша дълбоко кристалночистия въздух. Не преставаше да се учудва на ободряващата му свежест.

Не като потъналите в смог крайни квартали на Ню Йорк, отбеляза той мислено и несъзнателно раздвижи рамо.

Но откакто бе пристигнал във фермата на леля Айда, не за първи път го спохождаше чувството за нещо нередно. Миналата събота например, точно преди седмица, имаше необяснимото усещане, че някой го наблюдава, докато поправяше дървения парапет на верандата, а скоро след това изчезна трионът. След два дни отново се натъкна на него в бараката за инструменти. В същата барака се оказа заключен, когато резето отвън „случайно“ бе щракнало. Изчезваха и други неща — чук, парчета дъски, гвоздеи, като повечето от тях — с изключение на гвоздеите и дъските — се появяваха отново. Чудна работа. Чудна и загадъчна. Но тъй като не вярваше в духове и привидения, единственото обяснение бе собствената му мания за преследване. Дългите години, когато не знаеше кой и какво го очаква зад съседния ъгъл, са го направили свръхподозрителен. Вече не беше полицаи, но не можеше с лекота да изтрие преживяванията от последните тринайсет години. Нужно му бе време. А време той имаше предостатъчно.

Кейд тръсна глава да прогони безпокойството. Няма защо да си въобразява, че на всяка крачка го дебне нещо лошо. Та това е Клиървил, за Бога! Градче с десетина хиляди жители. Никой тук не го преследва. Беше дошъл, за да си почине и да реши какво ще прави по-нататък в живота. Нещо приятно и безопасно, например да отвори крайпътен ресторант или да стане застрахователен агент.

Подухна хладен ветреца. Гората нежно зашумоля. Кейд се усмихна. Страховете му бяха нелепи. Просто не е свикнал със самотата и уединението, присъщи на провинцията и затова е неспокоен. Макар почивката тук през лятото да е семейна традиция, той самият, откакто се дипломира, беше идвал само няколко пъти — последния преди две години за погребението на чичо си. Работата в полицията бе трудна и изтощителна. Нямаше време за почивка. Сега, когато родителите му и леля Айда също бяха покойници, не бе останал никой, освен него, който да поддържа стопанството. Нямаше други роднини. А и къщата бе доста голяма — два етаж, пет спални и трапезария, която може да побере армейски полк — едва ли бе подходящ дом за неженен мъж.

Не, каза си Кейд, това е къща за голямо семейство с рояк деца. Веднъж само да я постегна и я обявявам за продан, а аз се връщам в Ню Йорк. И край на семейната традиция.

Стомахът му напомни, че не е ял нищо от ранни зори. Изтри ръце в джинсите, поизтупа се от праха и реши да хапне набързо един сандвич. Работеше бързо и за около три седмици щеше да се справи с грубия ремонт и да се заеме с вътрешността на къщата. Само дето не разбираше нищо от обзавеждане. Апартаментът, в който живееше в Ню Йорк, беше с размерите на кибритена кутийка и никога не го бе вълнувал цветът на стените или шарката на тапетите. Представа нямаше откъде да започне. Е, ще мисли, когато му дойде времето. Засега си има други грижи. Следобед ще иде до града за материали, а ако му остане време, ще напазарува. Запасът му от замразени продукти бързо се стопи, сериозно намаля и тайният резерв от шоколадови бисквити.

Кейд стигна ръба на покрива и понечи да слезе, но изведнъж рязко спря. Имаше малък проблем. Липсваше стълбата. Озадачен, той погледна надолу. На земята, два етаж под него, лежеше същата стълба. Проклятие! Как е могла да падне? Беше я закрепил здраво.

Съвсем сигурен беше. Какво, по дяволите, става тук? Докато стоеше и ругаеше, размишлявайки какво може да направи, отдолу се раздаде звук, който привлече вниманието му. Заслуша се. Ето пак. Тихо изшумоляване. Ама че дяволия! Който и е, оттук бе невъзможно да го види. Намираше се в крайно неизгодно положение. Но тази няма да я бъде!

Кейд стисна зъби и се заизкачва пак към върха на покрива. Слезе от другата страна, към ъгъла на къщата. Седна на ръба, хвана се за улука и увисна. Улукът изскърца под тежестта му, но Кейд вчера го беше укрепил с допълнителни скоби и бе сигурен, че ще го издържи. Трябва да го издържи! Стисна здраво ламаринения цилиндър. Няма да остави непознатия натрапник да се измъкне!

Спускането беше трудно. Пречеха му грубите работни обувки. Ръцете му се плъзгаха по гладката повърхност. С всички сили се стараеше да се задържи, а в рамото му сякаш се забиваше нож. Ругаеше през зъби и продължаваше бавно да се свлича по улука. На около два метра над земята се пусна и скочи долу.

Въпреки изгарящата болка в рамото, преживяването бе предизвикало познатото възбуждащо усещане. Той тихо се запромъква покрай къщата, после надзърна иззад ъгъла. Дребна фигурка се гушеше до вратата с отправен към покрива тревожен поглед. Дете! Призракът се оказа някакво си хлапе.

Кейд гневно стисна устни. През цялото време е бил разиграван от хлапе! Ако се съди по ръста му, на не повече от девет години. Момчето беше слабо, тъмна кестенява коса покриваше яката на червеното бейзболно яке. Стоеше с гръб към него и не подозираше, че го наблюдават, но по напрегнатата стойка си личеше, че го е страх. Още не е закоравял престъпник. Някои неща са вечни, помисли Кейд. Спомни си как навремето беше хвърлил воняща бомбичка в гаража на старата госпожа Госбрум. Ала го бяха хванали и трябваше да си плати за стореното. Както сега и този палавник!

Кейд скръсти ръце, наподобявайки най-суровия си поглед и тихо излезе зад ъгъла. В същия миг разбра, че момчето го усети. Както стоеше съвсем неподвижно, изведнъж се обърна. Големите кафяви очи, разширени от изненада, се вторачиха в него, а луничавото лице преbledня като платно. Накани се да побегне, отстъпи назад, но от

страх се препъна в собствения си крак и тупна тежко на земята. Три дълги скока и Кейд стоеше надвесен над уплашеното дете.

— Едно е да ми крадеш инструментите и да ме залостваш в бараката — рече отчетливо, — но съвсем друго е да ме оставиш да стърча на покрива!

Детето отвори уста, но не можа да отрони нито дума. Кейд се почувства виновен. Като че ли е по-рязък, отколкото трябва. Всъщност момчето нищо не е повредило. Сети се обаче за часовете, които можеше да прекара горе и се намръщи още повече.

— Как се казваш?

Този въпрос сякаш уплаши хлапето още повече. Малкият скочи и опита да се изплъзне покрай него. Кейд го сграбчи за яката и го задържа на място. Имаше нещо в очите на момчето, което не бе просто страх. В тях се таеше истински ужас. Това го накара да охлаби малко хватката и да смекчи гласа си.

— Нищо няма да ти сторя — увери го, но думите не постигнаха желаня ефект. Момчето боязливо шареше с очи наоколо. Кейд го хвана за раменете и го обърна към себе си. — Вярвай ми, нищо няма да ти направя! Наистина. Просто искам да разбера как се казваш.

Детето преглътна с усилие и го погледна.

— Джи... Джи... ми — пророни.

— Джими?

То кимна и опита да се отскубне.

— Хей! — стисна го Кейд. — Още е рано да си тръгваш, Джими! Знаеш, че постъпи лошо, нали?

Момчето кимна отново.

— Ясно ти е, че трябва да повикам родителите ти, нали?

Страхът се превърна в пълно отчаяние. Хлапето отвори уста да възрази, после я затвори безмълвно и впи поглед в земята.

— Джими — обади се меко Кейд, — ако те пусна, ще обещаеш ли да не избягаш?

Детето наведе още по-ниско глава, пое на пресекулки дъх и пак кимна.

— Добре тогава — пусна го Кейд. — Хайде да влезем и да се обадим по телефона.

Джими неохотно затътри крака. Застана в коридора и неуверено зачака по-нататъшни указания. Кейд посочи с глава вратата пред тях.

— Можем да поговорим в кухнята. Бих искал да чуя какво ще ми кажеш, преди да позвъня на родителите ти. Освен това умирам от глад, а съм по-снизходителен с пълен стомах.

Джими вдигна глава. В кафявите му очи грееше надежда. Влезе припряно в кухнята и с готовност се подчини, когато Кейд му посочи да седне край масата. Мъжът взе от килера пакет бисквити, извади от хладилника каквото бе нужно за сандвичи. Тъкмо стовари всичко върху масата и чу, че звъни телефонът. Свъси вежди и се обърна към Джими.

— Ще отида да се обадя. Обещавах ли, че ще те намеря тук, щом се върна?

Детето кимна и се усмихна. Зъбките му бяха бели и равни. На дясната буза се появи трапчинка. Кейд също се усмихна, разроши дружески косата му и отиде в спалнята. Едва бе успял да каже „ало“, когато зърна през прозореца стремително движещо се червено петно.

Хлапето се беше измъкнало от задния вход! Разярен, Кейд захвърли телефона. Изскочи навън. Щеше да му пресече пътя откъм двора. По дяволите! Как може да го изиграят така лесно! Прескочи направо през верандата, но Джими вече приближаваше гората. Здравият разум му подсказваше да се откаже от преследването, щеше да му се удаде и друг случай, но самолюбието го тласкаше напред. Да го надхитри едно хлапе бе твърде голям удар, за да го подмине току-тъй.

— Джими! — извика Кейд, навлизайки в гората след него.

Момчето се поколеба за миг. Обърна се, изгледа го, после още по-бързо се стрелна сред дърветата.

— Джими! — извика Кейд отново, но без всякакъв резултат. Като червена светкавица Джими криволичеше между кленовете и ясените с пъргавината и скоростта на газела. Кейд ругаеше и продължаваше да тича, твърдо решил да го настигне. В гората отекваше тежкото му дишане и шумоленето на сухите листа под краката му. Вече беше близо, още миг-два и ще го хване...

Изведнъж нещо се стовари върху му и той политна. Падна настрани и взрив от болка в рамото спря дъха му. Усети върху себе си леко и стройно тяло. Ръката му напипа заоблена гръд. Не беше друго дете, а жена. Малкото ѝ юмруче го удари ниско в ребрата. Той изръмжа и я сграбчи за китката. Със свободната си ръка тя го заудря по главата.

Кейд грубо изруга. Хвана я за другата китка, претърколи се и я прикова под себе си към земята.

— Не мърдай! — кресна ѝ, но тя се бореше с яростта на дива котка. Коляното ѝ се стрелна нагоре, разминавайки се с целта само на сантиметри. Кейд се извъртя. От здраво стиснатата му челюст се изтръгна проклетие. Очевидно тази жена не е за подценяване, рече си и притисна към земята гъвкавото ѝ тяло. — Казах да не мърдаш! Нищо няма да ти направя. Както нямах намерение да сторя нищо лошо и на Джими.

Тя се укроти. Огромните ѝ сиви очи бяха потъмнели от гняв като буреносен облак. Бузите ѝ горяха, гъстата кестенява коса се беше разпиляла по раменете. Както бе притисната плътно към земята, тънкият пуловер, яркожълт като есенните листа, очертаваше ясно високите закръглени гърди. Кейд отмести поглед.

— Пусни ме! — присвитите ѝ очи горяха яростно. Дрезгавият ѝ глас сякаш одра кожата му.

— Обещавах ли, че няма да избягаш?

Чудеше се дали ще спази дадената дума така, както и синът ѝ. Приликата им бе очебийна. Малко право носле, трапчинка на брадичката. Дали има трапчинка и на дясната буза, когато се усмихва?

— Не правя сделки с мъже, които преследват невинни малки момченца! — предизвикателно вирна глава тя.

Кейд въздъхна дълбоко.

— Госпожо, позволете да ви кажа нещо за невинното малко...

За втори път през последните пет минути го нападаха — този път откъм гърба. Две малки ръчички неочаквано обвиха врата му и Джими буйно рипна на гърба му.

— Пусни майка ми!

Кейд премига. Детето бе надало пронизителния си вик право в ухото му. Преглътна дошлата на езика му ругатня, пусна жената и насочи вниманието си към бясно ритация го отзад злосторник. Надигна се и се отскубна от нападателя, който тъй кротко и смирено седеше в собствената му кухня само преди няколко минути. Жената скочи от земята и се спусна към Кейд.

— Да не си посмял да го докоснеш!

Търпението му вече се изчерпваше. Отблъсна я с една ръка, а с другата задържа на разстояние налитащото хлапе. Окончателно вбесен,

просъска през зъби:

— Казах ви, госпожо, че не възнамерявам никому да причиня зло. Защо не попитате сина си с какво се е занимавал преди малко?

Детето изведнъж престана да се бори. Жената също застина. Пое дълбоко дъх, отстъпи назад и впи поглед в сина си.

— И какво точно си правил? — попита.

Внезапно се оказа, че на земята има нещо крайно интересно, от което хлапето беше всецяло погълнато. Съсредоточено ровеше с обувката си меката пръст.

— Нищо особено.

— Нищо особено ли? — наведе се Кейд и го хвана за брадичката. — На това, че ми отмъкна стълбата, докато стоях на покрива, викаш „нищо особено“, така ли? А какво ще кажеш за това, че ме залости в бараката онзи ден и ми открадна триона и чука, а?

Чу как жената ахна, но не ѝ обърна внимание.

— Не съм крадец! — сопна се Джими. — Върнах ги!

— Освен това ме излъга — скръсти ръце Кейд. — Обеща ми да седиш на мястото си, докато се обадя по телефона.

— Не съм! — вдигна глава момчето и го погледна дръзко.

— Обеща! — Кейд се наведе и впери поглед в очите му.

— Не съм, не съм! — упорстваше Джими, без да отмества поглед.

Кейд скръцна със зъби.

— Помолих те да не мърдаш от кухнята, докато говоря по телефона и ти се съгласи. Повярвах ти. Точно след две секунди ти видях гърба.

Джими клатеше глава. Кейд с отчаяние се извърна към майка му. Тя замислено ги наблюдаваше. Неочаквано в очите ѝ проблесна догадка.

— Ще имате ли нещо против да ми покажете мястото на престъплението? — обърна се към Кейд.

Макар че изражението ѝ му се стори странно — тя сякаш вътрешно се забавляваше — на Кейд му хареса как цялото ѝ лице се озари. Забеляза, че на ръката ѝ няма халка. Това също го заинтригува.

— Оттук — направи им жест да минат пред него.

Вървяха по пътеката мълчаливо. Джими бе свел глава. Жената крачеше изправено и решително. Явно беше ядосана и недоволна от

сина си. Но имаше още нещо в скованата ѝ стойка, което Кейд не можеше да определи.

Стигнаха и той отвори вратата. Поведе ги към кухнята. Погледна Джими през рамо.

— А сега пак кажи, че не си седял тук и... — замлъкна. Край масата, вдигнал към тях големите си кафяви очи, седеше... Джими. Кейд се обърна към момчето зад себе си, после пак към Джими. Същото червено яке, същата тъмна коса. Същото лице. Близнаци!

Александра Холингз наблюдаваше как удивения му поглед скача от Джими към Джонатан и обратно. Винаги я беше забавлявала тази изненада у хората, но сега, имайки предвид обстоятелствата и пакостите, които явно бяха направили нейните синове, не ѝ бе до смях. Това, което чувстваше всъщност, бе пулсираща болка в цялата си дясна страна — от борбата с този мъж, висок над метър и осемдесет, жилив и мускулест, с плещи като канара. Тя неволно потри натъртената си ръка. Даваше си сметка, че ако не го бе изненадала, никога нямаше да може да го повали.

Кейд вдигна поглед и тя за първи път забеляза колко особени са очите му — дълбоки и тъмнозелени. В черната коса тук-там проблясваха сребърни нишки. Внезапно в съзнанието ѝ изплува картината как той я прикова с тяло към земята. Бузите ѝ пламнаха, а сърцето бързо заби. Когато го видя да гони Джонатан в гората, през ума ѝ мина... О, Боже, притвори тя очи, какво само си помисли! Внезапно коленете ѝ омекнаха. Подпря се на стола, на който седеше Джими.

— Добре ли сте?

Тя отвори очи и пое дълбоко дъх. Мъжът я гледаше объркано със смесица от смущение и загриженост. Не бива да допуска този човек да разбере вълнението ѝ. Усмихна се насила.

— Да, разбира се, господин...

— Уокър. Кейд Уокър.

Тя кимна, но не протегна ръка.

— Аз съм Александра Холингз. Живеем от другата страна на гората — свъси вежди и отправи поглед към синовете си. — Струва ми се, вече познавате Джонатан и Джими?

— Само Джими — отвърна Кейд и протегна ръка на Джонатан.

Момчето го погледна изненадано, после изправи рамене и пъхна ръка в дланта на Кейд. Когато се обърна към Джими, малкият сведе очи и колебливо протегна своята. Кейд вече бе наясно кой от двамата е водачът.

— Там беше имотът на семейство Уайли, нали? — попита той.

— Все още е — кимна тя. — Те заминаха за Торонто. Господин Уайли открива ново представителство на своята фирма. Аз съм наела къщата до тяхното завръщане.

По мекия ѝ изговор Кейд реши в първия момент, че е южнячка. Но произношението не беше съвсем типично. Във всеки случай не е от Източното крайбрежие.

— Не сте местна жителка.

— Орегон.

Това бе всичко, което каза за себе си, и той остана със странното усещане, че не желае да ѝ бъдат задавани повече въпроси. Тя мълчеше и оглеждаше кухнята — просторна, в стар фермерски стил. Погледът ѝ се плъзна по излъскания дъбов под, спря с възхищение върху тухленото огнище, издигащо се до самия таван. Впечатление ѝ направи също старомодната готварска печка на леля му, над която бяха окачени почернели от времето медни съдове.

— Тази къща е необитаема откакто сме пристигнали преди два месеца — обади се тя. — Не съм забелязвала признаци на живот.

— Тук съм само от няколко дни — поясни Кейд. — Стопанството е наследство от леля ми. Смятам да постегна къщата и да продам всичко.

Тъга изпълни очите ѝ. С мъка откъсна поглед от красивите орнаменти на кухненските шкафове.

— Господин Уокър... Искам да ви се извиня за всички пакости и неудобства, които моите момчета са ви причинили. Мислех, че си играят в гората и нямах представа, че са дошли чак до вашия имот... — тя скръсти ръце и се обърна към децата. — За какво ви бяха притрябвали инструментите, които взехте от господин Уокър?

Двамата впериха поглед в пода.

— Построихме си дървена къща край езерото — каза нерешително Джонатан.

— Чудесна е! — добави Джими. — Има си покрив и е съвсем като истинска, мамо! На теб също ще ти хареса.

За част от секундата изражението ѝ се смекчи.

— Вероятно. Но защо не помолихте господин Уокър да ви заеме инструментите? Освен това знаете, че не може да влизате в чужда собственост без разрешение. Уверявам ви, че ще понесат заслуженото наказание — обърна се тя отново към Кейд. — Освен това — продължи по-твърдо, — настоявам да заплатя всички щети.

Нямаше представа откъде ще вземе пари. Едва свързваха двата края. Но бе длъжна да го направи. Не бива да привлича ничие внимание върху себе си и момчетата. И ако този човек спомене нещо или се оплаче... Изстина само при мисълта. Едва запази спокойствие. Той не свалеше очи от нея. Стори ѝ се, че очаква нещо повече от това предложение. Беше ѝ познат такъв поглед. Напрегнат, хищен, чисто мъжки. На мъж, който не се стеснява да покаже намеренията си. Готов да преследва и постигне желаното. След развода тя се научи бързо да обезкуражава мъже, които ѝ отправяха подобни погледи, както и предложенията, които неизбежно ги следваха. И все пак, както стоеше и я гледаше, някаква топлина започна да пълзи по гърба ѝ. Сърцето ѝ силно заудря, но това нямаше нищо общо с уплахата в гората. Причина беше мъжът, застанал на крачка от нея. Отдавна не бе изпитвала подобно вълнение — това главозамайване, което караше сърцето ѝ да прегрипе и тялото ѝ да тръпне.

Сега не е моментът за подобни мисли, рече си гневно. Нито моментът, нито мястото са подходящи! Мъжът като че ли се досети какво се върти в главата ѝ. Усмихна се, откривайки бели равни зъби. Очите му също засияха и Александра усети, че краката ѝ се подкосяват. В стомаха ѝ сякаш запърхаха стотици пеперуди.

— Оценявам предложението — каза Кейд и погледна момчетата. Те стояха с наведени глави. — Но всъщност няма никакви щети, освен нанесените на самолюбието ми.

Джими и Джонатан рязко вдигнаха глави. Лицицата им обнадеждено грейнаха. Александра се намръщи и поклати глава. Близнаците отново отпуснаха рамене.

— Настоявам, господин Уокър. Просто назовете сумата.

Така ще е по-лесно. Да му плати и да приключи. Да не се чувства задължена. Със синовете си щеше да се разбере после.

Кейд видя решително вирнатата ѝ брадичка. Но в гласа ѝ имаше безпокойство, почти отчаяние и това го обърка. Защо бе така дяволски

настойчива да му плати? И откъде се появи у него този внезапен подтик да ѝ откаже? Може би заради проблесналия женски интерес, който зърна за миг в премрежените ѝ сиви очи? Или пък защото самият той бе заинтригуван от тази жена? Тя бе дяволски привлекателна, а той доста отдавна не е бил в женска компания. Този ремонт на къщата може да се окаже значително по-вълнуващ от очакваното. Сега трябва да разбере дали е омъжена.

— Едва ли ще е в духа на добрите съседски взаимоотношения, ако приема пари от вас, но след като толкова настоявате за това, бих предложил друго решение, стига вашият съпруг да е съгласен.

Момчетата го погледнаха напрегнато, а Александра сви устни.

— Аз съм разведена, господин Уокър — каза сковано. — Каквото и да е вашето решение, бихте могли да го обсъдите с мен.

Объркан развод, отсъди Кейд по тона ѝ. Макар че точно това искаше да чуе, имаше и нещо друго — нещо, което се премълчава. Но какво? Реши да отхвърли догадките. Трябва да престане с тази мнителност.

— Е, щом вашите синове се интересуват от инструментите и имат нужда от нещо, с което да се занимават, какво ще кажете да ми помагат през следващите две... — погледна Александра и реши, че две няма да са достатъчни — ... не, да речем три съботи?

Близнаците се ококориха и отвориха уста. Възбудено се обърнаха към майка си.

— Тук има повече работа, отколкото очаквах, и наистина не бих отказал помощ — продължи Кейд. — Като начало могат да поставят на място дъските, които трябваше да откъртя, когато ме залостиха в бараката.

Александра продължаваше да мълчи. Как би могла да откаже? Предложението му бе не само практично, а и разумно. Но я обземаше страх при мисълта момчетата да стоят сами при непознат. Освен в училище и когато бяха при госпожа Хенли, нейната работодателка, никога не бе изпускала синовете си от очи. Не можеше! Ако не се съгласи обаче, ще прозвучи странно. Значи трябва да приеме. Стисна облегалката на стола и преглътна надигналата се в гърлото ѝ буца. Той чакаше отговор.

— Чудесно, господин Уокър — отвърна накрая, макар и с пресипнал от вълнение глас.

Царящото в стаята напрежение се стопи. Личицата на Джими и Джонатан грейнаха. Кейд се усмихна. Александра усети как стомахът ѝ отново се сви.

— Е, значи се договорихме — Кейд стисна ръка на всяко от момчетата. Обърна се към Александра. Тя се втренчи за миг в протегнатата му ръка, после колебливо я докосна. Дланта му беше топла и загрубяла, мазолеста. От допира сякаш ток премина по ръката ѝ. Срещна пламения му поглед и разбра, че е отгатнал нейните усещания. Не бе в състояние да спре избилата руменина, която обагри шията и лицето ѝ. По дяволите!

— Наричайте ме Кейд — рече той, без да откъсва поглед от очите ѝ. — Не мога да се избавя от мисълта, че баща ми е в стаята всеки път, когато казвате „господин Уокър“.

Тя бързо отдръпна ръка и нервно се усмихна.

— Аз съм Алекс.

— Приятно ми е да се запознаем, Алекс! — широка усмивка се плъзна по устните му и Александра осъзна, че трябва да напусне дома му колкото може по-скоро.

— Е, в такъв случай до следващата събота. Ще доведе момчетата рано.

Подкани близнаците да тръгват. Джими скочи от стола, но погледът му остана прикован в шоколадовите бисквити. Тримата бяха вече на вратата, когато Кейд ги извика. Александра се обърна точно навреме, за да хване подхвърления към нея пакет.

— Трябва да си поддържат силите — пошегува се той и намигна.

Тя благодари и поведе момчетата навън. Дланта ѝ още гореше от докосването му. Само три съботи, мислеше, като затваряше портата след себе си. Три дни ще издържи. После няма да е длъжна да се вижда повече с него. Освен ако случайно се срещнат в града. Колебливо хвърли поглед през рамо, прегърна двете момчета и бързо ги поведе към гората.

Застанал до прозореца на всекидневната Кейд наблюдаваше как се отдалечават. Хлапетата крачеха покорно, явно все още под впечатление от получения урок. Алекс вървеше с изпънати рамене, а когато се обърна и погледна към къщата, лицето ѝ бе угрижено. Кейд знаеше, че е трудно да си единствен родител. Макар самият той да

нямаше опит, бе видял достатъчно подобни примери. Разбираше тревогата ѝ, необходимостта да държи здраво юздите на синовете си.

Ала не разбираше причината за страха в очите ѝ, превърнал се в истински ужас, когато ѝ предложи децата да работят при него.

А най-вече недоумяваше какво крие тя.

ВТОРА ГЛАВА

Връщането им бе тъжно като траурна процесия. С отпуснати рамене и сведени глави Джими и Джонатан се тътреха бавно пред майка си и подритваха разсеяно ярките листа, покриващи горската пътека. Алекс спря на мястото, където се бе нахвърлила върху Кейд. Притвори очи и живо си спомни онзи ужасен миг, когато чу виковете му. Беше излязла да окопае лехите на двора и стремглаво се спусна към гората.

— Джими! Джонатан! — те спряха и бавно се обърнаха. — Елате тук! — това, което трябваше да им каже, не търпеше отлагане. Избягвайки погледа ѝ, те приближиха. Александра клекна пред тях. — Погледнете ме! — двамата вдигнаха очи. — Обичам ви — каза Алекс с треперещ от вълнение глас.

Пусна пакетчето с бисквити и прегърна децата. Сега можеше да се отпусне и даде воля на чувствата, които бе сдържала през последния половин час. По бузите ѝ се стичаха сълзи. Седна на земята и придърпа момчетата до себе си. Целуваше ги като замаяна. Подухна ветрец и разпиля окапалата шума. Алекс продължаваше неистово да ги прегръща.

Така не може да се живее! Не е справедливо! Знаеше, че иска твърде много от синовете си. Как може да очаква две здрави осемгодишни момченца да бъдат безукорни? Та те са само деца, за Бога! Притисна ги още по-силно. А те наистина са безукорни. През последните осем месеца след онази нощ я бяха слушали за всичко, правеха каквото им каже, без да ѝ противоречат, сякаш разбираха колко сериозно е положението и какво може да ги сполети. Неприятностите са неизбежни и са само въпрос на време. Господ е свидетел какво бяха преживели. Тя си дава сметка, разбира се, че е късмет, дето синовете ѝ са избрали човек като Кейд, към когото да насочват лудориите си. Той явно обича деца, а тъй като не е местен и не познава хората в градчето, едва ли би споменал пред някого за случилото се. Още по-добре, че няма да се засели тук. Скоро си заминава и докато имотът не се

продаде, тя няма защо да се безпокои относно съседите. Колкото по-дълго тримата са сами, толкова по-добре.

— Мамо? — отскубна се от нея Джими.

— Да, миличък?

— Наистина ли ще ни позволиш да работим при Кейд?

Тя въздъхна. Нима има друг избор? Кимна и Джими се ухили. Джонатан го изгледа под око и се намръщи.

— Аз мисля, че той е голям грубиян! Хубавичко го ритнах.

Алекс присви очи.

— Не желая да чувам такива думи, млади момко!

Джонатан сведе очи и каза кротко.

— Той те удари.

— Не ме е ударил — прегърна го Алекс. — Имаше причина да го направи, но не е. Аз се нахвърлих върху него.

Изведнъж си спомни, че като го повали на земята, Кейд изстена от болка, а после потриваше рамото си. Всъщност може би тя го е наранила.

— Ти харесваш ли Кейд? — попита неочаквано Джими.

Въпросът я изненада. Харесва ли Кейд? Ако се съди по прималяващото усещане в стомаха, по това как ръката ѝ гореше от неговото докосване... Е, добре, така е, по дяволите! Харесва го! Дори много.

— Аз пък го харесвам — каза Джими, като не дочака отговор.

Джонатан го погледна гневно.

— Какво разбираш ти!

Джими се нацупи.

— Знам много неща, които ти не знаеш, глупако!

Започнаха да се карат, но Алекс рязко ги прекъсна и двамата млъкнаха, стиснали устни и вирнали войнствено глави. Джими стана и взе пакетчето бисквити.

— Не ме интересува какво приказва Джонатан — измърмори. — Аз харесвам Кейд!

Тръгна напред, а Джонатан го следваше по петите. Продължиха да спорят. Алекс ги гледаше и сърцето ѝ преливаше от любов. И от облекчение. Бяха в безопасност. Нищо не ги застрашаваше и тя би направила всичко, за да е така. Всичко.

В събота, вече за трети път поглеждайки през прозореца, Кейд безуспешно убеждаваше себе си, че всъщност не очаква с нетърпение момчетата. Тишината и спокойствието през изминалите две седмици, откакто бе пристигнал, му доставяха удоволствие. Работата ангажираше ума и ръцете му, а уединението му се струваше чудесно. Не бе отегчен и самотен, освен това беше свикнал да е сам. Харесваше му да е сам. Макар някога да бе живял за кратко време с жена и дори сериозно се бе замислял за улегнал живот — къща, деца, куче — това не стана.

Сега, на трийсет и четири, с приключила кариера зад гърба си и никакви перспективи бързо да си намери друга работа, женитбата и семейството не бяха най-важните му задачи. Хвърли отново поглед към гората, погледна часовника и се навъси. Можеше да започне и без тях, но на котлона подгръваше какао, а снощи беше купил понички в града. Отиде в кухнята, наля две чаши с какао и ги сложи на масата до поничките, после си сипа кафе. Къде се бавят, чудеше се. Върна се във всекидневната и пак погледна през прозореца. Вече е близо девет и половина, а...

Те внезапно се появиха от гората. Вървяха един след друг, но Кейд нямаше представа кой от тях кой е. Закачаха се и весело се смееха. Устните на Кейд трепнаха, но след миг усмивката му замръзна. Облечена в джинси и бяла блуза с дълъг ръкав, между дърветата изникна Алекс. Лицето ѝ бе радостно озарено, погледът изпълнен с нежност към палавите малчугани.

Сякаш виждаше съвсем друга жена. Тази, с която се запозна преди седмица, бе студена и затворена. Грижливо беше изградила около себе си и синовете си стена, на която светеше неонов надпис: „Вход забранен“.

Сега, когато не знаеше, че я наблюдават, тя изглеждаше по-нежна, по-спокойна. Излезе на просеката и вдигна лице към слънцето. Лъчите му се заплетоха в дългите ѝ коси. Пое дълбоко и с наслада свежия въздух и Кейд усети как пулсът му се ускорява при вида на повдигащите ѝ се гърди.

Не можеше да отрече, че е красива. Нито пък, че цяла седмица е мислил за нея. Примамливите ѝ сиви очи го преследваха всяка нощ. Леглото му се струваше по-голямо и по-студено отпреди, а в мрака на

нощта долиташе самотният зов на совата. Въображението му бе твърде възбудено. Спомняше си стройното ѝ гъвкаво тяло под своето там, в гората, когато се бе нахвърлила върху му, разпиляната по пламналото ѝ лице коса. Тази случка извикваше съвсем друга картина пред очите му — легло и смачкани чаршафи, гореща и влажна кожа. Чудеше се дали пламъкът и страстта, с които се хвърли да защитава синовете си, ще горят така ярко и в подобна ситуация.

Бавно, сякаш неохотно, тя отвърна лице от топлите лъчи на слънцето и повика момчетата. В очите ѝ отново се появи онзи напрегнат и предпазлив израз. Това му напомни защо бе решил да се държи настрана от тази жена, въпреки че силно го привличаше. Тя се крие от нещо. Или от някого. Беше се сблъсквал с това много пъти. Бе тънко и неуловимо, но той го разпознаваше. Начинът, по който отбягваше погледа му, неувереността в гласа ѝ. Колебанието, с което отговаряше на най-прости въпроси. Жената имаше проблеми и бягаше от тях.

Най-вероятно от бившия съпруг, предположи Кейд. Жените често грабват децата и си тръгват, за да се отърват от своите съпрузи — безделници или побойници. Стисна зъби при мисълта, че Алекс е търпяла подобно насилие. Неведнъж бе ставал свидетел на побои. Сам бе прибирал зад решетките такива мръсници. Огромно усилие на волята му бе струвало да се въздържи и да не даде на някой от тези нехранимайковци порядъчна доза от собственото им лекарство. „Нека съдът се погрижи за тях“, повтаряха началниците му. Но съдът рядко се занимаваше с тази измет, която Кейд и другите полицаи ден след ден вкарваха в ареста. Освобождаваха ги под един или друг предлог, най-често още същия ден, а те продължаваха да крадат, да тормозят съседите, да бият жените и децата си. И какво получава един полицай за цялата тази работа? Той несъзнателно потри рамото си. Мизерна заплата, никакво уважение и погребение на държавна сметка, ако на някое шестнайсетгодишно хлапе му хрумне да вземе пушка и да постреля. А в случая със самия него — два месеца платен отпуск.

Кейд прогони връхлетелите го мисли. Видя как Алекс клекна пред момчетата и тихо им заговори. Те внимателно я слушаха, гледаха я със сериозен вид и бяха престанали да се смеят и закачат. Каквото и да беше техният проблем, изглежда дори децата го разбираха.

Това не е моя работа, каза си Кейд. Нямам намерение да се забърквам. По всичко личи, че тя е добра майка и хлапетата са луди по нея. Алекс не е малко момиче и ако има някакъв проблем, може да го реши сама. Освен това, продължи да си говори наум и се отдръпна от прозореца, аз съм тук, за да стегна къщата и да си почина. Разполагам с още пет седмици отпуск по болест. Пет седмици, през които трябва да реши какво ще прави по-нататък в живота си. Няма желание да си пъха носа там, където не му е мястото.

Александра застана пред входната врата, пое дълбоко дъх и почука. Джими и Джонатан стояха от двете ѝ страни. Сърцето ѝ бясно заби, щом чу приближаващи се стъпки и щракането на ключалката. Обзе я желание да побегне. Цяла седмица живя с опасения за новата си среща с този мъж. Боеше се момчетата да се сближат с един непознат. И от своите отношения с него. Смяташе да се държи колкото е възможно по-далеч от Кейд Уокър, докато синовете ѝ работят при него. Така ще е по-лесно да избегне въпросите. И все пак, странното чувство на възбуда, което усети при запознанството си с него, съществуваше. Отначало то бързо отшумя и тя дори бе убедена, че си го е въобразила. Тогава беше разстроена, прекалено обезпокоена, това е причината. Страхът за децата е изострил чувствителността. Не Кейд, а случката беше предизвикала това особено вълнение. Когато вратата се отвори, всички доводи, с които опитваше да убеди себе си, че този мъж не я интересува, отидоха по дяволите. Той изглеждаше така, сякаш току-що се е измъкнал от топлото легло и набързо е нахлузил работните дрехи. Карираната, наполовина закопчана риза не бе затъкната в панталоните, дори не си бе дал труд да завърже връзките на обувките. От чашата с кафе в ръката му се издигаше пара.

— Здравейте! — усмихна им се. Върху челото му падаше непокорен кичур коса.

Алекс преглътна и опита също да се усмихне.

— Добро утро. Надявам се, не сме подрашили?

— Съвсем навреме! Хей, как сме? — ухили се той на децата.

— Добре! — отвърна лъчезарно Джими, а Джонатан смотолеви нещо неразбрано.

— На масата в кухнята ви чакат какао и понички. Какво ще кажете да хапнем като начало?

Алекс не успя да възрази, така бързо литнаха малките лакомници към кухнята. Двата с Кейд останаха на верандата. Ароматът на прясно свареното кафе се смесваше с есенното ухание на въздуха. Тя забеляза наболата черна брада на мъжа и си представи какво ще е усещането да я докосне с пръсти, да я почувства върху бузата си...

— Кафе? — попита я той, сочейки чашата.

Тя бързо отмести поглед.

— Не, благодаря.

— Какао? Понички? — усмивката му беше заразителна.

— Ако ги храните така, те ще искат да идват тук всеки ден.

— Ще запомня.

Многозначителният му тон накара сърцето ѝ да подскочи. Прекрасно разбираше, че той няма предвид момчетата. Издаваше го и блясъкът в очите, тъмнозелени като планинска гора. Това няма да стане, отвърнаха нейните очи. Няма никакво значение какво искаш ти или какво искам аз. Това просто няма да се случи.

Мълниите в погледа ѝ озадачиха Кейд. Нямахме намерение да проявява някакво особено отношение. Но разумът замлъкна, когато пристъпи към нея и усети уханието ѝ на свежо утро, видя поруменялото от мразовития въздух лице, съблазнителните устни. И очите. Очи, които те поглъщат, макар, че ти казват да стоиш надалеч. Гълъбово сиви, нежни, но отчаяно решили да скрият мислите и чувствата. Едва ли разбираше как я издават тези очи.

— Казахте, че тази къща е на леля ви — отмести поглед тя и посегна към сандъчето с цветя под прозореца.

Той отпи от кафето и кимна.

— Единствена сестра на майка ми. Тя и чичо нямаха деца, тъй че аз прекарвах много време тук, когато бях малък. Лятото и почивните дни.

Дори сега чуваше шумоленето на вестника, когато чичо му, седнал край масата в кухнята, разлистваше страниците. Още усещаше аромата на палачинките с ябълки и канела, които правеше леля му.

— След като и родителите ми починаха, имотът наследих аз. За четири-пет седмици трябва да го постегна. Ще го обявя за продан и се връщам в Ню Йорк.

Алекс откъсна увехнало листенце от здравеца. Плъзна поглед по широката морава, простряла се чак до гората.

— Защо трябва да го продавате?

Той се изсмя на неуместния въпрос, но като видя сериозния ѝ израз, само вдигна рамене.

— Това място сигурно е чудесно за отглеждане на деца и кучета, но аз не притежавам нито едното, нито другото. Имам две стаи без двор за копаене и гараж за чистене и те са ми напълно достатъчни.

Тя взе шепа суха пръст от сандъчето и я разтри между пръстите си.

— Но сте тук и сте се заели с ремонта. Ако така горите от нетърпение да се върнете в Ню Йорк, защо не наемете работници и с това да приключите?

— Точно сега имам малко свободно време.

С други думи, рече си Алекс, той е без работа. Знаеше, че за един мъж е трудно да си го признае. А по това, как бе стиснал челюст, се досещаше, че не е напуснал службата си при най-добри обстоятелства. За малко щеше да го попита къде е работил, но се опомни навреме. Ако не иска той да ѝ задава въпроси за нейния живот, и тя не трябва да го разпитва.

Кейд я гледаше как разравя пръстта и къса пожълтелите листа на здравеца с нежни, но бързи и уверени движения. Цяла вечност не бе чувствал женско докосване и от внезапната представа за тези ръце, милващи неговото тяло, го разтърси остра, възбуждаща тръпка.

— И така — изтупа ръце Алекс, — какво трябва да правят момчетата?

— Могат да започнат от тези черчевета — посочи той към прозорците. — Аз съм ги изстъргал, но трябва и да се боядисат.

Приблужи се зад Алекс, която оглеждаше прозорците и прокара пръст по перваза. Ръката му леко докосна рамото ѝ. Едва сдържа усмивката си, защото усети как тя цялата се напрегна. Макар да намираше сдържаното ѝ поведение за странно, харесваше му, че неговото присъствие я смущава. Повечето от жените, които познаваше, започваха веднага да се държат твърде свойски, ако проявяваха интерес към него и не губеха време да се преструват на загадъчни. Но така е много по-интригуващо, помисли Кейд, вдишвайки лекия аромат

на здравец, разнасящ се от Алекс. Може би по-спокойният ход на провинциалния живот има своите предимства, в крайна сметка.

— Те само ще залепят по една книжна лента край всяко черчеве, преди да започна да боядисвам.

Алекс едва осъзнаваше думите. Близостта му, ароматът на кожата му почти я накараха да се разтрепери. Преглътна с усилие и реши да не обръща внимание на непокорното си тяло.

— Джи... Джими ще се справи добре с това — постара се гласът ѝ да прозвучи безстрастно. — Той има търпение за бавна и прецизна работа.

— А Джонатан? — Кейд посегна да махне парче боя от перваза и отново докосна рамото ѝ.

— Той... — краката ѝ се подкосиха. — Той е по-енергичен и повече го бива за физическа дейност.

— Кой от двамата прилича на теб?

Плътният му, изпълнен с чувствени нотки глас, разля гореща вълна по тялото ѝ. Трябва веднага да сложи край на всичко това, преди да е станало късно!

— Господин Уокър, по-добре да...

На верандата тичешком изскочиха Джонатан и Джими.

— Мамо! Виж какво ни е купил Кейд! — размахваше Джими поничка с шоколадов крем. Зад него Джонатан отхапваше от своята. — Има още много — продължаваше Джими. — Още сто! Искаш ли и ти?

— Не, благодаря, миличък. А вие ще вземете само по една.

— О, мамо, те са много и ще се развалят, ако не ги изядем!

— По една! — скръсти ръце Алекс.

— Може ли да си допием какаото? — помоли Джими.

— Добре — въздъхна тя. — Само че побързайте. Дошли сте тук да работите, не да ядете.

Блъскайки се един друг, те се втурнаха обратно в къщата. Алекс се усмихна и поклати глава.

— Шоколадови понички и какао! Вече ги пленихте.

Значи и тя има трапчинка, когато се усмихва, отбеляза със задоволство Кейд.

— А теб, Алекс? С какво може да те плени човек? — съжали за думите в мига, в който ги произнесе.

Усмивката ѝ угасна. В първия миг това го подразни, но забеляза втренчения ѝ поглед. Същия поглед, който го озадачи, още когато я видя за първи път. В него имаше страх. Какво, по дяволите, става с тази жена?

— Това не ме вълнува, Кейд.

Чудно, него или себе си иска да убеди? Ясно бе доловил прехвъркналата помежду им искра преди малко, усети, че тя потръпна, когато я докосна. Истината е, че се вълнува. Просто не иска да е така. Защо? Той се усмихна и повдигна рамене.

— Е, щом шоколадови понички и какао не могат да свършат работа, значи напълно съм загубил обаянието си.

Видя, че тя се отпусна, но продължаваше да го безпокои тревожният израз в очите ѝ.

— Съжалявам — каза тя тихо. — Не исках да бъда груба.

Не му даде други обяснения. Той обаче имаше някои догадки. Времето щеше да разкрие истината. А сега той разполагаше с много време.

Целият предобед Алекс се държа настрана. Кейд искаше да ѝ предложи да си иде вкъщи, а той да доведе после момчетата, но знаеше, че тя няма да ги остави сами с непознат човек. Джими свърши голяма работа с прозорците, докато Джонатан изглеждаше напълно доволен да стърже боята от парапета на верандата. Кейд работеше редом с тях и им разказваше случки от неговия живот в стопанството — как си е строил крепост в гората, как е плувал и ловил риба в езерото. Те слушаха с интерес, питаха дали крепостта все още стои там, дали и сега има риба в езерото. Дори го поканиха да им гостува.

А Алекс седеше под сянката на един дъб и търпеливо чакаше синовете си да свършат. През цялото време не ги изпускаше от очи.

ТРЕТА ГЛАВА

— Ние наистина трябва да получим тази доставка до четвъртък, Пол — говореше по телефона Алекс с кротък, благ глас. — Уговорено е работниците да дойдат в Женското дружество в петък, а като няма тапети, какво ще правят?

Госпожа Хенли бавно слезе от канцеларията на горния етаж. По вдървената ѝ походка бе ясно, че пак я мъчи артритът.

— Кажи на този сополанко да праща веднага заявката или...

Алекс бързо прикри с длан слушалката.

— Да, това е госпожа Хенли. Поздравява ви и праща много здраве на баща ви — отново сложи ръка на мембраната, за да не се чуе силното изсумтяване на възрастната жена. — Да, естествено, разбирам, Пол. Не се намира лесно компетентна помощ.

— Той би трябвало да го знае — измърмори госпожа Хенли. — От него по-некомпетентен няма.

Алекс сподави напушилия я смях.

— Чудесно! Знаех си, че можем да разчитаме на вас! — тя затвори телефона и въздъхна с облекчение.

— Начинът, по който това момче разговаря с хората е направо престъпление! — каза госпожа Хенли и с усилие се намести на стола. — Ако не бях работила с баща му толкова години, щях да изгоря албумите с неговите образци.

Алекс се засмя. Госпожа Хенли ѝ бе повече приятелка, отколкото работодателка.

— Това „момче“ е на двайсет и седем. Само с две години е по-млад от мен.

— Той е хлапак! — възрази старата дама и намести очилата си. — Прекалено задоволено, разглезено сукалче и ще погуби бизнеса на баща си, който той гради цял живот — поклати тъжно глава тя. — А ти откъде си се научила тъй добре да се справяш с такива противни хора?

Алекс за малко щеше да отвърне „от брака си“, но се опомни навреме.

— Пол не е чак толкова лош — каза. — Все някога ще порасне.

Думите прозвучаха като страшно ехо от нейното минало. Ледени тръпки я побиха.

— Е, благодаря на Бога, че имам толкова способна помощничка. Не зная какво щях да правя без теб, скъпа. Не само че имаш природна дарба за вътрешно обзавеждане, но те бива да общуваш с хората. Готова съм да се закълна, че си удвоила оборота през последните два месеца. А за това, че работиш извънредно, се чудя дали да ти благодаря, или да те уволня — добави и я потупа по ръката.

На Алекс ѝ се искаше да ѝ каже колко много означава за нея и работата, и това приятелство. Госпожа Хенли я взе като продавач в магазина без препоръки от други места, където е работила, защото Алекс нямаше такива. Само ѝ зададе един-два въпроса и толкова. Но тя чувстваше, че госпожа Хенли търпеливо изчаква Алекс сама да сподели своя проблем, какъвто се досещаше, че има. Ала да сподели своя „проблем“ за Алекс бе невъзможно. Изключено беше да изложи госпожа Хенли, или когото и да е било друг на подобна опасност.

— Защо не си отидете вкъщи? — предложи Алекс. — Момчетата скоро свършват училище и след няколко минути ще бъдат тук. Ще ми помогнат да подредим, а после ще си пишат домашните, докато аз проверя сутрешната доставка.

— Не мога да...

— Ще се оправя — настоя Алекс. — Освен това имате нужда да се приберете и да поставите краката си на високо. Виждам, че ви мъчи артритът.

— Ами, има нещо такова — въздъхна госпожа Хенли, — но ще си тръгна само при едно условие. Ако ми позволиш да взема децата от училище и да ги заведа у дома, а после, като затвориш, и ти да дойдеш. Направила съм цяла тава гювеч, която трудно ще изям сама.

— Съгласна съм! — усмихна се Алекс.

— Е, добре тогава. Да си взема само нещата от горе и тръгвам.

Алекс огледа разхвърляните купчини албуми. Сутринта госпожа Гибсън беше разглеждала образците, търсейки подходящи тапети за кухнята си, но така и не успя да избере. Алекс се зае да ги подреди. Попадна на десен, който ѝ напомни кухнята на майка ѝ в Лос Анджелис. След развода си с Марк, Алекс прекара доста време в тази кухня. Терзаеше се от чувството за вина, упрекуваше се, че може би не е

положила достатъчно усилия, че твърде скоро се е отказала и предала. Сега, разбира се, съзнаваше, че ако бе останала при Марк, неговото комарджийство и вечните му лъжи щяха да ѝ струват много. Този брак, добър някога, щеше да се превърне в пропито с омраза съжителство. В името на децата тя не можеше да допусне това да се случи. Нейното семейство тогава я подкрепи в най-трудните мигове. Грижеха се за момчетата, докато тя завърши и се дипломира като дизайнер, помогнаха ѝ да отвори собствено консултантско бюро, а най-важното — бяха до нея, поддържаха я, обичаха я, вдъхваха ѝ кураж да стъпи на краката си и да добие увереност в собствените си сили. Семейството ѝ бе единствената опора, която я крепеше, докато преживее този тежък период. И сега, когато се сблъска с най-трудното изпитание в своя живот, тя не можеше да ги види, не можеше дори да им се обади.

О, Господи, бе толкова уморена от всичко това! Алекс се отпусна на пода. Замислено погали корицата на албума. Само ако можеше отново да чуе смеха на родителите си, непрестанните спорове на братята си, да усети аромата на коледните сладки и на печената пуйка в Деня на благодарността. Идваха празници и за първи път тя ще бъде наистина разделена от семейството си. Но колкото и да ѝ се искаше да бъде с тях, не трябваше да рискува. Веднъж вече допусна тази грешка — да се довери на други хора и да остави своя живот и живота на децата си в чужди ръце. Никога няма да я повтори.

Кошмарът не я напускаше. Отново и отново я измъчваше...

О, Господи, не, не може да са мъртви! Не, не! Слава Богу, не са мъртви... Може би са упоени, но не са мъртви. Някой идва... Трябва да събуди момчетата, да ги изведе веднага. Веднага. В коридора се вижда сянка, чуват се стъпки... Бързо, бързо Джими, Джонатан! Ще излезем от този прозорец... не се тревожи... всичко е наред... да, миличко, зная, че ти се спи, но трябва да побързаме. Моля те, Джими, бързо върви след Джонатан, аз идвам веднага, всичко е наред...

Кейд влезе в магазина и в първия момент помисли, че е затворено. Зад тезгяха нямаше никой, наоколо цареше пълна тишина. Той притвори вратата и хвърли поглед към стълбата, като мислеше, че може би госпожа Хенли е горе. Накани се да я повика, но чу слабо

прошумоляване зад голямата, отрупана с албуми маса. Озадачен, тръгна нататък.

Алекс! Седеше на пода, вкопчила се в един от образците. Очите ѝ бяха здраво стиснати, на лицето ѝ бе изписана неимоверна болка.

— Алекс?

Тя отвори изпълнени с ужас очи и извика задавено. Хвърли по него албума и бързо се изправи. Ако не я беше хванал, щеше да избяга.

— Алекс! — обърна я рязко към себе си. — Какво има?

Замреженият ѝ поглед започна да се избистря.

— Кейд... — премига. — Аз... Извинявай. Аз... не разбрах...

— Каж ми какво се е случило! От какво си се уплашила така?

Тя трепереше в ръцете му. Вдигна глава и го погледна с такова отчаяние, че му се прииска да я прегърне, да я успокои, да ѝ каже, че всичко е наред, макар да нямаше представа какво се е случило. След секунда безпомощният ѝ израз изчезна. Тялото ѝ се стегна, тя бавно се изтръгна от ръцете му и отстъпи назад.

— Няма нищо, ти просто ме стресна — гласът ѝ бе овладян, брадичката вирната. — Бях се замислила дълбоко.

По дяволите! Кейд сви юмруци.

— Слушай, Алекс, защо не...

— Кейд!

Обърна се и видя госпожа Хенли.

— Гледай ти, Кейд Уокър! — приближи тя и застана пред него. Трябваше доста да извие глава назад, за да го погледне в лицето. — Та ти съвсем си пораснал! И колко висок си станал!

Кейд се засмя, наведе се и целуна възрастната жена по бузата.

— А вие сте хубава, както винаги! Радвам се да ви видя!

Госпожа Хенли се изчерви.

— Толкова съжалявам, че не можа да дойдеш на погребението на горката Айда. Много се безпокояхме за теб, когато Майк Донован ни каза какво се е случило. Добре ли си вече?

Стомахът му се сви на топка.

— Добре съм — отговори.

— Сигурен ли си, скъпи? Имаш доста...

— Добре съм. Наистина.

Видя, че Алекс го наблюдава загрижено. Чудесно, няма що! Единственият начин да привлече вниманието ѝ е като я накара да

мисли, че е болен.

— Е — усмихна се госпожа Хенли, — във всеки случай изглеждаш здравеняк. Само като си помисля какво мършаво момченце беше! Ако бях с трийсетина години по-млада, нямаше да те изпусна. Лошо нещо е самотата. О, Господи — обърна се тя към Алекс, — колко съм несъобразителна! Алекс, това е Кейд Уокър. С неговата леля бяхме неразделни, а като малък Кейд прекарваше лятото във фермата... Ама чакай, вие живеете съвсем близо един до друг, сигурно се познавате?

— Всъщност да — отвърна Алекс.

— Така да се каже, налетяхме един на друг в гората преди време — подсмихна се Кейд. — Но не знаех, че Алекс работи тук.

— Господ ми я прати! — засия госпожа Хенли, а Алекс се размърда от неудобство. — Не знам какво щях да правя без нея, особено когато ме хваща артритът. Което ми напомня — погледна тя часовника на стената, — че трябва да взема близнаците от училище. Те ще дойдат на вечеря и... О, Кейд — обърна се към него, — ела и ти! В шест. Сготвила съм гювеч. Знаем, че навремето обичаше моя гювеч. Винаги искаше допълнително, помниш ли?

— Ще ми бъде приятно да вечерям с вас — хвърли той поглед към Алекс. Тя бързо се извърна. — С всички вас.

Госпожа Хенли са разбърза, очевидно доволна, че ще има пълна къща с гости. Алекс изведнъж се оказа заета с подреждането на албумите. Кейд й подаде падналия на пода, с който го бе замерила. Алекс го пое, без да вдигне поглед.

— Не съм мислил, че купуването на тапети е толкова опасна работа.

— Аз... Извинявай — каза тя тихо. — Надявам се, не съм те ударила. Аз само... Ти просто ме изненада.

Кейд вдигна останалите албуми и ги сложи на масата. Наблюдаваше я как снове насам-натам и припряно ги подрежда по рафтовете.

— За коя стая търсиш тапети? — попита делово Алекс, но не му даде време да отговори. — Получихме нови образци за всекидневна и трапезария, за кухня също имам подходящи...

Не спираше да бърбори за десени, стилове и да се суети напред-назад. Сваляше от рафтовете вече подредени албуми, поставяше ги на друго място и през цялото време избягваше да го поглежда. Зави му се

свят. Хвана я нежно за ръката и я спря. Тя се напрегна, но не направи опит да се отскубне.

— Не искам да те принуждавам — започна той спокойно и предпазливо, — но за каквото и да става дума, защо трябва да се оправяш сама? Ако имаш нужда от нещо, само кажи.

Тя поклати глава и не отвърна. Кейд въздъхна.

— Аз съм търпелив човек, Алекс. Когато си готова, аз съм на разположение — пусна я и излезе.

Алекс не можа да хапне и залък, въпреки вкусния аромат, който се разнасяше от ястието. Гърлото ѝ бе свито. Кейд седеше отсреща, между Джими и Джонатан. Трябваше да откаже поканата, ако можеше да го направи, без да огорчи госпожа Хенли. Но вече бе късно. Просто ще трябва да изтърпи. Само една вечер и толкова.

Опитваше се да слуша спомените на старата жена за времето, когато Кейд е прекарвал лятото в Клиървил, но долавяше гласа ѝ приглушено и неясно като радио, което не е настроено на станция. Отново и отново съзнанието ѝ възкресяваше днешния следобед, когато Кейд влезе в магазина и я изненада. Беше на прага на нервен срив. С такава нежност и съчувствие ѝ говореше, че я обзе отчаяното желание да му се довери. Почти бе готова да се хвърли в обятията му. Ако не се бе появила госпожа Хенли, само Господ знае какво щеше да наговори. Ето още една причина да се държи настрана от него.

— ... Кейд и моето момче Стивън, трябва да са били, струва ми се, дванайсетгодишни по това време... Та тогава двамата отишли да плуват голи-голенички в езерото, дето е в края на лелината му ферма, а момчетата на Батлър да вземат да им скрият дрехите.

Джими и Джонатан слушаха зяпнали, дори се наведоха към госпожа Хенли, която продължи да разказва, без да обръща внимание на смръщилия се Кейд.

— Всички седяхме в кухнята, когато Стиви и Кейд излязоха на пръсти от гората, прикривайки се с ръце като със смокинови листа. Каква гледка беше само! Кълна се, Айда щеше да се пръсне от смях!

Госпожа Хенли се разсмя, след нея и момчетата. Дори Алекс не можа да устои. Кейд видя усмивката ѝ и лицето му грейна, но се престори на възмутен.

— Нищо свято ли няма за вас?

Продължавайки да се смее, госпожа Хенли повдигна очилата и избърса очите си със салфетката.

— Знаете ли — потърка брада Кейд, — май си спомням една случка между вас и... как ѝ беше името на председателката на Женското дружество?

Госпожа Хенли спря да се смее и се закани.

— Кейд Уокър, само да си...

— Та значи не се сецам съвсем точно как беше — облегна се той назад, — но всички тези приказки за миналото може да ми припомнят някои подробности.

Госпожа Хенли рязко стана от масата.

— Е, щом е така... Джими, Джонатан! Мисля, че е време да сложим глазура на сладките, които приготвихме днес. Хайде, елате с мен!

Двата стола изскърцаха по дървения под и момчетата хукнаха към кухнята. Госпожа Хенли ги последва, но преди това хвърли на Кейд заплашителен поглед.

— Да не си посмял да кажеш и дума!

Той само повдигна вежди и се ухили. След секунда госпожа Хенли подаде глава от кухнята.

— Алекс, скъпа, имаш ли нещо против да отидеш в обора да нахраниш Дилайла? Знаеш къде е яденето ѝ.

Двете се спогледаха заговорнически.

— Нека първо измия чиниите — кимна Алекс.

— Аз ще се оправя с тях. Кейд, иди, моля те, с Алекс да ѝ помогнеш.

Уплашеният поглед на Алекс го вбеси. Какво, за Бога, си въобразява тази жена? Че ще я нападне ли? Може и така да е, намръщи се той. Може да е имала подобни преживявания с мъжете и това да е причина за нейната плахост. Но нещо му подсказваше, че тя не се плаши от мъжете. Алекс като че ли се страхуваше от хората. От сблизаването си с тях. Боеше се да допусне някого близо до себе си. Стоеше и я гледаше как припряно облича якето. Усмихна му се насила.

— Мога да се справя и сама. Ако предпочиташ...

— Бих излязъл на чист въздух.

Той отвори вратата и тя избърза напред, сякаш се стремеше да е по-далеч от него. Навън бе хладно, небето беше ясно и чисто. На десетина метра от къщата ги обгърна пълен мрак. Единственият звук бе нежното ромолене на поточето, което минаваше през имота на госпожа Хенли, и шумоленето на есенните листа под краката им. Алекс цяла вечер бе мълчалива. По-скоро мрачна, помисли Кейд. От самото начало беше очевидно, че няма търпение да си тръгне. Дори сега, като крачеше отпред, той усещаше напрежението, сковало тялото ѝ. Това наистина започваше да го дразни. Настигна я до обора. Макар да беше съвсем тъмно, можеше да се закълне, че ръцете ѝ треперят, докато се опитва да махне резето.

— Госпожа Хенли винаги е имала куче, но не си спомням някога да е имала кон — каза Кейд и се пресегна да отвори широко вратата.

Алекс се поколеба за миг, взирайки се в тъмнината, после пристъпи и опипом потърси ключа на лампата.

— Дилайла е куче.

Всичко вътре беше както го помнеше Кейд, само че сега оборът му се струваше много по-малък. На лявата стена висяха инструменти. Малък трактор, покрит с прах и кал, тънеше в сянката в единия ъгъл, а до него бяха подпрени два стари велосипеда и няколко очукани метални сандъка. Знаеше с какво са пълни сандъците — паметни реликви от миналото, събирани от госпожа Хенли с години, късчета от живота на семейството ѝ. Както и велосипедите. Кейд и Стивън ги караха навсякъде. Из града, през полето, по всяка пътечка. Сега Стивън беше женен и имаше три деца. Живееше в Ню Мексико и трупаше свои спомени.

Алекс взе от пода метална купа, напълни я със суха кучешка храна от голяма торба, провесена на стената, грижливо отмери от една кутия до торбата шепа фин бял прах, наподобяващ брашно, добави две големи кафяви таблетки и напълни купата с топла вода от чешмата.

Кучето сигурно е болно, реши Кейд и тръгна след Алекс към преградата в дъното на обора. Внезапно ги посрещна силен удар в дървената преграда.

— Добър вечер, Дилайла — каза гальовно Алекс и клекна да остави купата. — Ето ти вечерята, миличка.

Кейд надникна. Видя легнала на хълбок кучка с къса златиста козина, порода лабрадор. Около нея спяха малки кученца. Дилайла се

изправи, протегна се, подуши храната и се отърка в Алекс. В момента я вълнуваше повече компанията, отколкото яденето. Кученцата — седем пухкави жълти топчици, се сгушиха по-близо едно в друго, скимтейки от внезапното изчезване на майчината топлина. Алекс прегърна кучката и я почеса по главата. Кейд едва сега разбира потайния поглед, който си бяха разменили двете жени.

— Доколкото схващам, момчетата не знаят? Алекс поклати глава.

— Казахме им, че Дилайла е болна и никой не може да я вижда известно време. Когато идваме, госпожа Хенли заключва обора и Дилайла не може да излезе на двора.

Кейд приклепна и взе една от мъхестите топки. Кученцето изскимтя, извъртя главичка и навири влажното си носле да го подуши. Очите му бяха като цепки — черни и блестящи. Дилайла побутна с муцуна ръката на Кейд, лизна кученцето и накрая насочи вниманието си към храната. Алекс гледаше как Кейд милва животинчето. Очите ѝ бяха пълни с нежност и копнеж, но не посегна и тя да го погали или да вземе друго. Усмихна се, когато мъничето лизна ръката му. Извърна се и рязко се изправи. Ала Кейд забеляза издайническия блясък на сълзите.

— Защо не им вземеш едно?

Тя пак поклати глава.

— Кучетата са голяма грижа — каза равнодушно, може би прекалено равнодушно. — Нямам време, пък са нужни и пари. Може би като поотраснат малко момчетата, тогава.

Съвсем не това имаше наум. Кейд го усети по гласа ѝ. Тръгнаха си и той посегна над рамото ѝ към ключа на лампата. В тъмнината я хвана за раменете и я обърна към себе си.

— Не ти вярвам, Алекс — каза нежно. — Толкова силно желаеш да имаш едно от тези мъничета, а и момчетата биха се радвали. Защо си отказваш дори това малко удоволствие?

— Не е необходимо да ми вярвате, господин Уокър — гласът ѝ бе мразовит като въздуха отвън. — Може да ви се струва невероятно, но аз нищо не съм отказала на децата си, както и на себе си. Те имат всичко, от което се нуждаят. Аз също.

— Наистина ли? — той я придърпа по-близо. Младата жена сякаш се вкамени, но не се отдръпна. Той плъзна ръце по гърба ѝ.

Усети как нейната топлина се влива в него и разгорещява кръвта му. — Наистина ли имаш всичко, от което се нуждаеш?

Алекс сви юмруци върху гърдите му. Не трябва да му позволява да я прегръща, да е нежен и състрадателен. Не желае това. Нищо не иска. Само да е в безопасност. Затвори очи и с усилие преглътна сълзите.

Господи, но именно този мъж я кара да се чувства в безопасност. И това я плаши повече от всичко. Не може да изостави предпазливостта, не може да се довери на никого. Но нека поне само за миг, само веднъж... Толкова е хубаво да те прегръщат, някой да мисли за теб. Тя отпусна свитите юмруци. Туптенето на сърцето му я успокои, равномерният ритъм я унесе. Склони глава на гърдите му и си представи...

Кейд усети смирението ѝ. Разбираше, че я е хванал в момент на слабост. Знаеше също, че после тя ще го намрази точно заради това. Но сега не му се мислеше за последствията.

Зарови пръсти в меката ѝ коса и обхвана в длани лицето ѝ. Нежно я целуна в крайчеца на окото.

— Искам да ти помогна — каза нежно.

Тя обви ръце около врата му, но не отговори. Повдигна се на пръсти и приканващо докосна устните му. Той я притисна силно, обхванат от желание, което стресна дори самия него.

Целуваха се жадно и Алекс почувства как земята се изплъзва изпод краката ѝ. Кейд почти я повдигна във въздуха. Опияняваше я мъжката сила на неговото тяло, възбудата му. Всичко се завъртя пред очите ѝ. Желаше го! О, Господи, колко силно го желаше! Но не можеше да го има. Не можеше да има никого... Обзе я отчаяние. С мъка откъсна устни от неговите.

— Съжалявам... — прошепна и се отдръпна.

— Съжаляваш? — повтори той като зашеметен.

Тя едва си поемаше дъх.

— Аз... аз не трябваше да го правя.

— Защо? — в гласа му се долавяше раздражение.

— Защото нищо няма да излезе от това. Повече няма да се повтори.

— Наистина ли така мислиш? — опита се отново да я привлече към себе си, но тя се отдръпна.

— Наистина! — каза твърдо. — Искам и ти да го разбереш. Между нас не може да има нищо.

— А не мислиш ли, че е малко късно? — пристъпи той към нея.

— Говоря сериозно, Кейд. И двамата бяхме любопитни, признавам. Но това е краят.

Настъпи продължителна напрегната тишина.

— Искам да знам защо? — обади се накрая той.

— Не съм длъжна да давам обяснения нито на теб, нито на когото и да било! — гласът ѝ бе сух като сипеците се в гората есенни листа. — Съжалявам, че се държах така, но до този момент съм била откровена с теб.

Кейд се изсмя язвително.

— Уважаема госпожо, бяхте всичко друго, но не и откровена!

Вярно е. Не може да го отрече.

— Трябва да се връщам. Госпожа Хенли ще се чуди защо се забавих.

— Аз ще дойда след минута. Само да заключа.

Кейд остана още малко навън. Вдишваше дълбоко хладния въздух и се мъчеше да потисне желанието, завладяло тялото му. Тръгна към къщата, а думите ѝ го преследваха. Същите думи, които той си бе казал. Между тях не може да има нищо. Твърде късно, Александра Холингз! Твърде късно!

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Алекс, скъпа, как ви се струват ананасите? Снаха ми Джун казва, че ананасите са много подходящи. Придавали екзотичен вид на кухнята и те карали да мислиш, че лежиш някъде на морския бряг, а не робуваш около печката. Не че снаха ми знае какво е да се робува около печката. Единственото, което тази жена прави за вечеря, са резервации за ресторант. Нямам представа как брат ми се примирява с това. Когато ми идва на гости, той изпада във възторг от храната. Човек би помислил, че жена му ще разбере намека...

Алекс устоя на желанието да погледне часовника. Усмиваше се пресилено и слушаше дърдоренето на госпожа Гибсън. Тази жена не млъкваше нито за миг и Алекс чувстваше, че ушите ѝ вече пицят.

Как ли успява да диша, запита се Алекс.

Тя рядко работеше в събота. Обикновено госпожа Хенли отваряше магазина за половин ден, но тази сутрин артритът отново я измъчваше и тя помоли Алекс да постои вместо нея час-два. Позвъни ѝ у Кейд, тъкмо когато бе завела децата там. Увери я, че Джими и Джонатан ще се чувстват добре при него. Бе принудена да се съгласи. За първи път от осем месеца ги оставяше сами, и то не с госпожа Хенли. Цяла сутрин бе нервна и притеснена.

Веднъж телефонира и задъхан ѝ се обади Кейд. С момчетата подменяли дървените стъпала на верандата и го хванала в неудобен момент. Денят беше необичайно топъл, същинско циганско лято. Във въображението ѝ изплува представата за разгорещеното му тяло. Картината я преследваше неотлъчно.

Алекс погледна часовника. Дванайсет без двайсет. Беше казала на Кейд, че ще отиде към обед.

— Вашият съпруг обича да хапне домашно приготвена храна, като се върне вкъщи уморен от работа, нали, Алекс? — попита госпожа Гибсън, после добави бързо с престолено разкаяние: — О, извинете, скъпа, забравих, че сте разведена.

Интересно как забравяше вече за трети път. И винаги, когато забравяше, задаваше досадни въпроси. Алекс стисна зъби, готова за предстоящото мъчение.

— От колко време, казахте, сте разведена?

— Отскоро — Алекс ѝ подаде друг албум. — Ето тук има образци с ананаси, ако желаете да ги видите.

— Млада жена като вас трябва да излиза повече, скъпа — намести госпожа Гибсън очилата си и отвори албума. — Разправят, че в днешно време не се срещат често добри мъже. Такива, на които може да се разчита, като моя съпруг Уили. Племенникът ми Ърнест има ферма недалеч от града, споменавала ли съм ви? Отглежда предимно крави, но си е взел и няколко прасенца за угояване. Сега поне ще има кой да носи месо вкъщи.

Тя се засмя на собствената си шега, а Алекс се усмихна вежливо.

— Госпожо Гибсън...

— Защо не дойдете някой път на вечеря у нас? О, и вашите прелестни момченца също. Предполагам, че като живеете тук, толкова далеч от... Къде казахте сте живели преди?

— В Орегон.

— О, да — погледна над очилата госпожа Гибсън, — като сте тъй далеч от Орегон, момчетата, предполагам, не виждат често баща си, нали?

Алекс вкопчи пръсти в албума. Няма ли да свикне вече с подобни въпроси? Така ли винаги ще ѝ прескача сърцето и ще ѝ се свива стомахът всеки път, когато трябва да лъже?

— Не, не го виждат често.

— Колко жалко! — изкудкудяка госпожа Гибсън. — Ърнест обича децата. Винаги е казал, че иска цяло стадо около себе си. Представете си, стадо деца! — изсумтя тя.

— Госпожо Гибсън, като заговорихме за деца, аз трябва да прибера моите момчета от съседите. Защо не вземете албумите вкъщи и да ги върнете в понеделник? Така ще имате достатъчно време да прецените дали ви харесват десените с ананаси.

— Ами да, благодаря, скъпа. Тъй ще е ми е по-удобно. И не забравяйте за сбирката на Женското дружество във вторник вечер. Вече сте близо два месеца в Клиървил. Всички ще се радват да ви видят и да ви опознаят по-добре.

Точно това най-малко желая, помисли Алекс, но се усмихна любезно и обеща да направи всичко възможно, за да дойде. Госпожа Гибсън не спря да бърбори, докато Алекс събра албумите и я изпрати до колата. Когато най-сетне успя да се отърве от нея, тя грабна чантата си, заключи и се качи в своя стар, но надежден пикап. Потегли към стопанството на Кейд. Трябваше да доведе момчетата в магазина! Как можа да ги остави с напълно чужд човек! Познаваше го само от седмица-две. Никога няма да си прости, ако се случи нещо.

И какво може да се случи? Никой няма да я открие тук. Добре бе замаскирала следите си. Човек лесно може да се скрие в градче като Клиървил. Хората наистина ѝ задаваха въпроси понякога, но вярваха. Приемаха отговорите ѝ за чиста монета и никой, с изключение на госпожа Гибсън, не се задълбочаваше особено. Никой, освен Кейд. Още усещаше допира на устните му, топлината на тялото му, притиснато в нейното. Взаимността, с която му отвърна, я порази. Цяла нощ лежа будна, опитвайки да се убеди, че всичко е било само обикновена целувка. Но целувката съвсем не беше обикновена. Никога преди не бе изпитвала подобна страст и вълнение. Кейд събуди у нея чувства, които не можеше да си позволи да изпитва. Не и сега. Може би никога.

Той очевидно се досещаше, че тя крие нещо от него. Дори ѝ предложи помощта си. Но той не знае нищо. Не може да ѝ помогне. Никой не може. Само ще възникнат нови проблеми. А момчетата? Виждаше как им липсва баща. Бяха пощурели от щастие, че работят заедно с Кейд. И това ми било наказание! Щяха да сметнат за наказание, ако не им беше позволила да ходят при него. Харесваше ѝ тук в Клиървил, но рано или късно ще трябва отново да се пресели. Ако Кейд стане по-настоятелен, ще трябва да замине по-скоро, отколкото беше предвидила.

Малко преди да свие от шосето видя зад себе си колата на шерифа. Проклинайки, Александра освободи педала на газта и погледна в огледалото. Сигналната лампа не бе включена, но полицейската кола бързо се приближаваше. Обзе я ужас. По дяволите! Никога не бе превишавала скорост. Не можеше да си позволи подобен риск. Сърцето ѝ биеше лудо. Затаила дъх, тя наблюдаваше патрула. Колата я настигна, изпревари я и отмина. Алекс въздъхна с облекчение.

Мислите за Кейд бяха отвлекли вниманието ѝ. Това не трябва да се повтаря! Трябва винаги да е нащрек и с бистър ум.

Отби по черния път към стопанството. Още само една седмица. Още една събота и край. Беше ѝ казал, че си заминава след някоя и друга седмица. Дотогава все ще успее да го отбягва. Това решение я поободри. Може да заведе момчетата на кино. Рядко си позволяват такива удоволствия. Защо не? Те доста бяха поработили. Киното ще им се отрази добре. А тя ще се разсее — нещо, което сега ѝ е много необходимо. Да отвлече мислите си от Кейд, от мазолестите му ръце, чието докосване още усещаше, от горещия му дъх, опърлил устните ѝ, когато я целуваше...

Еротичните мисли мигом отлетяха, щом спря пред къщата и излезе от колата. Къде ли са всички? Огледа се, но не забеляза никого. Освен чуруликането на птичките, не се чуваше друг звук. Мъртва тишина. Алекс се намръщи. Сигурно са вътре. Навярно Кейд ги тъпче с шоколадови сладки.

Тръгна към верандата и... кракът ѝ замръзна във въздуха.

Кръв! На стъпалата имаше кръв!

Сърцето ѝ спря да бие. Притъмня ѝ. Къщата се залюля пред очите ѝ. Пронизителен писък разцепи неподвижния горещ въздух. Джими! Господи, не! Не! Алекс се спусна по посока на вика, разнесъл се някъде от гората зад къщата. Тичаше, без да вижда накъде. Нисък клон я удари през лицето, храстите деряха босите ѝ крака. Тя отвори уста да изкрещи и тогава внезапно се разнесе нов вик, последван от... гръмогласен смях. И плясък. Силен плясък. Тя спря задъхана. Вече ги виждаше, точно отпред. Кейд люлееше Джонатан на въжена люлка, окачена над езерото. Джими беше във водата и караше Кейд да засили люлката по-високо. Със смразяващ кръвта писък Джонатан се пусна и цопна при брат си. Алекс допря трепереща ръка до челото си. Слава Богу! Те си играят. Просто си играят. Затвори очи и се подпря на близкото дърво. Преглътна сълзите, вдиша дълбоко да дойде на себе си, после излезе на полянката. Кейд стоеше по къси панталони до самия край на езерото, а момчетата се опитваха да го изпръскат. Тримата весело се смееха.

— Страхливко! — изкрещя Джими.

— Пъзльо! — добави Джонатан.

Момчетата го дразнеха и пицяха като гарджета. Кейд се преструваше на уплашен и с ужасени гримаси се дърпаше от водата. В миг хукна по брега. Изведнъж нададе пронизителен крясък, заудря се по гърдите и се хвърли върху въжето на люлката.

— А-а-а! — люлееше се над тях и имитираше Тарзан.

Макар краката ѝ още да трепереха, Алекс не можа да сдържи усмивката си. Момчетата се заливаха от смях на маймунджилъците му.

Той се залюля силно, направи салто и цопна във водата. С писъци Джими и Джонатан се нахвърлиха отгоре му. Алекс не ги бе виждала, преди да играят така с някого, освен с по-големия ѝ брат Том. Марк... той винаги бе твърде зает или с работа, или с конни надбягвания, или с игра на покер по цяла нощ. Не че е бил лош баща или пък лош съпруг. Знаеше, че той я обича, обича и синовете си по някакъв свой начин. Него просто го нямаше при тях. Нито когато децата боледуваха от дребна шарка, нито когато се връщаха от училище, нито когато играеха футбол. Нямаше го и в нощта, когато тя направи спонтанен аборт. Щеше да бъде момиче.

Тя наблюдаваше играта им с Кейд и в гърлото ѝ се надигна огромна буца. Ето така би трябвало да бъде.

Пръв я забеляза Кейд. Той вдигна близнаците, остави ги на брега и нарочно изпръска Алекс. Тя ахна и отскочи.

— Здравей, мамо! — избърса капките от луничавото си лице Джими. — Почиваме си, защото Джонатан ме удари с една дъска и ми потече кръв от носа. Ама ти сигурно си видяла, цяла кофа кръв изтече на стълбите.

— Не съм го удрял — навъси се Джонатан. — Аз държах дъската, а той сам налетя на нея.

— Удари ме!

— Не съм!

Започнаха да се пръскат и караницата им се превърна в игра. Джими заплува към отсрещния бряг на езерото, а Джонатан го следваше по петите. Кейд стоеше до кръста във водата и гледаше Алекс с присвити очи. От този поглед сърцето ѝ прескочи, после бясно заблъска в гърдите ѝ. Само един поглед на този мъж беше достатъчен да я извади от равновесие.

Той тръгна към нея. Вдигна ръце да приглади мократа си коса. Капчици вода блестяха по гърдите му, стичаха се по ръцете и

широките плещи. Мускулите му играеха под влажната кожа, блестяща под лъчите на следобедното слънце. Сладостна болка прониза тялото ѝ. Късите панталони бяха прилепнали и очертаваха дългите му стройни крака. Всичко у него събуждаше женския интерес — увереният начин, по който се движеше, плътният глас, необикновените му тъмнозелени очи. Тя не можеше да откъсне поглед от него. Искаше да избяга, да се махне, преди да е започнала да се държи като глупачка.

Ако вече не е твърде късно, помисли си мрачно. Стои тук и го зяпа влюбено, след като няколко пъти му бе повторила, че помежду им не може да има нищо. По дяволите! Той наистина ще я помисли или за глупачка, или за измамница.

Кейд взе от брега хавлиена кърпа и я уви около врата си. Намръщи се.

— Какво има?

Какво има ли? Алекс едва не се изсмя. *Какво ли не!*

— Какво искаш да кажеш? — повдигна въпросително вежди тя.

Той се намръщи още повече.

— Знаеш какво искам да кажа. Когато се появи тук, бе преbledняла като мъртвец. Ето — докосна я по рамото, — цялата трепериш.

— На верандата имаше кръв — отвърна тя тихо. — Чух Джими да пищи.

Кейд изруга глухо.

— О, Господи, Алекс, съжалявам! Трябваше да ти оставя бележка, но смятах, че ще се върнем, преди да си дошла. Не си помислила, че аз съм им направил нещо, нали?

— Не! — погледна го стреснато. — Помислих... — внезапно млъкна.

— Какво?

Той улови тревожния ѝ поглед. Такава дълбока мъка имаше в очите ѝ! Но това трая само миг и Кейд се запита дали не му се е сторило.

— Нищо — отговори му безстрастно.

По дяволите! Лъжата отново се връща, спуска се помежду им като непрогледна черна завеса.

— Кейд — изтръгна се тя от ръката му, — съвсем нормално е за една майка да се обезпокои, когато види кръв, а децата ѝ ги няма.

Разбира се, съгласи се той мислено. Всяка майка би се паникьосала. Но Алекс не е като „всяка“. Нейният страх надхвърля нормалните граници. Дори когато децата ѝ са в пълна безопасност, тя пак е нащрек. Вечно ги наблюдава, бди неотлъчно, сякаш очаква някой да изскочи иззад храстите. Страхът винаги е там — в очите, в стойката, в цялото ѝ съществуване. Сега бузите ѝ аленееха на фона на бледата кожа. Косата — водопад от тъмни къдрици — струеше по раменете. Но в красивите ѝ очи имаше нещо различно. Нещо, което тя искаше да скрие от него. Желание!

Беше му казала, че не се вълнува, ала целувката ѝ говореше друго, тялото ѝ я издаде. Той три нощи лежа буден и мисли за тази целувка. Тя явно изпитва същото влечение към него, каквото и той към нея. Но не го признава. Защото иска да потисне чувствата си. А той бе решен на всяка цена да открие каква е причината.

— Хей, Кейд! — викна Джонатан от езерото. — Гладни сме!

— Знаете къде са сандвичите!

Двамата доплуваха и се покатериха на брега. Префучаха край Алекс, подражавайки крясъка на Тарзан, чули го от Кейд.

— Сандвичи! — скръсти ръце Алекс и го изгледа осъдително. — Откога наказанието върви заедно с обяд?

— Човек огладнява, когато работи — засмя се той.

— На плуването работа ли му казваш?

— Всеки има нужда от почивка от време на време. Ти също — приближи той към нея. В зелените му очи играеха дяволити пламъчета.

— Да — отстъпи назад Алекс. Забеляза ярък червен белег на лявото му рамо, но уловила блестящия му напрегнат поглед, бързо забрави за него.

— Защо не си починеш сега?

Гърбът ѝ опря в ствола на близкото дърво, което попречи на понататъшното отстъпление.

— Момчетата...

— ... са добре! Трябва да се научиш да си почиваш! — отметна той кичура, паднал на лицето ѝ. — Позабавлявай се.

— С момчетата непрекъснато се забавляваме — опита се да изрази негодувание Алекс, но не ѝ се удаде.

— Говоря за други забавления, Алекс — засмя се Кейд. — Само за възрастни.

Тя долавяше аромата на тялото му — на гора, на хладна езерна вода, на мъжка сила. Той беше подпрял ръце на дървото от двете й страни и тя не можеше да помръдне, без да го докосне. А това щеше да бъде грешка. Голяма грешка.

Кейд гледаше пламналото й лице, леко разтворените устни и тялото му до болка тръпнеше от желание. Плъзна ръка по бузата й, после надолу по голата шия. Тя затвори очи. Пръстите му очертаха остро деколте на блузата. Отчаяно му се искаше да погали изящната й гръд, да усети тялото й под своето, да чуе как простенва името му. Обзелото го желание се превърна в мъчение. Кръвта пулсираше в слепоочията му. Чувстваше вътрешната й съпротива, но знаеше, че ако я целуне, тя ще му отвърне. Така страстно и невъздържано, както онази нощ. Желаше го, както и той нея.

Той беше пожелавал и други жени. Силно и до болка. Напълно нормално чувство. Идваше и си отиваше. Както и жените. Кое бе различното този път? Защо му се струваше толкова важно тя да дойде при него без опасения, без съпротива?

Искаше да я люби, да слее тялото си с нейното. И да види желание и страст в погледа й, не страх и тревога. Ако в някое мрачно кътче на съзнанието й витае споменът за друг мъж — бившия съпруг или приятел, който е обидил нея или децата й, Кейд не искаше този звяр да застане между тях, когато се любят. Искаше нея, само нея.

Искаше тя да му се довери.

Но при по-подходящ случай, обеща си той мислено. Когато не ги чакат деца, когато всички прегради помежду им рухнат. Дяволски се надяваше това да е скоро.

Алекс чувстваше как желанието я завладява. Усещаше дъха на Кейд върху устните си. Лекият ветрец, шумолящ в листата, разхлаждаше пламналото й тяло. Желанието се бе превърнало в живо същество, което крещеше за удовлетворение.

— Готова ли си? — сепна я гласът му, тих и гальовен.

— Готова ли? — повтори объркана.

— За малко забавление.

Ръцете му се стрелнаха толкова бързо, че тя нямаше време да реагира. Мъжът я метна на рамо и се запъти към езерцето.

— Кейд! — викна Алекс, щом успя да си поеме дъх. — Пусни ме!

— Това и смятам да направя! — отвърна ѝ присмехулно.

Тя напразно се бореше да се отскубне. Мъжът само се подсмиваше. Спря на брега. Неочаквано подскочи и се хвана за въжето на люлката. Алекс извика и затвори очи. Когато се осмели да повдигне клепачи, под нея беше водата. Люлееха се над езерото.

— Това не е забавление!

— Разбира се, че е забавление! Само трябва да се залюлеем по-нависоко.

Така и направиха. Толкова високо, че на Алекс ѝ се сви стомахът, я вятърът разпиля косите ѝ. Тя се вкопчи в Кейд. Около тях се мяркаха ярко оцветените корони на дърветата. Отдолу блестеше водата. Беше вълнуващо и страшно. Беше зашеметяващо. Тя се смееше и пищеше.

— Весело ли е? — викна Кейд.

Не посмя да отрече. Ако се залюлееха още по-нависоко, въжето със сигурност щеше да се скъса.

— Да! — извика в отговор.

После Кейд скочи и двамата се претърколиха на влажната земя. Алекс се смееше и той реши, че това е най-хубавият звук, който бе чувал през живота си.

— Е, господин Уокър — рече тя с искрящи очи и задъхана остана да лежи под него. — Надявам се, че сте удовлетворен.

Той се отпусна върху нея. Очите ѝ се разшириха и усмивката угасна.

— Ни най-малко, Алекс — целуна я нежно по нослето. — Но скоро и двамата ще бъдем удовлетворени.

Стана и тръгна към къщата, без дори да се обърне. Алекс се изправи. Краката не ѝ се подчиняваха. От дивото люлеене над езерото е, каза си.

Но някъде дълбоко в нея един глас, дълго потисканият глас на жената, нашепваше, че вълнуващите преживявания едва сега започват.

ПЕТА ГЛАВА

Градското полицейско управление на Клиървил се помещаваше в малка тухлена постройка. Към нея водеше пясъчна алея, покрай която сега бяха наредени като за изложба тикви и кратуни по случай традиционния фестивал. Високи кленове, обагрени в яркожълто и оранжево, като невените в двора, разстилаха клони над плоския покрив. Сива катеричка, с издути от събраната зимнина бузи, спря за миг, подуши натежалия от аромат есенен въздух и любопитно погледна надолу. Пикапът на Кейд тъкмо спираше пред управлението.

Кейд остана с ръце на волана, после въздъхна, излезе от колата и тръгна по празнично украсената алея. Забави се за миг пред вратата да прочете написаното на ръка съобщение за предстоящия Фестивал на тиквата.

Вътре миришеше на паркетин. Зад бюрото нямаше никой, тишината се нарушаваше единствено от шума на течаща вода зад вратата към вътрешното помещение.

Кейд си помисли за районното полицейското управление в Ню Йорк, където работеше. За непрекъснатия звън на телефоните, шума на пишещи машини, за унилото безпокойство на жертвите, враждебността на заподозрените, хаоса на масовите арести. За миризмата на цигарен дим и раздразнение, на пот и безнадеждност. Такава му беше работата. Като самия живот. Клиървил бе сякаш градче от приказките.

Той взе сребърното звънче от бюрото и го разклати. Водата спря да шурти. Тъмнокос мъж подаде глава иззад откренатата врата. Видя Кейд и на лицето му се разля широка усмивка. Тръгна към него с протегната ръка. Нашивките на светлокафявата униформа сочеха, че е лейтенант.

— Кейд! Чух, че си в града. Крайно време беше да наминеш при стария си приятел!

Кейд с усмивка пое ръката му.

— Разликата ни от две години наистина те прави старичък, Майк.

В очите на другия блесна предизвикателство. Стисна по-силно ръката му.

— Изглежда си забравил урока, който ти дадох навремето.

Кейд срещна погледа му и отвърна със същата сила на ръкостискането му.

— Какъв урок? По плетене ли?

— Този беше на сестра ми — пошегува се със стиснати зъби Майк. — Говоря ти за онова лято, когато те учех как да уважаваш по-възрастните.

— А-а, онова лято — усмихна се също през зъби Кейд. — Това беше лятото, когато с Роби Андрюс нападнахте мен и Стив Хенли в гръб. Мисля, че това беше урок по горско разбойничество.

Двамата продължаваха да се гледат в очите и така стискаха дланите си, че мускулите по врата на Майк се издуха, а ръката на Кейд започна да трепери от усилието. Само миг преди да се чуе хрущенето на счупени кости, двамата се пуснаха едновременно и се прегърнаха засмени. Сякаш годините се бяха върнали назад и те отново се почувстваха деца. Ритаха топка, ловяха риба, ухажваха едно и също момиче.

Тези момичета вече бяха жени. Повечето омъжени, с деца. Дори в място като Клиървил животът си течеше. Усмивката на Кейд бавно се стопи.

— Съжалявам, че не се отбих досега. Стягам къщата за продан.

Разбираше колко е неубедително оправданието, но друго нямаше. Замълчаха за момент и Кейд се подготви вътрешно за следващия въпрос, който знаеше, че ще последва.

— А ти как си, Кейд? — наруши Майк неловкото мълчание. — Дяволски се разтревожих, когато разбрах какво се е случило.

— Само рамото ми изтръпва от време на време — въздържа се Кейд да не го потрие по навик. — Работата го раздвижва.

— Нямам предвид рамото ти — каза тихо Майк. — Говоря за теб самия. Не познавах Франк, но съм чувал, че бил свястно момче. Мръсна работа е това, дете стана с него.

Силна болка преряза гърдите му и Кейд се извърна към висящата на стената карта на окръга.

— Ами, това е да си ченге. Занимавах се все с мръсни работи.

— Какво искаш да кажеш с това „занимавах“? — намръщи се Майк. — Да не си напуснал?

— Подадох оставка — сухо отвърна Кейд. — Хората непрекъснато менят работата си.

— Какво правят „хората“ и какво Кейд Уокър винаги е правил, са две различни неща — не сваляше поглед от него Майк. — Ти още от хлапак искаше да станеш ченге. И двамата искахме. Какво друго би могъл да вършиш?

— Да карам камион, да продавам застраховки, да боядисвам къщи. Каквото ми попадне.

— Ти? — изсмя се подигравателно Майк. — След една седмица ще умреш от скука!

— Поне ще съм единственият мъртвец.

Известно време двамата се гледаха напрегнато, после Майк въздъхна и сложи ръка на рамото му.

— Е, ако искаш работа, младежо, можеш да я получиш тук. Ако скуката не те довърши, със сигурност ще го направи Женското дружество.

Майк винаги е имал чувство за хумор, помисли Кейд и се отпусна.

— Ами ти, Майк? Ожени ли се вече?

Майк приседна на ръба на бюрото и поклати глава.

— Веднъж ми стига, благодаря. Сега съм заклет ерген. Но като говорим за жени — светнаха очите му, — твърде съм заинтригуван от твоята съседка, Александра Холингз. Познаваш ли я?

Невинната забележка на Майк накара Кейд да стисне гневно челюст.

— Познавам я.

— Е?

— Не е твой тип.

— О! — повдигна вежди Майк. — Разбирам. Означава ли това, че ще останеш в града известно време?

— Не! — отвърна Кейд доста рязко. — Казвам само, че не е твой тип.

— А чий тип е? — не се примири Майк, развеселен от неочаквания интерес на Кейд към Алекс. — Може би твой?

Да, това беше въпрос на място. Не си бе давал сметка, но от миналата събота, не, по дяволите, още откакто я срещна за първи път, само за нея мислеше — за тъжните ѝ сиви очи, дългите стройни крака, нежната кожа. Мисълта, че някой друг може да докосва тази кожа, го влудяваше. Ядосан от собствената си ревност, Кейд посочи компютъра на управлението.

— Слушай, имаш ли нещо против да използвам вашия компютър? Оставих недовършена работа в Ню Йорк.

Майк стана от бюрото и му предложи стол.

— Заповядай. Тъкмо направих кафе и се канех да прегледам докладите от миналата седмица. Ще бъда във вътрешната канцелария. Отговаряй на телефона вместо мен и можеш да седиш, ако искаш, цял следобед.

— Няколко минути ще ми бъдат достатъчни.

Майк се упъти към съседната стая.

— Ако искаш кафе, само извикай — каза през рамо.

Кейд седна и се взря в компютъра. Прокара ръка през косата си и въздъхна дълбоко. *Остави я на мира, Уокър! Просто я остави на мира.*

Жълтият курсор мигаше насреща му като злокобно око. Нямах право да си пъхаш носа в чужди работи.

Би трябвало веднага да стане и да си тръгне. Да забрави цялата история. Продължи да седи. Барабанеше с пръсти по бюрото в такт с мигация курсор.

Не му бе лесно, но до миналата събота успяваше да се държи настрана от Алекс. Тогава тя дойде от езерото и седна при тях в кухнята. Джими и Джонатан бърбореха неспирно, докато лапаха сандвичите. Спореха кой се е люлял по-високо, как следващия път ще се залюлеят така силно, че ще изхвърчат чак в космоса, но това пък породило нов спор дали ще изгорят там, или ще ги смачка някой метеорит.

Освен, че направи един-два пъти забележка на момчетата да се държат прилично, Алекс през цялото време мълча, като избягваше не само разговора, а и погледа на Кейд. Отново се беше оттеглила зад изградената от нея стена. Стена, която Кейд бе решил да разруши, без да знае защо.

Беше пристигнал в Клиървил с единственото намерение да поправи къщата и да се върне в града. Какво притежаваше тази жена, та го караше да забрави всичко? Каза му, и то неведнъж, че животът ѝ не е негова работа и беше абсолютно права.

Той погледна отново компютъра и прокара ръка през лицето си.

Е, добре, нека не е негова работа. Но Алекс не му е безразлична. Момчетата също. Ако тя има неприятности с бившия си съпруг, може би ще бъде в състояние да ѝ помогне. Кейд поиска сведения за превозните средства.

Име... Фамилия... — попита компютърът.

Пръстите му се поколебаха над клавиатурата, после набраха:

„Александра Холингз. Регистрационен номер от
Върмонт 8H247Z4“

Жълтите букви обвинително го гледаха. На екрана се появи:

„Александра Холингз. DL/NO:B224838*В/D:6-17-64.
Местожителство: Куейл Лейн 210, Клиървил,
Кънектикът.

Отличителни белези:

Пол: женски *Коса: кестенява *Очи: сиви *Ръст: 1.68

*Тегло: 55“

Да, това е тя, но компютърът не посочи нито предишния ѝ адрес, нито моминското име. Странно. Беше му казала, че е дошла от Орегон. Кейд натисна друг клавиш. На екрана се появи:

„Задържания под арест: няма. Присъди: няма.
Неявяване като свидетел: няма. Нещастни случаи: няма“

Той с облекчение се облегна на стола. Относно Алекс нямаше нищо. Дори глоба за неправилно паркиране. Нищо. Намръщи се.

Трябва да признае, че очакваше да открие нещо. Не нещо голямо, разбира се, но все пак нещо. Призовка за разпит например или жалба за отвличане на децата, подадена от бившия ѝ съпруг. Човек не проявява такъв явен страх като Алекс, без да има основателна причина. Дълго време е бил полицаи, за да не го забележи. Притежава достатъчно опит, за да разбере кога човек крие нещо. Или, може би, точно заради тези дълги години в полицията е станал прекалено подозрителен. И мнителен. Винаги вижда нещо съмнително там, където нищо подобно не съществува. Кейд погледна екрана за последен път. Чувстваше се донякъде виновен, че се бърка, където не му е работата. Алекс ще побеснее, ако разбере.

— Кога тръгваме, мамо?

Алекс затвори хладилника и сложи кутията с яйцата на масата.

— По същото време, което ти казах преди пет минути и което казах на брат ти преди три минути.

— Добре де, а не може ли да побързаме? — не преставаше Джими. — За да не закъснеем.

— Това, за което можеш да побързаш — усмихна се Алекс, — е да подредиш стаята си и да се облечеш, докато аз приготвя закуската.

— Ама ще закъснеем! — изхленчи Джими. — Не може ли да го направя после, след като се върнем от Кейд?

Тя приклепна. В очите му се четеше искрена молба.

— Ще ти кажа това, което казах на Джонатан преди три минути, когато той ме помоли за същото. Не! — разроши нежно косата му и го побутна. — Хайде, върви.

Джими се нацупи и повлече крака към спалнята.

— Нали ти казах! — викна на брат си.

Усмивката изчезна от лицето ѝ. Цяла седмица момчетата с нетърпение очакваха отново да видят Кейд. Не минаваше ден, без да се спомене името му, макар самата тя да не насърчаваше разговорите на тази тема. Тази сутрин дори се събудиха и станаха рано — нещо, което никога не бяха правили в съботните дни, преди да се запознаят с Кейд.

А най-лошото, помисли с въздишка, е, че самата тя очакваше срещата с нетърпение. Цяла седмица я спохождаше мисълта за него. Докато редеше албумите в магазина, докато пазаруваше, когато си

лягаше да спи... Цяла седмица копнееше да го види. И се боеше от срещата. На два пъти зърна колата му в града и тръпнеше в очакване, надявайки се той да се отбие в магазина. Ала той не се появи и това я изпълни с разочарование. Макар да съзнаваше, че не може да си позволи подобни чувства и... желания.

Алекс разсеяно взе кутията с яйцата. Проблемът е там, че тя наистина го желае. Напрасно опитваше да си внуши, че това е плод на самотата и е чисто плътски порив. Знаеше, че нещата са много по-дълбоки. Най-лекото докосване на ръката му, дрезгавият му глас, неразгадаемата дълбочина на очите му — всичко у него излъчваше сила. Този вид сила, който предизвикваше не само плътта, но и чувствата. Тази сила я караше да желае неговата прегръдка не само за удоволствие, а като опора в живота. Той успя да я разсмее. И прогони умората ѝ. Бог е свидетел колко е уморена! Уморена е да бяга, да се крие. Искаше ѝ се да има поне един човек, комуто да се довери.

На външната врата силно се похлопа. Алекс ахна и изпусна яйцето, което държеше. Никой никога не беше идвал тук. Госпожа Хенли би извикала, а други близки познанства тя грижливо избягваше да завързва. Може би ако не се обади... При второто почукване момчетата тичешком се спуснаха от спалнята с викове:

— Аз ще отворя!

— Не! — беше твърде късно да ги спре.

— Здравей, Кейд!

Кейд. Тя затвори очи и с облекчение си пое дъх. Прокара ръка през разрошените коси и пристегна халата. Господи, видът ѝ е ужасен! Но той пък изглеждаше чудесно. Беше с джинси, бяла риза и до блясък лъснати черни каубойски ботуши. Дори косата му беше грижливо сресана. Накъде, за Бога, се беше запътил в този ранен час?

— Здравейте, деца! — клекна пред тях и посочи пижамите. —
Защо не сте облечени още?

— Защото мама каза да си подредим стаята — оплака се Джими.

— Казахме ѝ, че ще закъснеем, ама щом тя каже нещо, край! —
добави Джонатан. — Никога не си променя решението.

— Върху това ще пороботим по-късно — усмихна се Кейд. — А
сега свършвайте със стаята и се обличайте, за да тръгваме.

— Къде да тръгвате?

Кейд вдигна глава. Тя бе застанала до вратата на кухнята. Светлосиният домашен халат придаваше още по-голяма дълбочина на очите ѝ, които го поглъщаха и го караха да забрави защо е дошъл.

— Добро утро — изправи се той бавно. — Извинявай, че нахълтвам така, но не зная телефонния ти номер и не можах да се обадя, за да те предупредя.

— Хей — сбърчи нос Джими, — миришеш много хубаво!

— И си се издокарал! — огледа го Джонатан. — Мама страшно ще се ядоса, ако работя с най-хубавите си дрехи.

— Не ви ли казах? Днес няма да работим — засмя се той. — Отиваме на фестивала!

Навсякъде бе пълно с тикви. Кръгли и дебели, дълги и тънки, тикви, малки като бейзболна топка и огромни като автомобилна гума. Гладки и лъскави тикви, други грапави и набраздени. Мъдреха се върху маси и сергии, върху купчини сено край палатките и навесите със забавни игри. Но истинска забележителност на този тиквен фестивал, бе извисяваща се над всичко кула, построена от тикви.

— Трябва да е хиляда метра висока — каза Джонатан, гледайки със затаен дъх нагоре.

— Сигурно има две-три хиляди метра — прецени Джими.

Започнаха да спорят по въпроса. Колко е висока, колко ли тикви са отишли, колко тиквеника биха могли да се направят от тях. Единственото нещо, по което постигнаха съгласие, беше, че никой от тях не би желал да е отдолу, ако кулата се срути.

Сутринта Алекс искаше да откаже, когато Кейд предложи да ги заведе на фестивала. Всъщност така и направи. Днес я чакаше много работа и освен това перспективата да е сред хора, които не познава, я плашеше. Но Джими и Джонатан, и Кейд, разбира се, я гледаха така печално, че тя отстъпи. Сега, като стоеше тук сред всеобщото веселие и натежалия от аромат на канела и индийско орехче въздух, като виждаше възторжените лица на момчетата, Алекс бе доволна, че дойдоха.

Маскиран като тиква клоун приближи до тях и стисна оранжевия си гумен нос. Той изписука силно и близнаците се заляха от смях. Клоунът потърка нос в носа на Алекс и ѝ поднесе червен карамфил. Тя

се засмя, помириса го, а клоунът се преви и се хвана за сърцето. Тя докосна нежните листенца на цветето. Спомни си за деня край езерото, когато Кейд ѝ каза, че не знаела как да се весели. Отчасти бе прав. Не че не знаеше, просто бе забравила. Имаше толкова неща, за които да мисли и да се безпокои. С момчетата отдавна не се бяха забавлявали истински. Сега, виждайки светналите им от радост очи, тя бе благодарна на Кейд.

Той стоеше на опашка край една от сергиите да им купи нещо за ядене. Усмивката ѝ изведнъж се стопи. Помагаше му привлекателна блондинка. Бе невъзможно да не забележи погледите, които му отправя. Усмиваше се дяволито, премигваше, гледаше го прелъстително. Алекс бе сигурна, че Кейд е свикнал на такива погледи.

Тя бързо се извърна и потисна внезапния изблик на ревност. Не трябва да изпитва подобно чувство. Няма никакви права над Кейд и не иска да има. Заедно са само за днешния ден и толкова. Само за днес.

И защо да не се повесели този ден? Момчетата жадуваха за развлечение. Тя също, по дяволите! От утре пак ще започне да се крие, да дебне всяка мярнала се наоколо сянка, да се стряска от всяка профучала наблизо кола. Но днес, обходи тя с поглед тълпата, днес ще бъде майка като всички останали.

Видя Кейд, който си пробиваше път и крепеше картонена кутия, препълнена с лакомства. Освен това днес тя ще бъде жена — като всяка жена, която харесва някой мъж.

— Алекс!

Обърна се. От противоположната посока към тях приближаваше госпожа Хенли. На главата си носеше бейзболна шапка с парцалена тиква отгоре и явно беше във вихъра на фестивалното веселие.

— Алекс, мислех, че няма да дойдете — прегърна тя момчетата.

— Убедих я — каза Кейд, вече успял да се добере до тях през тълпата. Усмихна се и клекна пред Джими и Джонатан. — Понички с тиква?

Те се колебаеха и гледаха с недоверие. Ала вкусният аромат ги примами. Джонатан протегна ръка. След него и Джими.

— О, хубави са! — изфъфли с пълна уста Джими.

— Разбира се! — Кейд предложи на госпожа Хенли и на Алекс, после сам на лапа една. — Почакайте само да опитате палачинките с

тиква!

— Като става дума за ядене... — обърна се към Алекс госпожа Хенли — ще можеш ли да ми помогнеш после на сергията, където продаваме тиквеник? Има повече хора, отколкото очаквахме и едва се справяме.

Първият ѝ импулс бе да откаже. Разумът подсказваше, че колкото повече се въвлича в обществения живот, толкова повече рискува да ѝ задават въпроси, повече трудности ще възникнат, ако ѝ се наложи да напусне града. Обходи с поглед тълпата весели, щастливи хора и до болка ѝ се прииска да бъде част от тях. Част от този град и от тези хора. Само за един ден. Поне за един.

— Разбира се, че ще помогна — усмихна се.

— Чудесно, скъпа! — прегърна я госпожа Хенли. — Ела следобед, към четири, да речем. Тогава ще е същинска лудница.

Алекс кимна. Госпожа Хенли свали шапката си и я нахлупи на главата на Кейд.

— Твое служебно задължение на този тиквен фестивал е да се погрижиш Алекс да прекара добре!

Кейд направи сериозна физиономия и сковано се поклони.

— Ще направя всичко, което е по силите ми, о, Кралице на тиквите!

Старата дама намигна, извъртя се на пети и изчезна сред навалищата. Джими и Джонатан се превиваха от смях. Чак очите им се насълзиха. Кейд невъзмутимо скръсти ръце и се обърна към Алекс.

— Защо се смеят?

Тя вдигна рамене, едва сдържайки се да не прихне.

— Нямам представа.

— Винаги приемам задълженията си много сериозно, да знаеш.

— Разбира се — кимна тя и се повдигна на пръсти да нагласи килналата се шапка.

Кейд хвана ръцете ѝ. Дланите му бяха горещи. Топлината им сякаш се вля в тялото ѝ. Ето, само от едно докосване и краката ѝ се подкосяват.

В очите му се таеше желание. Той леко я придърпа към себе си. Или тя сама го направи? Зад гърба им се разнесе силен гръм. Алекс извика ѝ подскочи.

— Това е балон — успокой я Кейд. Стисна я по-здраво, защото тя понечи да се отскубне. — Всичко е наред.

Алекс пое дълбоко дъх и затвори очи.

— Всичко е наред — повтори той тихо.

Тя кимна и бавно повдигна клепачи. Мъжът я пусна. Двамата дълго се гледаха.

— Хей, вие... — хленчеха превзето Джими и Джонатан. — Може ли да идем при игрите?

— Да — каза Алекс и бавно се усмихна на Кейд. — Хайде да се позабавляваме!

Краката не я държаха от умора, когато привършиха с продажбата на тиквеника, но бе доволна. В сумрака на ранната вечер танцуваха сенки, свеж ветрец разнасяше окапалите есенни листа. Повечето от хората си тръгваха вече. Денят беше минал чудесно. Отбиха се във всички палатки със забавни игри поне по веднъж, опитаха всевъзможни лакомства — от карамелени тиквени бонбони до сандвичи с пържен чипс от тиква. Джими спечели състезателна количка при хвърляне на бейзболна топка в бидон от мляко. Джонатан пък завоюва цяла армия войничета от стрелба със стрелички. А Кейд с чудесно попадение на стрелбището спечели огромен плюшен жираф, който Алекс разнасяше през целия ден.

— Защо не си тръгваш вече, скъпа? — викна през рамо госпожа Хенли, заета с почистване на сергията.

— Чакам Кейд и момчетата да се върнат от своята експедиция на лов за тикви — отвърна Алекс и се загърна по-плътно в жилетката. Ветрецът се беше усилил. — Ще си дойдат всеки момент.

Появиха се Джими и Джонатан. Всеки мъкнеше по една тиква. Кейд бавно крачеше след тях.

— Може ли да ги издълбаем и украсим довечера, мамо? — помоли Джонатан.

— Може ли, моля те? — обади се като ехо Джими.

— Ами, не съм... — тя млъкна внезапно. Към Кейд се приближаваше някакъв мъж. Не някакъв, а шерифът. Стомахът ѝ се сви. Двамата мъже се здрависаха.

— Защо не дойдете у дома да ги направим? — предложи госпожа Хенли. — Имам специални ножове за изрязване на тикви и тайна рецепта за най-вкусните тиквени семки в целия окръг. Всъщност... —

тя погледна Алекс — ако майка ви е съгласна, може да останете да спите вкъщи, а сутринта ще направим кифлички с тиква.

Думите ѝ не стигаха до съзнанието на Алекс, която се бе загледала в Кейд и шерифа. Кейд се беше намръщил, устните му бяха здраво стиснати. От какво ли е ядосан, питаше се. Освен ако шерифът не е... Не, изключено! Шерифът не може да знае нищо. Надигацият се страх смразяваше кръвта ѝ.

— Може ли, мамо? — чу да я питат Джими и Джонатан. — Моля те!

— Ами... предполагам... — отвърна им разсеяно, като не сваляше очи от двамата бързо приближаващи се към тях мъже. С известно чувство на облекчение забеляза, че шерифът се усмихва. Едва ли би се усмихвал, ако се кани да я арестува, нали? Тя стисна юмруци в джобовете на жилетката. Двамата спряха пред сергията. Усмивката на шерифа стана още по-широка, докато лицето на Кейд придоби мрачна сериозност.

— Нещо лошо ли се е случило? — обърна се към него Алекс и положи невероятни усилия да запази спокойствие.

Нещо дяволски лошо, каза си мислено Кейд. Майк искаше да го запознае с Алекс. И тъй като нямаше никаква основателна причина да отклони молбата му, трябваше да го доведе тук.

— Алекс... — Кейд посочи приятеля си — това е лейтенант Донован от окръжното полицейско управление в Клиървил.

Представянето не беше от най-вежливите, но Кейд не го бе грижа. Алекс кимна сковано.

— Шериф Донован...

— Наричайте ме Майк — отвърна той и протегна ръка.

Задържа нейната по-дълго от необходимото и това окончателно вбеси Кейд. Но тук става още нещо, забеляза той, въпреки раздражението си. Алекс забележимо бе пребледняла и се беше вторачила в униформата на Майк, като че ли очакваше всеки миг да ѝ надянат белезници. Странно, помисли Кейд. Тя бързо издърпа ръката си и я пхна в джоба на жилетката. Много странно.

— Имах намерение да се отбия някой ден при вас — продължи Майк. — Да ви кажа добре дошли от името на окръжното полицейско управление в Клиървил.

— В такъв случай е щастлива случайност, че Кейд ни запозна — отвърна любезно Алекс. — Няма да е необходимо да биете толкова път.

Настроението на Кейд значително се подобри от вежливия, но хладен тон, с който Алекс отрязва Майк. Шерифът не бе свикнал да получава отказ от жена и изписалото се на лицето му объркване едва не накара Кейд да се разсмее на глас.

— Точно така — ухили се Кейд. — Каква щастлива случайност, нали?

Майк също се усмихна широко.

— Съвсем навременна. Ако фестивалът беше след две седмици, ти щеше да си вече в Ню Йорк и трябваше сам да се оправям.

Кейд добре познаваше този предизвикателен блясък в очите на Майк. Много пъти го бе виждал през годините, прекарани заедно, когато винаги някой от двамата хвърляше ръкавица на другия, но всичко тогава бе на шега. Сега беше различно. Нямахте го усещането за дружеска закачка и надпревара. Сега помежду им стоеше Алекс и стремежът на всеки да я спечели съвсем не бе игра.

— Всъщност минавало ми е през ума да остана тук известно време — усмивката на Кейд се стопи, но той не откъсваше поглед от Майк.

Не беше лъжа. Хрумна му преди десет секунди. Майк погледна учудено, а Алекс рязко се извърна към Кейд. Не бе сигурен дали в очите ѝ имаше радост, или недоволство от неочакваната новина.

— Шегуваш ли се? — Майк явно бе слисан. Но, в крайна сметка, не по-малко слисан бе и самият Кейд.

— Нямам още съвсем точно определени планове — отвърна. — Но бъди сигурен, че ще те уведомя.

Майк го изгледа продължително, после с лъчезарна усмивка се обърна към Алекс.

— За мен беше удоволствие, Алекс. Надявам се скоро пак да ви видя — каза и се отдалечи.

Ако не ти попреча, помисли Кейд навъсено. Погледна Алекс и се намръщи още повече. Лицето ѝ бе бяло като платно.

— Добре ли си?

— Наистина ли оставаш тук? — попита тя напрегнато.

Той се опитваше да разбере чувствата ѝ. Не му се искаше неправилно да е изтълкувал това, което видя в очите ѝ и долови в гласа

й. Надяваше се да е било радост.

— И ако наистина оставам? — попита тихо. — Как би го приела?

— Аз... не съм съвсем сигурна.

Едва ли един мъж би желал да чуе подобен отговор от жена, помисли Кейд, но поне за първи път бе сигурен, че тя казва истината. Вятърът си играеше с косата ѝ и я разпиляваше по раменете. Той посегна да отметне непокорен кичур от бледото ѝ лице. В този момент дотичаха Джими и Джонатан.

— Всичко наред ли е, мамо? — попита неспокойно Джонатан.

Тя приглади косата си.

— Да, милички, всичко е наред.

Момчетата се усмигнаха щастливо.

— Тогава може ли да тръгваме? — попита Джими. — Госпожа Хенли ще дойде с нас и ще ни почака, докато си вземем нещата.

— Да си вземете нещата ли? — с недоумение попита Алекс.

— Нали ще спим у госпожа Хенли! — повиши раздражено глас Джими. — Ти каза, че ни пускаш!

О, Господи! Казала е, че ги пуска. Сега не може да се отметне.

— Хайде, тръгваме ли? — приближи се госпожа Хенли. — Аз ще ви откарам вкъщи.

Алекс погледна Кейд. Искаше ѝ се този ден да не свършва.

— Благодаря ти — протегна ръка. Чувстваше се малко неловко. — Прекарахме чудесно.

Той се усмигна и пое ръката ѝ.

— Това бе мое фестивално-тиквено задължение, госпожо. Хей, помагачи! — разроши главите на близнаците. — Добре да си свършите работата с тези тикви!

Последва ги с пикапа. На разклона изсвири с клаксона за довиждане.

Вкъщи момчетата бързо си събраха багажа. На тръгване целунаха майка си, както правеха някога, когато тя ги оставяше у баба и дядо. Останала сама, на Алекс ѝ се стори, че в къщата цари оглушителна тишина. Най-много мразеше нощите, когато тъмнината сякаш я поглъщаше. Тогава се чувстваше най-уязвима. Отправи се към кухнята. Реши да свари чай. В този миг на външната врата се почука. Тя замръзна. Първоначалният ѝ порив бе да избяга. Здравият разум я възпря. Не може да е Морено. Човек, който се кани да те убие, няма да

дойде и да почука на вратата ти. Ами ако е ФБР... Не, сигурна бе, че не е ФБР.

Пое дълбоко дъх, за да дойде на себе си и отвори. Срецна блестящите черни очи на... плюшения жираф.

ШЕСТА ГЛАВА

— Моето приятелче ме помоли да го заведа вкъщи — кимна Кейд към играчката.

— Така ли? — опитваше да сдържи смеха си Алекс. За да е пълна картинката му липсваше само шапката с тиквения пискюл.

Кейд престорено ядосано поклати глава.

— Казах му, че може да спи при мен днес, а утре да го отведе вкъщи, но той настояваше.

— Така ли ти каза? — усмихна се Алекс и потърка носа на жирафа.

— Всъщност той е доста приказливо приятелче. Не можах да го накарам да млъкне. Непрекъснато искаше да си говорим за теб. Каза, че е прекарал чудесно с теб и не е искал денят да свършва.

Ръката ѝ замръзна, а сърцето ѝ заби... бавно... силно... Вдигна очи. Кейд не се усмихваше.

— Каза, че му липсваш.

Хладен порив на вятъра лъхна от тъмнината и разпиля по верандата окапалите есенни листа. Алекс потръпна, но не от студ.

— Той дори не ме познава — гледаше тя Кейд в очите.

— Знае най-важното — отвърна той. — Знае, че си добра майка, че с теб е приятно, че си дяволски съблазнителна. Знае също, че едва ли искаш тази нощ да останеш сама. Както и той не иска.

В душата ѝ бушуваха противоречиви чувства. Сама тази нощ с Кейд. Не може! Беше си казала, че ще прекарат заедно деня и това ще бъде достатъчно. Но не беше. Всеки път, когато я докосваше, когато я поглеждаше, тя разбираше, че не е достатъчно.

Дори ако сега го покани вътре, ако той остане при нея цяла нощ, пак няма да е достатъчно. Ръката ѝ трепереше върху бравата. От кухнята се разнасяше свиренето на чайника. Кейд чакаше да получи отговор на неизказания си въпрос. Тя отвори широко вратата и отстъпи назад.

Вятърът бе започнал силно да вие и клоните на дърветата пращяха под напора му. Кейд влезе. Застана насред всекидневната, а Алекс отиде в кухнята. Подозираше, че тя с облекчение побърза да се отдалечи от него. Свиренето на чайника престана.

— Чай ли искаш, или нес кафе? — долетя от кухнята.

— Кафето ще ми се отрази добре.

Сложи жирафа на дивана и се усмихна, като си спомни как радостно възкликна Алекс, когато той го спечели и ѝ го подари. Дори го прегърна, макар да се съмняваше дали съзнава какво прави. Кейд надникна в кухнята и се подпря на вратата. Гледаше я как отваря и затваря шкафчетата, взима чашки, пакетчета чай и буркана с кафето.

— Гладна ли си? — попита.

Тя поклати глава.

— Още се чудя какво имаше в онези сандвичи с тиква, които ядохме.

Той също се бе опитал да разбере след първата хапка, после се отказа.

— По-добре е да не знаем някои неща.

Тя го погледна така, сякаш бе казал нещо крайно прозорливо, нещо, което за нея има огромно значение. Силен стържещ звук по прозореца я стресна.

Алекс изтърва лъжичката и тя издрънча в мивката. Очите ѝ се разшириха. Така стисна ръба на масата, че кокалчетата ѝ побеляха. Кейд приближи зад нея и я хвана за раменете. Тя трепереше.

— Хей — каза ѝ нежно, — това е клон.

Алекс пое дълбоко въздух и се засмя пресилено.

— Изглежда не съм свикнала с такава тишина. А и вятърът винаги ме изнервя.

Понечи да се отдръпне от него, но той я задържа. Уханието на кожата ѝ — аромат на есен — накара сърцето му да ускори ритъма си.

— Вятърът ли, Алекс? — наведе се и почти докосна с устни ухото ѝ. — Или аз?

Чувствайки устните му тъй близо, Алекс не би могла да отговори на никакъв въпрос в момента, дори ако я попитат за името ѝ. Дори за истинското име. Той плъзна длани по ръцете ѝ. Кожата ѝ настръхна.

— Аз те излъгах, Алекс — Кейд опари с дъха си врата ѝ.

Тя потрепери.

— Излъгал си ме? — прошепна, когато думите стигнаха до съзнанието ѝ.

— Точно така.

Той я обърна към себе си. Близостта на телата им я смути и развълнува. Чувстваше, че едва се владее и няма да устои дълго.

— Не жирафът иска да е с теб. Аз искам.

Сладостна тръпка разтърси тялото ѝ. Затвори очи, опивайки се от желанието, което усети в гласа му, в докосването на ръцете му. Чуваше биенето на собственото си сърце, неравномерното си дишане. Вдъхваше чувствения аромат на тялото му. Той проникваше в нея и събуждаше първични желания. Бавно отвори очи. Изразът му бе напрегнат, очите му — потъмнели от страст. Сякаш видя отражение на собственото си желание. И последните задръжки рухнаха.

Само тази нощ! Тази единствена нощ...

Кейд познаваше удоволствието, познаваше желанието между мъж и жена. Беше го приел за даденост, като естествена част от съществуването. Така правеха и жените, с които бе имал връзка. Това поддържаше отношенията му прости и лесни. Нямахше обидени. Но сега, като гледаше Алекс, разбираше, че има нещо, което не е познавал. Чувствата му към тази жена не бяха прости. И щяха да му причинят болка, в това бе сигурен. Но нямаше сили да се отдръпне. Допря устни до дланта ѝ. Сякаш огън близна сухи съчки. В кръвта му пламна пожар и възпламени тялото.

— Алекс — прошепна, — не искаш тази нощ да бъдеш сама, нали?

Затаи дъх, страхувайки се от отговора ѝ. Не бе сигурен дали ще има сили да си иде. Тя вдигна очи. Бяха премерени и бездънни.

— Не — пророните.

Сякаш земята се залюля под краката му. Алекс се притисна в него. Тялото ѝ тръпнеше от желание. Клоните отново удариха по прозореца, но този път тя не се сепна. Кейд знаеше, че помежду им висят незададени въпроси, но вече не помнеше какви. Ще си спомни по-късно. Утре, не сега. В този миг го вълнуваше единствено Алекс. Погали бузата ѝ, после бавно сведе глава. Когато устните им се срещнаха, през телата им сякаш премина искра. Кръвта така блъскаше в слепоочията му, че той престана да чува воя на вятъра. Само собствения си дълбок стон, когато плъзна ръце по гърба ѝ. Целуна я

жадно и ненаситно, докато не чу същия стон на неудържимо желание, изтръгнал се от устните ѝ.

Алекс се беше притиснала в него, удивена от обхваналото я безразсъдство да бъде колкото може по-близо, да стане част от него. Никога не бе изпитвала подобна възбуда. Желаше го. Господи, желаше го толкова силно...

— Алекс — прошепна той дрезгаво, — ако не отидем скоро в леглото, ще усетиш студения линолеум с гърба си.

Тя се усмихна, хвана го за ръка и го поведе към спалнята. Беше престанала да обръща внимание на съмненията, които заплашваха да ѝ отнемат тази единствена нощ. Навън вятърът все още бушуваше в клоните. Луната надничаше през прозореца и обливаше стаята със сребърна светлина. По стените и по леглото трептяха причудливи сенки.

— Желая те, Алекс — сподавено промълви Кейд. — Но ти също трябва да ме желаеш. Искам да си сигурна.

Топлината на тялото му се разливаше в нейното и стопяваше колебанието ѝ.

— Сигурна съм — прошепна.

Той я целуна бавно и продължително. Възбудата нажежаваше кръвта ѝ, разкъсваше тялото ѝ. Жадуваше да почувства ласката на устните и ръцете му. Той като че ли прочете мислите ѝ. Плъзна чувствено ръце по раменете, шията, гърдите ѝ. Тя изстена от пронизалото я удоволствие. Започна да разкопчава блузата ѝ, а тя измъкна ризата му от джинсите. Когато ръцете ѝ се плъзнаха по голото тяло, от гърдите му се изтръгна дълбок, сподавен стон.

Припряно се събличаха и хвърляха безразборно дрехите си, докато замряха голи един срещу друг. Вятърът блъскаше в прозореца, но Алекс не чуваше нищо, не усещаше нищо, освен мускулестото тяло на Кейд, устните му върху шията си. Ръцете му обхванаха гърдите ѝ. Тя затвори очи и прехапа устни, за да не извика от удоволствие.

Кейд опитваше да се сдържа. Бе си казал, че ще я люби бавно, че ще има търпение, но явно е бил глупак да смята, че може да обуздае завладялото го желание. Беше безкрайно възбуден още щом я целуна в кухнята. Пулсираща болка го пронизваше в слабините. Ноктите ѝ се впиха в раменете му, възбуждайки го неудържимо.

— Кейд, моля те... — чу я да шепне и самообладанието го напусна.

Претърколи я на леглото под себе си. Целуваше я ненаситно, ръцете му жадно се плъзгаха по тялото ѝ, между стройните ѝ бедра. Когато го усети в себе си, тя изстена глухо. Езикът му се движеше между устните ѝ с ритъма на ръката, инстинктивно, в самозабрава. Тя се вкопчи в завивките, тялото ѝ конвулсивно се извиваше. Беше обезумяла от желание. Нямаше никаква мисъл, само чувства, усещания и диво, примитивно удоволствие.

Неспособен да сдържа желанието си, Кейд бавно проникна в нея. Лунната светлина обливаше гладката ѝ копринена кожа. Двамата се превърнаха в едно цяло от движения, ритъм, необузdana страст. Не съществуваше нищо друго, освен те двамата и тази нощ.

Тя почувства, че полита... издига се... после пада... пада... разбива се на хиляди блестящи късчета... Извика... Той беше заедно с нея в тази бясна наслада. Притисна се към него и мощната тръпка на тялото му разтърси и нея.

Лежаха, дишаха тежко и чакаха сърцата им да укротят ритъма си. Той притисна чело в нейното, после я целуна по носа, по бузата, по устните. Обърна се по гръб и я привлече върху себе си. Тя склони глава на гърдите му. Прегърнати, двамата се заслушаха във воя на вятъра. Тя лежеше неподвижно и той помисли, че е заспала.

— Кейд — обади се тихо Алекс, — ще...

Усети я, че се колебае и бавно плъзна ръце по гърба ѝ.

— Да? — усмихна ѝ се.

— Ще... ще останеш ли при мен... тази нощ?

Плахата ѝ молба го изненада. Нещо повече, зарадва го.

— Няма лесно да се отървеш от мен — претърколи я той на гръб и я целуна. Докосваше я, бавно и с наслада я милваше с ръце и устни. Тя отвърщаше на ласките му, галеше гърдите му, разпалваше отново жаравата на страстта. Пръстите ѝ спряха за миг върху белега на рамото, плъзнаха се надолу към кръста.

Той отново се претърколи на гръб и я увлече със себе си. Бавните ѝ чувствени движения разпалиха до болка желанието му. Имаше чувството, че гореща коприна се разстила по тялото му. Така си я беше представял нощ след нощ, когато лежеше буден и мислеше за нея. Двамата отново се загубиха сред сладостни усещания, погълна ги море

от възбуда, удоволствие, екстаз. Шеметното желание се усилваше, преливаше на вълни и ги отнасяше в друг свят...

Светът бавно изплува. Алекс лежеше в обятията на Кейд и за първи път от много време, се чувстваше в безопасност. Усмихна се и зарови лице на гърдите му.

— Напомни ми да благодаря на госпожа Хенли, че взе момчетата! — гласът му бе дрезгав.

— Тя... — запъна се Алекс и пое на пресекулки дъх. Ръката му се плъзгаше по бедрото ѝ. — Тя ще ги доведе утре към девет.

— Значи, ако тръгна сега, тъкмо ще имам време да се върна.

Тя се засмя тихо, после застина. Тишината край тях натезжаваше. Кейд чувстваше как бавно и коварно отново я обзема колебание. Беше се замислила. Каквито и да бяха тези мисли, те я отдалечаваха от него. Разкажание? Внезапно го заля вълна от гняв. Искра да знае! Има нещо, което той трябва да знае!

— Алекс... — повдигна брадичката ѝ и я погледна в очите. — Разкажи ми за бившия си съпруг.

Тя се напрегна.

— Кейд, не мисля, че сега е подходящият момент — изви се и опита да се измъкне изпод тялото му, но той не ѝ позволи.

— А кога е подходящият момент? — не успя да прикрие гневните нотки в гласа си. — Утре? Следващата седмица? Може би на Коледа?

Очите ѝ гневно проблеснаха. Тя стисна устни и упорито замълча, но той бе решил този път да не ѝ позволи да се измъкне. Ако не може сега да му се довери, то няма да го направи никога.

— Обидил ли те е, Алекс? — погали я нежно по гърба.

— Кейд — долепи тя устни до неговите, — каквото е било преди няма никакво значение.

Той нямаше сили да овладее тялото си, което откликна на устните ѝ. Възбудата отново победи разума.

— Само сегашният миг има значение — шепнеше Алекс. — Ти и аз. Тази нощ.

Ако не бе произнесла „тази нощ“, той щеше да се предаде на обладалото го желание. Но я хвана за ръцете и насила я накара да го погледне.

— Наистина ли така мислиш, Алекс? Само тази нощ?

Тя извърна очи и той разбра, че е истина. Точно това е искала и нищо повече. Едва сдържайки яростта си, Кейд стана и започна да навлича джинсите. Останала сама в леглото, тя се изправи на колене. Очите ѝ бяха разширени от страх.

— Кейд, моля те! — притисна до себе си възглавницата. — Не си отивай!

Видя сълзите в очите ѝ. Облече ризата си. Това няма да мине, по дяволите! Сълзите никога не го караха да променя решението си и сега няма да могат. Тръгва си!

— Кейд... — прошепна тя толкова тихо, че едва я чу, но в очите ѝ се четеше отчаяние. — Моля те, не си отивай!

Той изруга наум, прокара ръка през косата си и с тежка въздишка седна до нея.

— По дяволите, Алекс! Не си ми безразлична. Джими и Джонатан също. Не ме отблъсквай! Позволи ми да ти помогна! Ако се криеш от бившия си съпруг, ако той е сторил нещо на теб или на децата...

— Не е това... — поклати глава тя.

— А какво тогава? — хвана я за раменете. — Аз мога да го държа далеч от теб, имам хора и...

— Не — прекъсна го. — Не е нужно да го държиш далеч от мен. — Пое си дълбоко въздух и бавно го изпусна. Вдигна глава и го погледна в очите. — Защото той е мъртъв.

СЕДМА ГЛАВА

Ръцете му се отпуснаха.

— Мъртъв? — повтори Кейд.

Алекс потръпна. Беше се втренчила навън, където зад прозореца вятърът огъваше върховете на дърветата. Може да му каже част от истината. Само част, която няма да го въвлече или да я изложи на опасност.

— Преди девет месеца той... — тя си пое дъх на пресекулки. — Той беше убит... При грабеж. Имаше лошия късмет да се окаже на неподходящо място в неподходящо време.

Стисна очи. Бореше се с ужаса, решила да не допуска картината отново да изплува в съзнанието ѝ. Но звуците нахлуваха... Гневни гласове, изстрел, отчаяният вик на Марк...

Затисна уши да не чува. Кейд я прегърна и сложи главата ѝ на гърдите си. Зъбите ѝ тракаха. Той я полюшваше нежно, както правеше тя, когато децата сънуваха кошмари. Притисна буза в него. Силните, равномерни удари на сърцето му я успокояваха. Само още малко и ще се оправи. Ще дойде на себе си.

— Извинявай — погали я той по косата. — Мислех...

— Зная какво си мислил. Че бягам от бившия си съпруг и че с него си оспорваме родителските права.

— Нещо такова — размърда се неловко Кейд.

Тя поклати глава. Де да беше така просто!

— Бяхме разведени, но той можеше винаги, когато иска, да взема Джими и Джонатан — въздъхна Алекс и прокара ръка през косата си. — Проблемът беше, че той никога не ги искаше за повече от няколко минути. Винаги беше прекалено зает.

— А как се държеше с теб, Алекс? — повдигна Кейд брадичката ѝ. — И за теб ли нямаше време?

Тя се усмихна измъчено и повдигна рамене.

— Отношението му към мен нямаше значение. Не бях дете и трябваше да понасям грешките, които съм допуснала. Джими и

Джонатан бяха невинни жертви на незрял баща. Как можех да им обясня защо никога не отиват на излет, както беше планирано, или не получават обещаните велосипеди, когато причината беше в конните залагания или играта на покер предишната нощ?

— И ти реши да им спестиш истината.

— Разбира се! — вирна глава тя.

— И все още им я спестяваш.

Макар на лунната светлина лицето ѝ да бе бяло, Кейд можеше да се закълне, че тя пребледня при тези думи. Очите ѝ за миг се разшириха, после погледът ѝ стана празен.

— Не исках децата ми да страдат — отвърна тя тихо.

— Ти се страхуваше да не би аз да им направя нещо.

Тя припряно го хвана за ръката.

— Знаех, че няма да им сториш нищо, но ние... Те доста преживяха след смъртта на Марк. Объркани са. Не искам да ги разстройвам допълнително точно сега.

Кейд сведе поглед към ръцете ѝ. Допреди миг те бяха така волни, уверени и решителни, а сега изглеждаха крехки и безсилни.

— Затова ли се държиш на безопасно разстояние от всички? Да не би някой да причини зло на теб и на децата?

Усети как тя вътрешно се отдръпна. Пусна ръката му и отново се вкопчи във възглавницата. Затвори очи и бавно поклати глава.

— Ти просто не разбираш.

Казваше му го вече за втори път. Той се опитваше, по дяволите, но имаше много неща, които не се връзваха. Проумяваше единствено, че колкото повече въпроси задава, толкова повече тя се отдалечава от него. Засега ще я остави на мира. И бездруго му каза повече, отколкото изобщо бе възнамерявала. Макар да усещаше, че има още, щеше да се задоволи с чутото. Скоро ще узнае и останалото. Сигурен беше. Протегна ръка през увисналата помежду им ледена празнина. Нежно отметна кичур от лицето ѝ. Тя бавно вдигна очи и потръпна.

— Искам да останеш при мен, Кейд. Моля те! — гледаше го с плахо очакване.

Той я погали по главата, силно я притисна към себе си и измъкна възглавницата от ръцете ѝ.

Алекс се събуди сякаш нещо я бе стреснало. Навън вятърът беше утихнал и от прозореца струеше слънчева светлина. Уплашена, че може да се е успала, тя бързо хвърли поглед към часовника и въздъхна с облекчение. Беше едва осем. Имаше още цял час до идването на момчетата. Равномерното дишане на Кейд я успокои.

Лежеше с гръб към него. Едната му ръка закрилнически я прегръщаше. Чаршафите бяха смачкани и насъбрани край тях, косата ѝ беше затисната под рамото му и тя не смееше да помръдне. Беше прикована. Алекс се остави с усмивка на съдбата, затвори очи и се сгуши в силното му тяло. Топлината му я унесе. Малко бяха спали през изминалата нощ. Много малко. Бе удивена от своята невъздържаност, от ненаситното си желание. А най-удивителното е, че сега, усещайки горещия му дъх на врата си, мускулестите му бедра, преплетени с нейните, тя отново усети възбуда.

Той сякаш насън чу мислите ѝ. Размърда се и я привлече поблизо. Ръката му се плъзна по корема, нагоре към гърдите ѝ. Тя прехапа устни. Най-беглото негово докосване я караше да се чувства така... така невероятно, вълшебно. Нещо, което бе опасно за нея. Не можеше да си позволи такива чувства. Само още няколко минути. И това ще бъде всичко. Няколко мига още. Рязко си пое дъх, когато той обхвана гърдите ѝ.

— Добро утро — чу плътния му дрезгав глас.

— Наистина е добро — прошепна в отговор. Той се засмя тихо. Обърна я към себе си. Тя отново потъна в морето на удоволствието.

— Трябва да ставаме, Кейд — с усилие се изтръгна от прегръдките му.

— В случай че не си забелязала, скъпа... — притисна я той плътно — аз вече съм.

Бе невъзможно да не забележи. Както бе невъзможно да се бори със собственото си желание, което разливаше топла, сладостно мъчителна болка по цялото ѝ тяло.

— Знаеш какво искам да кажа — възрази слабо.

— Обясни ми! — Той внезапно я обърна по гръб и я притисна с тялото си. — Какво искаш да кажеш? — бавно проникна в нея.

Тя вече не помнеше нищо, нямаше представа какво е искала да каже. Не можеше да мисли, нито да диша. Можеше само да усеща.

Мазолестите му ръце върху бедрата си, аромата на тялото му, възбудата му.

— Отвори очи, Алекс! — чу отново дрезгавия му глас. — Искам да ме гледаш!

Тя се подчини и дъхът ѝ спря, щом съзря желанието, което се четеше в погледа му. Беше диво и примитивно. Възбуждащо. Магическо. Потъмнелите му от страст очи бяха приковани в нейните. Хвана ръцете ѝ и ги вдигна над главата ѝ. Сплете пръсти с нейните. Движенията му бяха силни и покоряващи. Още веднъж. Само този последен път...

Той се питаше дали тя съзнава колко е красива. Разгорещената от страст кожа бе като течна коприна. Косата — прелестно безредие от къдрици — се пилееше по гладките рамене. Разтворените алени устни, набъбнали от целувки. Очите ѝ — дълбоки, премрежени, после широко отворени с всяко ново, силно движение...

— Кейд, моля те, побързай...

Горещата жарава в очите ѝ избухна в пламък. Той знаеше, че го кара да бърза не защото времето напредва, а защото го желае така страстно, както и той нея. Мислеше, че като се любят на дневна светлина ще е различно, че ще изпитва... по-малък порив, по-слабо желание. Така беше винаги, с други жени, които бе имал. Но Алекс не беше като никоя друга жена.

Искаше този миг да продължи, да не свършва. Устните му обсипваха с целувки шията, гърдите... Тя прошепна името му и се изви нагоре. Обви крака около него, придърпа го по-близо, по-навътре...

Той усети първата тръпка, преминала през нея, като огромна вълна. Мощна. Неудържима. Понесе и него, а той се издигна високо, още по-високо, докато вълната се разби в тялото му и заглуши със своя гръмовен трясък всички други звуци. Остана само усещането за ослепителна светлина.

Алекс не можеше да помръдне. Не бе сигурна дали изобщо диша. Чакаше сърцето ѝ да укроти лудия си бяг, бученето в ушите ѝ да стихне. Чувахе тежкото дишане на Кейд, забързаните удари на сърцето му. Навън птиците подеха утринната си песен. По клоните пробяга катеричка. Часовникът бавно и ритмично отмерваше своя ход...

— Кейд — побутна го леко.

— Да?

— Осем и половина е.

— Значи ни остават още двацет и девет минути — плъзна ръка по бедрото ѝ.

Двацет и девет минути, двацет и девет часа. Няма да са ѝ достатъчни. Двацет и девет живота ще ѝ стигнат. Алекс притвори очи и го прегърна. Напипа грапавината на белега. Отвори очи и го разгледа. Не беше много голям, но яркочервен, с опъната кожа. Неотдавнашен.

— Какво се е случило? — попита тихо.

Магията, която ги обгръщаше, изведнъж изчезна.

Кейд се отдръпна с мрачен израз, а нея необяснимо защо я пронизаха ледени тръпки. Той седна на ръба на леглото. Позата му бе скована и напрегната. Отзад, високо на лявото рамо видя още един белег, по-голям. Него беше усетила през нощта, но не бе в състояние тогава да разсъждава. Алекс леко плъзна пръсти по широките му плещи. Той трепна, когато тя докосна с устни белега. Сърцето ѝ се сви от мъка заради болката, която е трябвало да изтърпи. Но усещаше, че освен физическото страдание го измъчва и някаква друга болка, нещо терзаеше душата му. Това чувство ѝ бе добре познато. Същото, което самата тя таеше дълбоко в себе си последните осем месеца и което я разяждаше отвътре. Справяше се сама, защото нямаше друг избор. Не можеше да сподели с никого. Не можеше да се довери на никого.

На никого, освен на Кейд. Но смее ли да каже? Да въвлече и него? Какво ще направи, ако узнае истината за нея, за бившия ѝ съпруг? Ако разбере, че ФБР я издирва? И защо един човек на име Ричард Морено се опитва да я убие? Но изпитва нужда да му разкаже. Той ще разбере. Знае, че ще разбере. Може би е време да поиска нечия помощ. Помощта на някой, който не е безразличен към нея. Някой като Кейд. Сърцето ѝ лудо биеше, пръстите ѝ трепереха.

— Кейд, извинявай, не исках да любопитствам. Не е нужно да ми казваш, ако не ти е приятно, но има нещо, което трябва да...

— Стреляха по мен.

Думите му я накараха да замълчи. Студени. Резки. Сухо обявяващи факта.

— Стреляха? — повтори и усети, че кръвта ѝ се смразява.

— Преди два месеца — Кейд се пресегна и взе джинсите си, хвърлени до леглото. Втренчи се в тях. — С моя колега Франк държахме под наблюдение пласъора на наркотици, Джонси Крамър. Имахме сигнал, че му предстои доставка. Към два сутринта, тъкмо чакахме да дойдат колегите, които трябваше да ни сменят...

Кейд погледна ръцете си. Не държеше джинсите. В ръката му димеше чаша кафе, последното от термоса, който бе напълнила за тях жената на Франк. Прозорците в стария плимут бяха свалени, въздухът бе тежък и горещ. Наоколо беше тихо, долиташе само далечен кучешки лай или рядко профучаваше камион по близката магистрала...

„Хей, Уокър, имам два билета за мача на «Янките» в неделя, искаш ли ги?“

„Предлагаш ми билет и за срещата на сезона?“

„Ами да, взех ги за Джорджия, като подарък за годишнината от сватбата. Мислех, че ще ѝ хареса.“

„Не ми казвай по-нататък. Ясно, че не е одобрила идеята.“

„Представяш ли си? Запазила маса в някакво надуто френско заведение. Нещо ми подсказва, че ще спя сам следващите шест месеца, ако не отида...“

Кейд още чуваше примирението в гласа на Франк, собствения си смях, после внезапната тишина, когато видяха приближаващите се фарове по тъмната улица.

— Пред къщата на Джонси спря кола — продължи той с празен поглед. — Излязоха трима, единият беше Арти Родригес, крупен пласъор по Източното крайбрежие. Обадохме се по радиостанцията за подкрепление, но Арти, изглежда, бързаше и нямахме време за губене. Минахме през задния вход, първо Франк, след него аз. Явно ги изненадахме, защото дори не извадиха пистолетите си. Щеше да се получи съвсем чиста работа.

Алекс стисна рамото му. Кейд усети напрежението, с което го чакаше да продължи.

— Първият изстрел — обади се той най-после и думите одраха пресъхналото му гърло — дойде отзад и улучи Франк в тила. Аз

приклеках и се обърнах, но вторият куршум ме удари в рамото и ме запрати на земята. Стрелях назад, без да гледам, но го улучих.

Сцената се разиграваше пред очите му като на кино в забавен кадър. Стисна клепачи, за да прогони картината.

— Франк беше вече мъртъв, когато екипът на колегите арестувал Арти и неговите хора на излизане. А човекът, който уби Франк и стреля по мен... — Кейд си пое дълбоко въздух — беше шестнайсетгодишният син на Джонси.

Алекс го гледаше вцепенена и се опитваше да вникне в думите му, да проумее ужаса на чутото за неговия партньор и за младежа, когото е убил.

Значи Кейд е полицай? Не. Не може да бъде! Как не е разбрала досега? Отчаяно се бореше със завладяващата я паника. Свали ръка от рамото му.

— Кейд — пророни хрипкаво, — ти никога не си... Защо не си ми казал, че си полицай?

Той се обърна. Лицето му бе изопнато.

— Защото вече не съм. Молбата ми за напускане е върху бюрото на шефа, но той отказа да я отвори, докато не се върна от отпуска по болест. Това има ли някакво значение? — изгледа я остро.

Дали има значение? Господи, та тя едва не му разказа всичко! Какво щеше да се случи с нея и момчетата, ако беше го сторила? Какво щеше да прави тогава? Или, което бе по-важно, какво щеше да направи той?

Тя знаеше отговора. С оставка или не той си беше полицай. Какъв избор би имал?

— Не... — отвърна колебливо. — Разбира се, че няма значение. Аз... аз просто не знаех, това е.

Той я гледаше изпитателно.

— Помежду ни има доста неща, които не знаем, нали, Алекс? — рече язвително.

Тя извърна очи. Душата ѝ се късаше. Той бе сърдит и обиден. И има право, помисли си печално. Коя жена би обърнала гръб на мъжа, който споделя, че е загубил приятел, а сам е убил шестнайсетгодишно момче?

— Кейд, съжалявам — отрони тихо. — За приятеля ти... за случилото се.

За миг настъпи тишина, после той стана от леглото и обу джинсите.

— Е, случват се такива неща, както знаеш.

Тя разбираше, че думите ѝ прозвучаха хладно. Отчаяно ѝ се искаше да протегне ръце към него, да го прегърне. Но не можеше. Преглътна напирашите в очите ѝ сълзи. Знаеше, че той не е просто мъжът, с когото бе прекарала нощта, с когото се бе любила. Той е мъжът, когото обичаше. Фактът, че е полицай не променя... не може да промени нещата. Но тя ще продължава да го лъже. Независимо от любовта си. Първо трябва да мисли за нейните деца. За собствените си деца.

Кейд улови уплашения ѝ поглед към часовника. Тя искаше той да си иде. И не само защото момчетата щяха да се върнат. Тя го въведе в своя живот вчера и в леглото си миналата нощ, но днес отново затваря вратата и го изхвърля навън. По дяволите! Сграбчи останалите си дрехи. А какво всъщност бе очаквал? Че ще се потъркалят няколко часа в леглото и тя изведнъж ще му падне в краката?

Може и така да е, мислеше с раздражение, като навличаше ризата и обувките. Може би чистият въздух е отнел разсъдъка му. Сигурно е смятал, че като излее болката си, угризенията ще изчезнат. Че признанието ще заличи вината му, задето е допуснал да убият партньора му.

Беше дошъл в Клиървил твърдо решен да остави тази част от живота си в миналото. Искане да е друг човек, да живее в друг град, да бъде дърводелец или водопроводчик, а не полицай от Ню Йорк. Толкова се вживя в тази представа, че започна сам да си вярва. Дори замисляше да остане тук. Фантазии!

Погледна към Алекс. Тя стискаше чаршафа така, че пръстите ѝ бяха побелели. Старателно избягваше погледа му. Беше на километри от него в момента, много по-далеч от всякога. Внезапно го обзе свиреп гняв. Стисна юмруци и застана пред нея.

— Значи така, Алекс? — рече подигравателно. — Дори няма едно „благодаря“ за обслужването?

Тя го стрелна с очи и странно — той не почувства удовлетворение от болката, която зърна в тях.

— Кейд — прошепна умолително. — Не е това, което мислиш.

— Не е ли? — сграбчи я той за раменете и я изправи, без да обръща внимание на уплашения ѝ вик. Беше толкова крехка в ръцете му. Бледа и безпомощна. Ненавиждаше се за грубостта си, нещо повече — ненавиждаше се за това, че дори сега, когато трепереше в ръцете му и отказваше да го погледне, той я желаше. Пусна я и тя се свлече на леглото. Пръстите му се бяха отбелязали върху кожата ѝ. Почувства се още по-зле.

— Обясни ми тогава, Алекс! След като ме изритваш от живота си, мисля, че имам право да зная!

Тя бавно се повдигна на лакът. Мразеше се заради болката, която видя в очите му, заради това, че не може да направи нищо, за да я заглуши.

— Още в самото начало ти казах, че не желая връзка с когото и да е било... — чу думите си как отекват в сърцето ѝ, как кънти там най-голямата лъжа в живота ѝ. — Случилото се тази нощ беше грешка.

Сякаш го прободоха с нож. Най-после му го каза. Но този път той ще я послуша.

— Е, в такъв случай — каза сухо и напъха ризата в джинсите, — най-добре е да си вървя.

Да, помисли Алекс, а сърцето ѝ се късаше. Трябва да си иде, преди съвсем да е изгубила самообладание. Преди да започне да го моли да остане, без да си дава сметка за последствията.

Той се обърна и излезе. Външната врата хлопна. Тя скочи от леглото, грабна халата и изтича към прозореца. Горчиви сълзи се стичаха по лицето ѝ. Гледаше го как върви към гората, как се отдалечава от нея, как напуска живота ѝ...

ОСМА ГЛАВА

— Прекрасен дом, господин Уокър! Като къщичка от приказките! Без проблеми ще ви намеря купувач.

— Чудесно — Кейд взе писалката и подписа на посоченото място.

Посредничката за продажби на недвижими имоти — кльощава блондинка доста над трийсетте — му се усмихна.

— Едва ли ще се наложи да чакате и две седмици. Хората в днешно време на тълпи напускат големия град. До гуша им е дошъл забързаният живот и уличните задръствания, да не говорим за престъпността.

— Така ли? — с усилие откъсна той поглед от листа и бутна към нея договора и писалката. Седяха на масата в трапезарията.

— Точно така! — тя събра документите и сияйно се усмихна. — А сега, ако не възразявате, бих искала да измеря стаите. Ще ми е нужен също списък на мебелите и покъщнината, които взимате със себе си.

Кейд се огледа. Тъпа болка прониза гърдите му.

— Продавайте всичко както си е.

— Но вие имате толкова хубави мебели тук, господин Уокър! — смутено свъси вежди посредничката. — Още не съм видяла останалата част от къщата, но успях да зърна масата от черешово дърво в преддверието. Тя е антика! Тази гарнитура тук също. Сигурно ще искате да запазите нещо за себе си.

— Не искам нищо, госпожо Кемп! — Кейд се изправи. — Нямам нужда от тези вещи и не възнамерявам да взимам каквото и да е било.

Тя го изгледа с любопитство, после извади от чантата си рюлетка.

— Е, в такъв случай само ще измеря и ви оставям на спокойствие.

Кейд отиде във всекидневната, застана до прозореца и се втренчи навън с празен поглед. Междувременно госпожа Кемп пърхаше из къщата, сновеше от стая в стая, тананикаше от задоволство, мереше и

записваше. По едно време чу възторженото ѝ възклицание откъм кухнята. Неволно си спомни за Алекс. Копнежът, който видя в очите ѝ, когато разглеждаше кухнята — старинното огнище, пода от истински дъбови дъски. Лицето ѝ бе придобило замечтан израз. Без съмнение кухнята ѝ хареса. А той, глупакът, си мислеше, че тя харесва и него. Споменът бе тъй ярък, сякаш се бяха разделили преди четири минути, а бяха изминали четири дни откакто я видя за последен път. Пред очите му изплува пустият ѝ поглед, когато му каза, че прекараната заедно нощ е грешка. Чу спокойния ѝ глас, когато му заяви, че не изпитва нищо към него. Кейд стисна юмруци.

Бясно се нахвърли върху къщата, изливайки гнева си на старата водопроводна инсталация. Започна да сменя поцинкованите тръби с медни. Потънал в пот и мръсотия, той чукаше и запояваше в тъмното и тясно помещение. Постепенно яростта му утихна и остана само тъпата болка. Лежеше до студените тръби и опитваше да убеди себе си, че го е излъгала. Че не е мислела това, което му каза. Спомни си тяхната нощ, ръцете и топлите устни, които го докосваха, тръпнещото ѝ тяло, притиснато в неговото. Не му се вярваше, че е могла да лежи в ръцете му, да се люби до пълна забрава, ако той наистина ѝ е безразличен. Помъчи се да потисне мъжката гордост и да мисли трезво. Фактът, че Алекс е единствената жена, към която бе изпитал дълбоки чувства, не означава, че тя ги споделя. Направо и без заобикалки му каза, че повече не иска да го вижда. При това го гледаше в очите. Ще е пълен глупак, ако и този път не го проумее. Но той си е глупак, по дяволите! Защото въпреки всичко, което му каза, въпреки че не изпитваше никакви чувства към него, той ясно разбираше, че я обича. В първия момент го привлече външността ѝ. Заинтригува го чарът и красотата ѝ. После се възхити от майчината грижовност и всеотдайност. Накрая се влюби. Никога не си бе представял, че може да хлътне толкова здраво и така дяволски бързо. Да, ама хлътна. И какво от това, че не си го признава? Че си повтаря как всичко ще му мине, веднъж само да се върне в града? Знаеше, че няма да я забрави и ще му липсва. Както ще му липсват Джими и Джонатан. Кейд обгърна с поглед всекидневната. С изненада осъзна, че за къщата също ще му е мъчно.

Изведнъж доволното тананикане на посредничката го раздразни. Изскочи навън и вратата се затръшна зад гърба му. Стиснал юмруци, той се отправи към гората, далеч от къщата, далеч от Алекс. Беше

късно следобед и между дърветата вече притъмняваше. Студен вятър брулеше в клоните. През пътеката притича катеричка. Зад шубрака от диво грозде прошумоляха сухи листа. Прошумоляха листа ли? Спря и се ослуша. Шумоленето престана. Гората бе смълчана. Твърде смълчана. Беше уверен, че някой го наблюдава. Сигурен бе, че този някой са двама неразличими един от друг близнаци.

Кейд скръсти ръце и викна към храстите.

— Излизайте, момчета! Или смятате да дебнете там цяла нощ?

След миг тишина от шубрака бавно излязоха Джими и Джонатан, забили погледи в земята. Кейд гледаше сведените им глави и усети, че гърлото му пресъхва.

— Защо се криете? — попита кротко. — Мислех, че този етап вече сме го минали.

Джонатан сви рамене.

— Не ни е позволено да идваме насам.

Джими подритваше едно листо.

— Мама ще побеснее, ако разбере!

Алекс ще побеснее, щом научи, че децата идват при него? Кейд стисна зъби да не изругае. Умърлушените им лица, отчаяно отпуснатите рамене го потресоха. Изглеждаха не по-малко нещастни от самия него. В същия миг осъзна, че обича тези две малки рошави мишлета. Както обича и майка им. Болка стегна сърцето му, сякаш го бяха стиснали в юмрук. Клекна пред тях и разтвори ръце. Те вдигнаха глави, поколебаха се, после се втурнаха към него. Хвърлиха се в обятията му. Прегръщаха го силно, до задушаване. Но той не обръщаше внимание. Единственото, което имаше значение, бе този момент, докосването на нежните бузки до лицето му, чистият им детски аромат, трогателното доверие, с което притискаха главички в него. Непознато парене замъгли погледа му и го стисна за гърлото като с клещи.

— Ей... — опита да придаде на гласа си весели нотки. — Направихте ли вече фенери от тиквите?

— Да! — Джими скочи и изтри носа си. — Моята прилича на страшилище, да плаши лошите хора.

— Дилайла си има кученца! — съобщи Джонатан. Лицето му грейна. — Цяла тайфа! Приличат на кучето на дядо Уилет. Помолихме

мама да си вземем едно, ама тя не разреши, защото сме щели пак да се местим.

Да се местят? Защо трябва да се местят? На нея ѝ харесваше тук, в Клиървил. На момчетата също. Преди четири дни не бе споменала нищо подобно. Какво се е променило оттогава? Освен ако... Не. Внезапното напускане на Клиървил не може да има нищо общо с него, с нощта, която прекараха заедно. Все пак прилича на бягство. От него? Но това е пълна безсмислица! А изобщо има ли нещо, свързано с Алекс, което да му е ясно? Е, независимо дали тя иска, или не, ще трябва да си поговорят.

— Става късно, деца — опита да се усмихне и ги прегърна. — Ще ви отведа вкъщи. Ако майка ви побеснее, аз ще...

— Не съм побесняла.

Той замръзна. Джими и Джонатан се пуснаха от врата му и увесиха носове. Алекс стоеше на няколко крачки от тях, в края на гората. Очите ѝ блестяха меко, докато местеше поглед от децата към него. Тялото му се скова. От гняв, от обида и... желание. Господ да му е на помощ! Още я желае. Напомни си, че чувствата му не срещат взаимност.

— Тъкмо исках да ги доведа — изправи се той бавно.

Лицето му бе изопнато, устните свити. Господи, как ѝ липсваше! Тези четири дни ѝ се сториха цяла вечност. Така ѝ се искаше да изтича при него, да се хвърли в прегръдките му. Така, както направиха синовете ѝ. Вместо това, извърна поглед и пъкна ръце в джобовете на жилетката.

— Благодаря, ще се оправя и сама.

— Разбрах, че заминавате.

Тя го стрелна с поглед. Би се закълел, че за част от секундата там се мярна нещо — силно, безразсъдно желание, толкова остро, че го прониза. След миг бе заменено от тъга. Какъв глупак е само! Трябва да престане да бълнува!

Тя извади ръка от джоба и приглади косата си.

— Аз... получих предложение за работа в Мичиган... От мой роднина. Това е добра възможност и не искам да я изпусна. На момчетата ще им хареса, щом се настаним.

Ето го пак същото усещане, което изпита при първата им среща. Внимателно подготвените отговори, старанието да не го поглежда в

очите, колебанието в гласа ѝ. Тя лъже. Сигурен е, че го лъже. И какво от това? Не му влиза в работата. Жената има право да лъже, когато си иска. Той и без това заминава. Не са му нужни повече усложнения в живота.

— Момчета — обърна се Алекс към близнаците, — кажете довиждане на Кейд. Може да не се виждаме известно време.

Сърцето я заболя, като гледаше приведените им раменца. Когато им каза, че ще се местят, те заплакаха. Сълзите им късаха душата ѝ. Не искаха да напускат Клиървил. И тя не искаше. Поне не без Кейд. Но него не можеше да има. Джими и Джонатан си взеха довиждане с наведени глави. Тръгнаха си, но изведнъж Джими се извърна и се хвърли на врата му. Джонатан го последва, после двамата побягнаха. Това я срази. Беше решила да се сбогува с Кейд и през последните четири дни си беше повтаряла наум думите, но сега на гърлото ѝ заседна буца, а очите ѝ се замъглиха. Не трябваше да я вижда в такова състояние. Затова просто се обърна и си тръгна. С ужас установи, че краката не ѝ се подчиняват. Едва бе направила крачка и той я настигна. Хвана я за ръката и я обърна към себе си. Знаеше, че няма да я задържи, че тя така или иначе ще си иде. Нали си бе казал, че няма нужда от повече усложнения? Защо не слуша здравия разум?

— Алекс — рече тихо, като едва се сдържаше да не я вземе в прегръдките си. Тогава щеше да е загубен. — Кажи ми само едно. Заминаването ти има ли нещо общо с мен? — нежно я хвана за брадичката ѝ я накара да го погледне в очите.

Не може пак да го излъже. Няма повече сили. Самообладанието я напусна. Завладя я пълна безнадеждност.

— Трябва да замина, Кейд — каза, като едва преглъщаше сълзите. — Не мога да остана повече тук, нито...

— Господин Уокър!

Алекс уплашено отскочи и се обърна по посока на гласа. Към тях бързаше привлекателна блондинка в небесносин костюм.

— А, ето къде сте, господин Уокър! — размаха тя лист хартия.

Опасявайки се да не я удуши, Кейд сви юмруци и започна, докато тя се приближаваше, бавно да брои до десет. Намери кога да ги прекъсне...

— Необходимо е да подпишете още нещо във връзка с покъщнината — каза посредничката. — С това приключваме

оформлението на документите и може да заминете за Ню Йорк. Вече закачих табелата: „Продава се“.

Да замине? За Ню Йорк? Алекс го гледаше смаяно.

— Продаваш къщата? Но аз мислех...

— Че оставам тук ли? — отвърна ѝ троснато.

Подписа документа и го върна на посредничката.

Тя местеше поглед от Кейд към Алекс и явно разбра, че се е появила не навреме. Извини се и тръгна. Алекс го гледаше смутена.

— Да, но...

— Значи заминаваш, защото си мислела, че аз оставам?

Прочете отговора в очите ѝ. Този път истинския. Именно той е причината за заминаването им. Остра болка сви сърцето му. Тя дори не искаше да живее в същия град, където е и той. Едва устоя да не удари с юмрук близкото дърво, да излее яда и мъката си. Възпря го нежеланието да ѝ покаже колко много държи на нея.

— Кейд... — обади се Алекс и посегна да хване ръката му.

Той се дръпна като ужилен.

— Кейд — повтори тя умоляващо, — не е така, както мислиш. Ти... ти не разбираш.

— Като развалена грамофонна плоча сте, уважаема госпожо — процеди Кейд. — Вече ми прилява от тази песен. Ако научиш друга, потърси ме някъде в Ню Йорк.

Погледът му беше мрачен и студен, лицето — като желязна маска. Обърна се сковано и тръгна. Тя вече бе преживяла този момент. Непосилно ѝ бе да го издържи още веднъж. Да гледа как той си отива от живота ѝ. Ала няма друг избор. Хладнокръвен убиец ѝ е отнел всякаква друга възможност, направил я е безпомощна. Животът и безопасността на децата ѝ са единственото важно нещо. Независимо от любовта ѝ към Кейд. Алекс пое с пълни гърди хладния, ухаещ на есенна шума, въздух. Щеше да ѝ липсва Клиървил, тази гора, градът и хората. Госпожа Хенли и фестивалът на тиквата догодина, работата ѝ. А най-много от всичко щеше да ѝ липсва Кейд.

Той връхлетя в кръчмата с една-единствена цел — да се напие до безсъзнание. Не беше го правил близо три години. От сватбата на по-голямата дъщеря на Джим О'Съливан. Джим — шефът на

управлението — държеше всички негови сътрудници да отпразнуват събитието както подобава, според стар ирландски обичай, което означава, че един от дежурните полицаи в управлението те откарва вкъщи, когато вече не се държиш на краката и не можеш да пееш „Сладката Роузи О’Трейди“.

Беше страхотна сватба, но Кейд скъпо плати на следващия ден. И ако се съди по сегашното му настроение, помисли си, сядайки на бара, сутринта го чака същото.

Барманът — Томи, наля поръчаното чисто уиски и се зае да лъска наредените на огледалната полица бутилки. На другия край на плота седеше непознат, който посрбваше от бирата си и с увлечение гледаше спортно предаване по телевизията. Червенокосата на стола до него, облечена с къса черна пола, погледна към Кейд. Той се извърна и сърдито се втренчи в питието пред себе си. Вдигна чашата и я изпи на един дъх. Уискито изгори гърлото му и се разля в стомаха като течен огън. Чу зад гърба си прелъстителното кикотене на жената и тихия шепот на мъжа. От грамофонния автомат каубой пееше провлечено за някоя си Дорийн и своята любов. Кейд кимна на бармана да напълни отново чашата.

— С кола ли сте? — попита го Томи. — Защото ако сте с кола — най-много две питиета.

Кейд го изгледа свирепо, бръкна в джоба си и тръшна ключовете от колата върху плота.

— Женска история, а? — взе барманът ключовете. — Съпруга? Приятелка? Или и двете? — той отново му наля.

— Нито едното! — отвърна троснато Кейд.

Не може ли човек в този град да пие, без някой да иска да разбере защо го прави? Може би наистина Ню Йорк е за предпочитане. Човек може да се натряска и да падне в калта и никой няма да го закача. На никой не му пука. Кейд стисна чашата. Томи го погледна колебливо.

— Доста съм видял, за да позная кога човек си има неприятности с жена, приятелче. И твоят случай, струва ми се, е такъв.

Ако не вземе да млъкне, ще си изпати, помисли Кейд. Вероятно защото му се искаше да удари някого, той насърчи бармана.

— Щом като знаеш толкова, я ми кажи защо една жена лъже.

— Нищо по-лесно — облакът се Томи на плота и се усмихна широко. — Всеки лъже. Мъже и жени. Един другото, сами себе си. Но лъжат само по две причини — да получат каквото искат или да се предпазят от нещо. Като разбереш кое от двете е, тогава ще ти стане ясно и защо.

Влезе нов клиент и барманът остави Кейд да размишлява върху мъдрите му слова.

Добре. Кейд вдигна чашата и разклати кехлибарената течност. Остави я и я завъртя върху гладката повърхност на плота. Коя е причината в случая с Алекс? От него тя, очевидно, нищо не иска. Значи, ако този Томи Фройд е прав, това означава, че тя се пази от нещо. *Не е кой знае какво откритие*, помисли и отново вдигна чашата. Ръката му замръзна във въздуха. Но тя не предпазва само себе си, сигурен е в това. Предпазва синовете си. От кого обаче? И защо? Бившият ѝ съпруг не е жив, значи той отпада. Преди чувствата замъгляваха ума му. Сега няма да допусне това да се случи. След като се е захванал с разследване, ще борави само с факти. Кейд изреди наум всичко, което всъщност знаеше за Александра Холингз.

Фактите сочеха, че е пристигнала в Клиървил преди два месеца, работи в малък магазин за тапети в града, живее затворено и неотстъпно бди над децата си като лъвица. Сега трябва да събере тези откъслечни сведения. Да ги свърже. Нужно му е свързващо звено. Беше му казала, че е от Орегон, че бившият ѝ съпруг е убит при грабеж... „Имаше лошия късмет да се окаже в неподходящо време на неподходящо място“. Какво би трябвало да значи това? Кейд присви очи. Не точно думите намираше за странни. Имаше нещо друго не съвсем наред — начинът, по който се бе държала, докато му разказваше. Забеляза ужаса в гласа ѝ, ледените тръпки, разтърсили тялото ѝ. През последните тринайсет години беше разпитал много жертви и свидетели и разпознаваше травмата, получена в момента на произшествието. В момента на...

Ръката му замръзна върху чашата. Макар Алекс да не бе споменала, възможно ли е да е видяла мъжа си убит? Дали не бе замесена по някакъв начин? „Ти си полицаи?“ — беше го попитала с изумление. Нещо повече. Със страх. С истински ужас в очите. И макар тогава да не му бе обърнал дължимото внимание, това беше същият поглед, с който тя гледаше Майк при срещата им на фестивала. Поради

това, че той също е ченге ли? И ако е така, то защо? Защо, по дяволите, защо? Имаше твърде много въпроси без отговор. Беше решил да получи отговорите, преди да се върне в Ню Йорк. И след като Алекс не желае да говори, има само едно място, където знаеше, че може да ги намери. Кейд отблъсна чашата с уискито и стана. Остави няколко монети на бара и хвана ключовете от колата, които Томи му подхвърли. Навън го лъхна студеният нощен въздух. Улиците бяха пусти, витрините на магазините — тъмни. Искаше му се да повърви и пъкна ключовете в джоба си. Колата остави паркирана пред бара. Стъпките му отекваха в тишината. Докато стигна края на града, където бе полицейското управление, умът му бе съвсем бистър.

Майк седеше на бюрото и ядеше хамбургер. При мрачния вид на Кейд усмивката му се стопи. Лицето му се изопна.

— Отново ми е нужен компютърът — каза Кейд.

Майк го познаваше отдавна и разбираше кога нещо не е наред. Освен това го познаваше твърде добре, за да пита какво има. Остави хамбургера на бюрото и избърса ръце.

— Разбира се. Аз... ще отида оттатък и ще те оставя да работиш.

— Благодаря.

Този път, когато седна пред компютъра, Кейд не чувстваше вина. Нито колебание, нито несъгласие със самия себе си. Нищо, освен твърда решимост да открие какво, по дяволите, се беше случило с Алекс и я беше подгонило да бяга и да се крие. Написа името ѝ и пусна програмата, надявайки се да забележи нещо, което му е убягнало миналия път.

Нищо.

Кейд нервно прокара ръка през косата си. Може да опита издирване, използвайки някакви сходни имена, но това ще е като да търси игла в купа сено. Ще отнеме часове, а точно сега не разполага с време. Въздъхна, затвори очи и се облегна назад. Трябва да има нещо. Каквото и да е. Псевдоним, моминското име.

Моминското име!

„Също като кучето на дядо Уилет“ — беше казал Джонатан. Кейд отвори очи. Уилет. Това собствено име ли е, или фамилия? На Алекс ли е баща, или на бившия ѝ съпруг? Тънка сламка е, но си струва да опита. Въведе информацията — Александра Уилет.

Превключи на програмата за национално издирване. Компютърът премига, после обяви:

„Уилет, Александра. Бредфорд, Александра. Лос Анджелис, 27 юни 1992. Съдебно дело № 6342. Код 187“

Кейд не вярваше на очите си. 187? Убийство. Не може да бъде! Невъзможно! Продължаваше да се взира в екрана. Думите се размазваха пред погледа му. Стисна очи и пак ги отвори. Молеше се да види друго. Същото. Изчете останалата част от доклада. Сви юмруци, когато стигна до описанието на външността. Всичко съвпаднаше напълно. Трябва да има грешка. Това сигурно е друга жена. В доклада се казваше, че отпечатъци от пръсти и снимка могат да бъдат получени при поискване. Ако ги поръча сега, ще ги получи по факса за броени минути. Това ще докаже, че става дума за някой друг. Ръцете му се поколебаха върху клавиатурата. Няма смисъл да се заблуждава. Това е Алекс. Жената, която обича. Може да стане и веднага да си тръгне. Да остави нещата, както са. Да се върне в Ню Йорк и да забрави всичко. Затвори очи и дълбоко пое дъх.

Не може да си тръгне и не може да забрави. Проклинайки наум, отвори очи и натисна клавиша. Компютърът премига пак и съобщи:

„Терминалът изключен. Подайте заявката по-късно.“

По дяволите! Не може да чака! Кейд стисна зъби и пушна принтера. Закрачи нервно из стаята. Издърпа готовата разпечатка, изключи компютъра и излезе от управлението. Имаше още безброй въпроси, но поне някои от тях придобиваха смисъл. Защо Алекс страни от всички, защо като лъвица бди над децата си, защо се страхува от полицаи. От самото начало беше разбрал, че тя крие нещо, че лъже, но никога не бе допускал нещо толкова сериозно като убийство.

Не, поклати глава той. Ако изобщо знае нещо, то това е, че Алекс не е извършила убийство. Никога не би повярвал. Ала преди да изтече

тази нощ, истината трябва да излезе наяве.

Умислен, Кейд крачеше бързо и скоро се озова при бара, където бе оставил колата. Потегли рязко. Гумите остро изскърцаха по асфалта. Караше лудо. Извън града колата занасяше на завоите, изпод колелата хвърчаха пръст и камъни. Когато спря пред къщата на Алекс, скованата му замисленост се беше превърнала в ярост. Стъпките му изтрополиха по стъпалата. Заудря с юмрук по вратата. Тя веднага зейна и на прага се появи Алекс. Косата ѝ в безредие се спускаше по раменете, лицето ѝ бе бяло като на смъртник, погледът — безумен.

— Кейд! — хвърли се върху него и го сграбчи с две ръце за сакото. — Моля те, помогни ми! Джими и Джонатан са изчезнали!

ДЕВЕТА ГЛАВА

Гледаше я изумен, забравил внезапно гнева си. Хвана я за ръцете и я вкара вътре. Затръшна с крак вратата.

— Как така са изчезнали?

— Избягали са — изхлипа тя.

Избягали? Джими и Джонатан? Ледена топка се сви в стомаха му.

— Защо мислиш, че са избягали?

— Трябва да ги намерим, навън е студено! Тъмно е! Ако нещо им се случи, ако... — спря тя насред думата с широко отворени очи, сякаш се боеше да изрече страшната мисъл. Отскубна се от ръцете му и се втурна към вратата.

Той я хвана за китката и я обърна към себе си.

— Алекс, слушай!

— Пусни ме! Пусни ме, да те вземат дяволите! — дърпаше се тя неистово. — Губим време!

— Алекс — процеди той през зъби. — Чуй ме!

Тя застина, напрегната като опъната тетива. Кейд я разтърси и я накара да го погледне.

— Чуй ме! — повтори този път по-меко. — Ще ги намерим, но първо трябва да ми отговориш на няколко въпроса. Искам да си поемеш дълбоко дъх и да се успокоиш, после ще те пусна и ще поговорим. Става ли?

Алекс чуваше ударите на сърцето си, ушите ѝ бучаха, едва разбираше какво ѝ казва. Но спокойният му тон, силата, излъчвана от тялото му, постепенно си пробиха път през обгръщащия я студен, лепкав ужас. Прав е. Той е тук и ще ѝ помогне. Затвори очи и кимна.

— Каж ми как разбра, че са избягали.

— Легнаха си към осем и половина — тя погледна часовника си. Ръката ѝ силно трепереше. — Преди час и половина. Преди пет минути отидох да ги видя и тях ги нямаше. Току-що се опитвах да ти позвъня, да видя дали не са дошли при теб, но никой не отговаряше.

Час и половина, мислеше Кейд. Осемгодишни малчугани на студа, в тази тъмнина. Ако излязат на шосето... Почувства как в самия него се надига паника. Трябва да запази хладнокръвие, иначе няма да е в състояние да мисли трезво.

— Ти чу ли нещо?

Тя поклати глава.

— Просто отидох да надникна, защото си легнаха разстроени и се безпокоях. Бях им казала, че не могат да си вземат кученце — тя се взираше в него с празен поглед. — И заради теб, Кейд... бяха разстроени.

— Заради мен ли? — повдигна той вежди. — Защо заради мен?

Алекс въздъхна.

— Видели табелата за продажбата и ме попитаха. Аз... аз им обясних, че се връщаш в Ню Йорк. Бояха се, че никога вече няма да те видят.

Кейд несъзнателно стисна юмруци. Избягали са заради него?

— Кейд — каза отчаяно Алекс, — те са добри деца. При нормални обстоятелства никога не биха направили подобно нещо, но нещата не са нормални... Те... те изживяха много трудни моменти след смъртта на баща им.

Смъртта на баща им. Той я погледна сепнато. Внезапно си спомни защо е дошъл. За част от секундата му мина през ума, че може веднага да изясни всичко. Ако й постави настоятелно въпроса, тя ще му разкаже. Мисълта изчезна така бързо, както се беше появила. После, реши Кейд. По-късно ще му обясни какво се случило преди осем месеца, защо бяга и се крие, защо има обвинение за убийство срещу нея. В момента от значение бяха само Джими и Джонатан.

Алекс забеляза колебанието му и съвсем загуби ума и дума. Внезапен порив на вятъра връхлетя върху къщата. О, Господи! Джонатан мразеше вятъра, а Джими се страхуваше от тъмнината.

— Моля те, Кейд — прошепна разтреперана. — Намери ги, моля те!

— Ще ги намерим, скъпа, ще ги намерим — прегърна я той успокояващо. — Сега искам да ми отговориш разумно. Къде биха могли да отидат? При някой приятел? У госпожа Хенли, да речем?

— Съмнявам се — поклати глава Алекс. — Те всъщност нямат близки приятели в училище, а госпожа Хенли щеше да ми позвъни, ако

са там.

Кейд се замисли и присви очи.

— Ти спомена, че били разстроени заради кучето.

Сърцето ѝ се сви от болка. Представи си разочарованието в очите им, когато не им разреши да си вземат кученце.

— Дори му бяха избрали име — изхлипа тихо и изтри бликналите от очите ѝ сълзи. — Мечо.

— Обади се на госпожа Хенли! — реши внезапно Кейд. — Помоли я да провери в обора.

Кученцата! Как не се бе сетила? Разбира се, че са там! Алекс се втурна към телефона и набра номера.

Трепваше при всеки свободен сигнал. При шестото позвъняване най-последно се обади.

— Госпожа Хенли? Да, да, Алекс е. Извинете за късното обаждане, но Джими и Джонатан ги няма вкъщи и си помислих, да не би да са отишли да видят кученцата. Бихте ли проверили? — Алекс замълча, после кимна и добави: — Да, да, разбира се, ще почакам.

Секундите пълзяха като часове. Изфуча нов порив на вятъра. По-бързо, по-бързо! Пръстите ѝ върху слушалката побеляха от стискане. Кейд стоеше до нея, сложил нежно ръка върху рамото ѝ.

— Аз съм виновна — извърна се към него Алекс. — Трябваше да им обърна повече внимание, като видях, че са разстроени. Но аз не можех да разсъждавам трезво, аз... Аз мислех за теб. Колко ще ми липсваш.

Истината. Най-сетне беше казала нещо напълно искрено. Нещо, което отчаяно ѝ се искаше да му каже, макар то нищо да не променяше. Видя почудата в очите му. Самата тя бе изненадана. Колко пъти си беше повтаряла, че не може, че не смее да се довери на никого. Ето, че е грешала. На Кейд може да повери живота си и живота на своите деца. Знаеше го. Чувстваше го със сърцето и душата си. По-късно, когато нейните момченца си бъдат вкъщи, на сигурно място, тогава всичко ще му разкаже. В слушалката се чу гласът на госпожа Хенли и Алекс цялата се напрегна.

— Какво? О...

Кейд ясно долови отчаянието в това възклицание. Значи не са там. По дяволите! А беше почти убеден къде са могли да отидат.

— Добре, благодаря за... — Алекс хвърли бърз поглед към Кейд. — Сигурна ли сте? Да, да, веднага ще ви се обадя! — затвори и се обърна. В очите ѝ светеше надежда. — Госпожа Хенли каза, че резето на обора е било отворено, а Дилайла и кученцата били будни, когато тя влязла. Хрумнало ѝ да ги преброи и наистина едно липсвало. Значи са били там!

Кейд погледна часовника. Колко ли далеч могат да стигнат две малки момченца и едно кученце посред нощ, в тъмнината? Не много далеч, както може да се досети човек, но къде ли биха отишли? Във всеки случай на някое познато и сигурно място.

Познато и сигурно.

Изведнъж се сети. Знаеше къде са! Толкова просто. И логично. Кейд хвана Алекс за ръка и я поведе към вратата.

Двамата стояха под огромния дъб. Гората тъмнееше наоколо. Високо над дърветата облаци бързо прекосяваха сребърния сърп на луната. Наблизо се обади сова. Вятърът ѝ отговори и застана в клоните, зашумоля в храстите.

Каква зловеца нощ, потрепери Алекс. Напречно по ствола на дъба, като стъпала бяха закрепени летвички. По-нагоре, в короната, се гушеше дървена къщичка, скована от най-различни дъски. Нямаше никакви признаци на живот, никакви следи от момчетата и кучето. Взирайки се нагоре в тъмното, Алекс почувства как сърцето ѝ изстива. Кейд беше толкова сигурен, че са тук. И тя самата повярва. О, Господи, дано са тук! Кейд я стисна за ръката да ѝ вдъхне кураж и се заизкачва по примитивната стълба. Алекс го последва. Когато стигна последното стъпало, той спря и ѝ направи знак да мълчи.

Отвътре се чуваше шумолене и тих шепот. Алекс въздъхна с облекчение, а лицето на Кейд грейна. Внезапно между пролуките блесна светлинка.

— Загаси, глупако! — чу се високият шепот на Джонатан.

— Стори ми се, че чух нещо — изхленчи Джими. — И не ми викай глупак! Знам повече неща от теб.

— Гледай ти! И какви например?

— Тайни.

Джонатан се разсмя.

— Кой ще ти каже на теб тайни?

— Татко — отвърна троснато Джими. — Преди да...

Той не довърши. В последвалата мъчителна тишина Алекс преглътна с усилие сълзите. Да можеше с нещо да облекчи, да разсее тази болка. Но има рани, които само времето лекува. Отново се изви вятър, гората застана.

— Повече не искам да бягам — обади се Джонатан с треперещ глас.

— Аз също — каза Джими. — Ами Мечо? Ако си идем вкъщи, мама ще ни накара да го върнем.

Двамата се смълчаха. Явно обмисляха. Алекс погледна Кейд. Той ѝ кимна да им се обади. Тя пое дъх и тихо ги повика.

— Духове! — изпищяха двамата.

Тя отметна мушамата, закриваща входа. Завари ги вкопчени един в друг с ококорени от ужас очи. Джими изпусна фенерчето и то се търкулна към Алекс. Тя го вдигна и го насочи към тях. Те пак изпищяха.

— Здравейте, момчета — провря тя глава в отвора. — Как сте?

— Мамо!

Хвърлиха се на врата ѝ така, че щяха да я задушат. Тя ги прегърна, после се отдръпна и ги загледа строго.

— Ще ми обясните ли всичко това?

Видът им беше печален и разкаян.

— Тъкмо щяхме да си дойдем вкъщи — заоправдава се Джими.

— Да — потвърди Джонатан. — Ама Джими се уплаши.

— Не съм!

— Уплаши се!

Започнаха познатата караница, но изведнъж млъкнаха. Кейд беше проврял глава през вратата.

— Хей, юнаци, какво става?

Лицицата им грейнаха.

— Взехме си кученце! — обади се по-бодро Джими, но погледна боязливо майка си. — Само за малко обаче.

— Казва се Мечо — Джонатан вдигна от ъгъла пухкава топчица. Малкото черно носле подуши въздуха и изскимтя. — Нали е сладко?

Като гледаше възторжените им лица, Алекс загуби всякакво желание да им се кара. Протегна ръка и погали животинчето, а то я близна с топлия си влажен език. Тя се усмихна. Явно изпускаше положението. Видя с каква нежност Кейд гледа децата. Вече нямаше

никакво съмнение, че скоро животът ѝ напълно ще се промени. Отново. Може само да се надява, че този път ще е за добро.

Беше почти единайсет, когато Джими, Джонатан и... кученцето бяха сложени да спят. Обадиха се на госпожа Хенли и тя си отдъхна, че всичко е завършило добре. Кейд пожела лека нощ на момчетата. Изчака Алекс в коридора, докато тя дълго им разяснява какви опасности крие за децата бягането от вкъщи. Свършила с поученията, тя ги целуна и ги сложи да спят. Кучето, изтощено от приключението не по-малко от тях, изглеждаше доволно върху старата фланелка между двете легла.

Алекс излезе от спалнята и тихо затвори вратата. Усмихна се измъчено.

— Веднага заспаха.

— Да бягаш от вкъщи е изморителна работа — забеляза той сините кръгове под очите ѝ. — За деца и майки.

Тя въздъхна.

— Добре поне, че утре не са на училище и ще могат да си отспят. Макар да подозирам — погледна към затворената врата на спалнята, — че ще са на крак още в ранни зори, за да играят с кучето.

Кейд се усмихна. Спомни си щастливите им лица, когато донесоха мъничето вкъщи.

— В това можеш да бъдеш напълно сигурна.

— Благодаря ти! Не зная какво щях да правя, ако не беше ти — Алекс протегна ръка и го докосна по бузата. Пръстите ѝ бяха нежни и топли. Кейд хвана ръката ѝ. — Ако им се беше случило нещо... — тя потрепери.

— Няма нищо. Всичко е наред — погали я той по косата. — Вече няма причина за тревога.

Да, важно бе само това, че децата ѝ са у дома, че са на сигурно място в леглото и че мъжът, когото обича, е при нея. Едва не ги загуби, и тримата. Тази мисъл разчупи всички прегради, които бе издигнала около себе си, всички задръжки на чувствата, които си бе наложила. В душата ѝ внезапно разцъфна такава радост, такава усещане за свобода, че от очите ѝ бликнаха сълзи на щастие. Започна да се смее, първо неуверено, после все по-силно. Свъсил вежди, Кейд я гледаше с недоумение.

— Алекс — каза кротко, — днес ти се събра много. Защо не...

Все още смеейки се, тя обвини ръце около врата му и го целуна. Без да обръща внимание на неговата нерешителност, продължи да го целува, все по-силно, по-страстно... Той не можа да устои. Знаеше, че не трябва да го прави. Тя беше изпаднала в нервна криза от изживяния страх. Не съзнаваше какво върши. Но устните ѝ бяха толкова съблазнителни. Тялото ѝ примамливо се увиваше около неговото и го възбуждаше. Боже мой, та той е човек, не е светец! Никога не е желал така силно друга жена. Но не може да я има по този начин, от благодарност. Тя ще го мрази по-късно за това. Че се е възползвал от нейната слабост. Имаше и още нещо. Следственото дело. Макар да бе убеден, че това е грешка, беше длъжен да разбере истината. Цялата истина. Хвана я за раменете и с огромно усилие на волята я отблъсна от себе си. Тя го гледаше объркано. Очите ѝ бяха още влажни от сълзите.

— Алекс — гласът му бе напрегнат. — Това не е добро хрумване.

— Защо? — попита го закачливо.

Той изруга наум. Тя премига бавно. Гледаше го така, че ако не я познаваше, би се закълел, че се опитва да го прелъсти.

— Защото... — гласът му секна и трябваше да се изкашля. — Защото денят беше уморителен и ти не си в състояние да мислиш трезво. Има и още нещо, което трябва да...

— Кейд — прекъсна го тя с нетърпение, — мисля по-трезво от всякога. Признах ти, че ще липсваш не само на момчетата. На мен също. И това е самата истина. Ти имаш причини да не ми вярваш, дори да ме мразиш... — тя сложи пръст на устните му, защото той понечи да възрази, — но сега трябва да ми повярваш, искам да ми вярваш, когато ти казвам, че те обичам!

Беше толкова щастлива, че може да го произнесе на глас, да открие сърцето си. Видя изненадата в очите му, недоверието, но за това можеше да обвинява само себе си. Ако наистина иска той да разбере колко го обича, трябва да му го покаже. Тя го прегърна, нежно и настоятелно го целуна. За миг се побоя да не я отблъсне пак, но той грубо я привлече към себе си и жадно отговори на целувката ѝ. Тя го поведе към спалнята си в дъното на коридора.

Кейд нетърпеливо я разсъблече. Галеше я ненаситно, а тя стенеше от удоволствие. В тялото ѝ се разля жив огън. Желаше този мъж. Отчаяно го желаше и не само за тази нощ, завинаги. Трябва да

има начин. Трябва да намери начин. Мислите ѝ летяха като откъснати есенни листа. Той коленичи пред нея и горещите му устни обсипаха с целувки гърдите, корема, бедрата... Цяла тръпнеше от възбуда, краката ѝ се подкосяваха. Той я вдигна на ръце и я занесе на леглото.

Гледаше го как се съблича. Протегна ръце към него... Потънали в забрава, слети в едно цяло, двамата стенеха от наслада, движенията им ставаха все по-бързи и мощни...

След време, отпуснати доволно, лежаха прегърнати, неспособни да промълвят и дума. Сърцата им биеха до пръсване. Алекс затвори очи. Опитваше се отново да стъпи на земята. Търсеше думи да обясни на Кейд цялата истина. Всичко. От начало до край. Но умората, физическото и психическо изтощение надделяха. Склонила глава на рамото му, чувствайки се в безопасност в топлата му прегръдка, тя се унесе в сън.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Сутринта я събуди миризма на куче и тих шепот. С усилие повдигна клепачи. Край леглото стояха близнаците. Джими държеше пухкавото животинче, Джонатан — поднос.

— Не я събуждай — прошепна Джими.

— Трябва да я събудим — отвърна приглушено Джонатан. — Закуската ще изстине.

— Ще се ядоса, ако я събудим. Това ли искаш?

Те замълчаха за миг, обмисляйки положението.

Закуска в леглото? Алекс едва сдържа усмивката. Да вярва ли на очите си? Ако Кейд може да ги види сега, той добре би се...

Кейд! Отвори уплашено очи и погледна мястото до себе си. Отдъхна си с облекчение. Нямаше и следа, че е бил там.

— Хей, мамо! Събуди ли се?

Двамата стояха по пижами. Тя се усмихна.

— Донесохме ти закуска — остави Джонатан подноса в скута ѝ.

Алекс развеселена гледаше от какво се състои тя: ярки есенни листа в малка кристална ваза, пластмасова купа, до ръба препълнена с мляко и набъбнали овесени ядки, две шоколадови бисквити. Такава закуска Кейд би хапнал с удоволствие.

— Мечо ни помогна — обади се Джими.

— Наистина ли? — Алекс гребна от кашата и недоверчиво се взря в нея.

— Да — протегна Джими кученцето. — Първо ни събуди навреме, а след като го нахранихме и го разходихме навън, то ни каза, че трябва да си почистим стаята и да ти направим закуска.

— Много умно кученце.

— Може ли да си го вземем? — замолиха те в един глас и се покатериха върху леглото.

Тя едва задържа подноса да не се преобърне. Местеше поглед от прелестното пухкаво кученце към грейналите личица на Джими и

Джонатан. Как би могла да им откаже? Твърде много неща им бяха отказвани дълго време. Но от днес всичко ще се промени. Още отсега.

— Може — отвърна им нежно. Двамата нададоха възторжен вик. — Но — добави тя строго — само ако сте наясно, че бягането от вкъщи не е начин за решаването на вашите проблеми. Следващия път, когато има нещо, ще дойдете при мен и ще го обсъдим.

С прегръдки и целувки беше постигнато съгласие. Мечо облиза разсипаната върху подноса каша, после захапа една бисквита и се разположи в скута на Алекс да похапне. Тя му я грабна и прати момчетата да се облекат. Щастлив, че е център на толкова много внимание, Мечо се заклатушка между тях, като ги лижеше и хапеше по босите крака. С доволна усмивка Алекс се изтегна в леглото и притвори очи. Сложи ръка на мястото, където бе лежал Кейд тази нощ. Откак напусна Лос Анджелис никога не се бе чувствала така спокойна и сигурна. Не беше и помисляла, че може да бъде отново щастлива. Бързо отметна завивките и стана. Има нещо неотложно, което трябва да свърши днес.

Кейд ги чу, че идват, преди да ги види. Джими и Джонатан се смееха и крещяха, а опитите на Алекс да ги укроти постигаха само краткотраен успех. Той излезе на верандата както беше по чорапи. Утрото бе хладно, небето — ясно. По прозорците имаше скреж. Зимата вървеше по петите на есента. Не след дълго земята ще се покрие с пухкав сняг. Той ще остане бял и чист, а няма да се превърне, като в града, на сива киша. Кейд помахна на момчетата, които с викове и боричкане се появиха от гората, а в краката им весело подскачаше кученцето. Алекс вървеше след тях с поруменели бузи и щастлива усмивка на лицето.

Всяка преграда бе рухнала помежду им миналата нощ. Той го бе почувствал в докосванията ѝ, в нежния ѝ шепот. Бяха се любили с пълно и взаимно отдаване, което липсваше първия път. Тя му бе дала всичко от себе си, свободно и открито и му бе казала, че го обича. Когато заспиваше, тези думи продължиха да отекват в съзнанието му. А тази сутрин така не му се искаше да си тръгва. Тя лежеше кротко, с подвити под брадичката ръце и дори не усети, когато той стана. Искеше му се да я прегърне, да ѝ каже, че я обича, че ще я пази и ще

прогони всички зли сили. Това, което почувства, докато я гледаше как спи, така крехка и беззащитна, почти го уплаши. Беше много повече от желание. Нещо толкова силно и дълбоко, че нямаше представа какво ще правят те двамата по-нататък. Знаеше, че вчерашните му разкрития са някаква грешка. Каквото и да бе направила Алекс, тя не може да бъде убиец. Би заложил главата си за това. И като я гледаше как върви усмихната и му маха с ръка, а очите ѝ греят като утринната зора, странна болка сви сърцето му — смесица от нежност и безпокойство, от любов и страх. Боеше се, че най-сетне тя ще му каже от какво бяга и се крие. Боеше се и че няма да му каже.

— Кученцето остава при нас! — похвали се Джими, когато двамата с Джонатан се качиха на верандата.

Кейд се усмихна. Като че ли можеше да има някакво съмнение!

— Чудесно! — клекна той и погали кученцето по главата.

Запъхтяна от тичането след децата, приближи и Алекс. Кейд се изправи да я посрещне и без да се замисля, пристъпи към нея и я целуна. Силно. По устата.

Изненадана, тя се дръпна рязко и погледна към момчетата. И двамата се бяха втренчили с ужас в Кейд.

— Ти целуваш момичета? — попита Джонатан с такъв глас, сякаш би предпочел да изяде гущер.

— Само момичетата, които харесвам — отвърна Кейд.

— Ти харесваш мама? — попита Джими, местейки поглед от майка си към Кейд и обратно.

— Много я харесвам. Може ли?

Джими и Джонатан се спогледаха.

— Разбира се — повдигна рамене Джими и се наведе да вземе Мечо.

— Мислех, че заминаваш — каза скептично Джонатан и посочи табелата: „Продава се“.

— С майка ви трябва да си поговорим, става ли? — двамата кимнаха неохотно и Кейд добави: — Бас държа, че в бараката има достатъчно дъски за една кучешка колиба. Идете да проверите и после ще измайсторим нещо.

Въодушевени от идеята сами да направят колибка за Мечо те хукнаха презглава, а кученцето заподскача след тях. Алекс ги проследи

с поглед, пъхна ръце в джобовете и сведе очи. Кейд повдигна брадичката ѝ. Тя нерешително го погледна.

— Смути се, че те целунах пред децата ли?

— Малко — изчерви се тя.

Той я прегърна, привлече я към себе си и пак я целуна. По-силно този път, когато нямаше кой да ги види. Тя се усмихна и опря глава на гърдите му. После лицето ѝ помръкна.

— Кейд, трябва да поговорим.

Той въздъхна тежко и кимна. Сега предстоеше да разбере всичко и гърлото му се стегна, като че ли бяха надянали примка на шията му. Влязоха в къщата. Той отиде да донесе кафе, а Алекс закрачи из стаята, опитвайки да събере мислите си и да запази спокойствие. Смяташе, че е готова да му разкрие истината, но сега не бе тъй уверена. Ръцете ѝ трепереха. След осем месеца лъжи, вече ѝ се струваше, че сама не знае истината. Знаеше само едно. Че обича Кейд. Нямаше представа какво ще направи той, когато чуе разказа ѝ. Но беше сигурна, че няма да им причини зло — на нея и на децата. Спря насред стаята и дълбоко си пое дъх. Несъзнателно посегна да оправи сакото, хвърлено на един стол. От джоба изпадна навита на руло хартия. Наведе се да я вдигне. Така и замръзна. Най-отгоре видя името си. Беше компютърна разпечатка от полицейска справка. Разгърна я с треперещи пръсти и зачете. Уилет Александра, Бредфорд Александра. Той знае истинското ѝ име! По баща и по мъж. Как го е открил? Как? Сърцето ѝ лудо биеше. Очите я бяха по редовете, но повечето бяха запълнени с непонятни цифри и кодове. Той знае! Той знае и не ѝ е казал! Стаята се завъртя пред очите ѝ. Стисна силно облегалката на стола. Краката ѝ не я държаха. Ако се съди по датата отгоре, разпечатката бе от вчера вечерта, преди да дойде при нея. Преди да ѝ помогне да намерят децата и преди... да се любят.

— Не бях сигурен дали искаш сметана... — гласът му секна.

Тя бавно вдигна поглед. Лицето му бе мрачно. Присвил очи, гледаше листа в ръката ѝ. Без да продума, Кейд сложи чашите с кафето на масата, после взе доклада и го постави до тях.

— Ти си ме проверявал! — гласът ѝ прозвуча обвинително. Кейд бавно кимна. — Как си могъл да го направиш?

— Направих го заради теб, Алекс, да ти помогна — протегна той ръка към нея, но тя рязко се дръпна.

— Да ми помогнеш? — гледаше го с недоверие. — Като ме шпионираш ли?

Лицето му се изопна.

— Бих предпочел ти сама да ми кажеш.

— Това трябваше аз да реша, а не ти! Нямах никакво право...

— Право ли? — сграбчи я той гневно за раменете.

— Искаш да си говорим за права? Човек няма много права, когато става дума за убийство, Алекс!

Убийство. Ясно, сякаш беше вчера, тя видя безжизненото тяло на Марк, проснато сред локва кръв. Разтърсиха я тръпки.

— Точно това е причината, която ме принуждаваше да те лъжа — каза тихо. — Беше ми отнето всяко право — да живея, където искам и както искам. За един миг животът ми бе разбит и не можех да променя нищо.

Кейд я пусна. В очите му имаше болка и състрадание.

— Кажи ми какво се е случило, Алекс.

Тя дълго мълча, после заговори.

— Преди осем месеца — започна, а гласът ѝ наподобяваше повече шепот — видях как убиха бившия ми съпруг.

Значи съм бил прав, рече си намръщено Кейд. Алекс е била там.

— В Лос Анджелис ли?

Тя кимна и преплете пръсти.

— Същата вечер работих до късно. Имах поръчка за вътрешното оформление на къща в Бевърли Хилс. Марк беше счетоводител на голяма компания, занимаваща се с проучвания и изследователска работа. Обади ми се по телефона и ме помоли на път за вкъщи да мина край офиса и да взема подаръците, които е купил за рождения ден на момчетата. Каза, че заминава за известно време и няма кога да се отбие у дома. Не беше необичайно Марк да няма време за синовете си — въздъхна Алекс. — Но онази вечер гласът му ми се стори странен... — тя присви очи, сякаш си припомняше. — Неспокоен и напрегнат, какъвто не го бях чувала никога — тя замълча за миг, пое си дълбоко дъх и продължи: — Бях там към девет и чаках в съседната канцелария да довърши някакъв служебен разговор по телефона. Вратата беше открената. Разбрах, че урежда пътуване до Мексико. После внезапно затвори телефона и тогава чух гласове. Някой беше влязъл при него. Понечих да отида и да кажа добър вечер, но едва доближих вратата и

видях, че единият от новодошлите — бяха двама мъже — държи пистолет, насочен срещу Марк.

В очите ѝ се четеше такава болка, че на Кейд му се сви сърцето.

— Те не те ли видяха? — попита.

Тя поклати глава.

— Скрих се зад вратата и наблюдавах през процепа как се карат. Мъжът с пистолета — Марк го нарече Морено — искаше от него някаква компютърна дискета. Марк му каза, че я е дал на съхранение при някого и че тя била неговата застраховка за шест милиона долара. Морено се разсмя и заяви, че Марк никога не го е бивало в блъфирането... — в ушите ѝ още звучеше този коварен, отвратителен смях, който смрази кръвта ѝ. — И че застрахователната му полица току-що е анулирана.

— Той ли застреля Марк?

— Не се чу изстрел — Алек се взираше пред себе си с празен поглед. — Но лицето на Марк... кръвта по ризата му, когато се строполи на земята... — тя стисна очи. — Прехапах устни, за да не извикам. Нямахте съмнение, че щяха да убият и мен. Единственото, което можех да направя, беше да се крия, докато си отидат. На Морено още не му се вярваше, че Марк е дал дискетата на някого, но заяви, че ако е така, то този човек също ще бъде мъртъв. В коридора се чу шумът на асансьора и гласове. След минута бяха изчезнали. Едва се държах на краката си. Отидох при Марк, но той беше мъртъв... Някога аз го обичах — прошепна тя тъжно. — Той беше баща на децата ми. Кажи ми, Кейд, как може просто така да убиеш някого, безжалостно и равнодушно.

Не можеше да ѝ отговори. Знаеше само, че има такива хора. Те бяха най-опасни. Убиваха хладнокръвно, със злостна преднамереност. Рядко допускаха грешки. Беше трудно да ги заловят и дори още по-трудно да ги осъдят. Освен ако нямахше свидетел.

— В полицията разпознах двамата по снимки — продължи Алек. Имаше нужда да изчисти съзнанието си от ужасните образи, държани така дълго под ключ. — Ричард Морено, този, който уби Марк, и другият, Сам Кътър. И двамата имаха дебели полицейски досиета, но никога не бяха осъждани. Тогава се появи ФБР.

— ФБР ли? — намръщи се Кейд. — Защо се е заинтересувало Федералното бюро за разследване?

Алекс беше стиснала пръсти до побеляване.

— В компанията, за която работеше Марк — Проучвателна корпорация „Палмър“ — се провеждаше разследване за присвояване на ценни книжа. Смятаха, че Марк е бил убит, защото е подправял документи по нареждане на президента на компанията Томас Палмър, а после се опитвал да го шантажира. ФБР претърси къщата ни и офиса на Марк, но не откри нищо — нито дискета, нито книжа. Надявах се да се доберам до Палмър чрез Морено и имаха нужда от моите свидетелски показания срещу него. Настаниха мен и децата в охранявана къща, докато трае съдебното дирене. В това така наричано „безопасно място“ едва не ни убиха и тримата.

Алекс не забеляза кога Кейд се е приближил. Той я прегърна и тя покорно прислони глава на гърдите му. Поемаше излъчваната от тялото му сила, която я успокояваше и ѝ вдъхваше увереност.

— Беше късно вечерта — продължи да разказва, — може би към единайсет. До процеса оставаше само ден. Мъжете, които ни охраняваха, седяха във всекидневната, ядяха пица и гледаха телевизия. Джими и Джонатан отдавна спяха, а аз четях в стаята си... Чух шум, сякаш нещо падна. Отидох във всекидневната. Двамата агенти бяха заспали... На масата имаше съборена чаша... От нея на килима се изливаше вода. За един страшен миг ви помислих, че са мъртви, но ги докоснах и видях, че са живи. Вероятно бяха упоени.

— Морено ли? — попита тихо Кейд, но в погледа му се таеше гняв.

— Трябва да е бил той. Грозеше го доживотен затвор с моите показания. Но тогава нямах време да мисля или да звъня на някого... Взех ключовете от колата на единия от пазачите, пуснах душа да изглежда, че сме в банята и отидох да събудя момчетата. Чух изскърцването на входната врата, когато ги прехвърлях през прозореца на спалнята. После, когато се канех да скоча, зърнах под вратата сянка, която се насочи към банята.

Кейд усещаше неистовото биене на сърцето ѝ. Кошмарът бе оживял. Той докосна успокояващо с устни слепоочието ѝ, а сам едва съдържаше напирателта в него ярост, която искаше да се излее под формата на юмрук в лицето на Морено. Но за него ще мисли после. Сега само Алекс е от значение. Помилва я нежно, леко я целуна по бузите, по очите. Накрая, когато тя спря да трепери, той попита.

— Успяхте да се измъкнете невредими, така ли?

— Да — пророни тя изтощено. — Отидохме при сестра ми. Тя ни даде дрехи и пари.

— И оттогава все бягаш? — Кейд най-сетне разбираше дълбоката болка и този неовладян страх в очите ѝ, който го беше поразил още в самото начало. Алекс кимна.

— Използвах фалшиво име и купих кола. Обикаляхме страната и живяхме за кратко време на повече от десет различни места. Бяхме отседнали в стар хотел в Мейн, когато ми попадна обявата на семейство Уайли, че дават къщата си под наем. Съзнавах, че не можем да живеем по хотели и да скитаме вечно по пътищата. Момчетата трябваше все някога да тръгнат отново на училище. С последните си пари наех къщата, а после намерих работа при госпожа Хенли. Дори децата разбираха колко е важно никой да не знае къде се намираме. Знаеха, че не бива да казват на никого истинската си фамилия и да говорят за предишния ни живот... — Алекс въздъхна. — През цялото време бяха послушни и изпълнителни до момента, когато не направиха тези лудории при теб... — тя замълча и внезапно почувства хлад и празнина в душата си. Кейд беше застанал сковано до прозореца с гръб към нея. — Какво има? — попита го, но чувстваше, че не иска да чуе отговора му.

— Алекс — рече той мрачно и се обърна, — има заповед за твоето арестуване.

— Какво? — помисли, че не е чула добре.

— За убийство.

Убийство? Какво, за Бога, говори той?

— Не разбирам.

— Аз също — гледаше я той напрегнато.

— И ти вярваш на това? О, Господи! Кейд, не и ти! — заля я болка и отчаяние. Преглътна надигналото се ридание. Беше ужасена от думите му, разярена на себе си, че му се довери. Скочи с намерението да побегне. Той се опита да я хване, но тя го удари с юмрук в лицето. Кейд изруга и я сграбчи.

— Престани, Алекс!

Тя се бореше, но той я държеше като в железен обръч.

— Бъди проклет, Кейд Уокър! — процеди тя дрезгаво. От очите ѝ неудържимо закапаха сълзи, които разкъсваха сърцето му.

— Алекс, за Бога, зная, че никого не си убила! Само ти казах, че не разбирам!

Видя облекчението в очите ѝ. Тялото ѝ се отпусна в прегръдките му и тя опря чело на гърдите му. Остави я да се наплаче. Отдавна имаше нужда от това.

— Защо, Кейд? — ридаеше тя. — Защо става така?

— Този тип Морено не иска да иде зад решетките, а човекът, който го е наел, очевидно рискува да загуби много пари. Залогът е голям. Държали са те под охрана в онази къща не само като предпазна мярка, а и като заподозряна в убийство. Струва ми се, че има замесени служители на ФБР. Предупредили са Морено къде се намиращ и са въвели в компютъра фалшиво обвинение в убийство срещу теб, знаейки, че ако те хванат, нямаш шанс да се отървеш. Точно това, което им е нужно.

Кейд сякаш бе нажежен до бяло от гняв. Хора като Морено и Палмър няма да се откажат. Твърде много са заложили. Рано или късно ще намерят Алекс и тогава няма изгледи да ѝ се размине.

— Кейд — погледна го тя въпросително, — как откри името ми... Истинското ми име?

Той се почувства като крадец.

— Джонатан спомена, че кученцата на госпожа Хенли приличат на кучето на дядо му Уилет. Допуснах, че Уилет е твоят баща и пуснах запитване с това име.

Алекс беше доволна, че той знае и не се налага повече да го лъже.

— Канех се да ти кажа миналата нощ, но заспах, а пък тази сутрин... — тя погледна полицейската справка върху масата.

— Била си доста съобразителна, трябва да призная. Без моминското ти име, този доклад нямаше да...

Докладът! Той се втрени в разпечатката и усети как кръвта му изстива. Изруга.

— Какво има? — отдръпна се с недоумение Алекс.

— Проучването, което направих относно теб — отвърна напрегнато Кейд. — Ще те издаде. Ако някой следи подаването на подобни запитвания, моята заявка ще го доведе до полицейското управление тук.

Тя бавно започна да отстъпва назад.

— Искаш да кажеш, че заради проверката, която си направил за мен, сега могат да ме намерят, така ли?

Той кимна сковано. Прокара ръка през косата си.

— Съжалявам, нямах друг начин да...

— Съжаляваш? — прошепна тя ледено. — Предаваш мен и децата ми в лапите на убиец и просто „съжаляваш“?

Той протегна ръка към нея, но тя го отблъсна.

— Не ме докосвай, Кейд! Не се приближавай дори!

Той стисна челюсти. На слепоочието му запулсира вена.

— Аз ще те пазя! Няма да им позволя да се доберат до теб и момчетата! Можеш да ми вярваш!

— Да ти вярвам? — изсмя се тя сухо. — Чувала съм тези думи и преди, Кейд! Те не означават абсолютно нищо. Ако изобщо съм научила нещо, то е, че не мога да вярвам на никого. Нито на полицията, нито на ФБР, нито дори на теб! Има само един начин да ми помогнеш и той е да ме оставиш на мира! Ако изобщо те е грижа за мен, за Джими и Джонатан, то просто ме остави да си ида оттук и да се оправям както мога!

— Алекс...

Тя поклати глава.

— Говоря сериозно. Твоята „помощ“ вече ми струва всичко, което бях успяла да постигна досега. Още малко помощ от теб и с мен е свършено.

Видя пламналата в очите му болка, но нищо не можеше да стори. Трябва да се махне оттук. Веднага. Обърна се и изтича навън, без да обръща внимание на виковете му. Каза на Джими и Джонатан, че си отиват и те покорно тръгнаха. Помолиха я само да поиграят още малко в края на гората. Алекс се съгласи. Не искаше момчетата да видят колко е разстроена. Главата ѝ бучеше. Нервите ѝ бяха опънати до скъсване. Втурна се в къщата и извади от килера куфар. Не могат да останат повече тук. Морено със сигурност ще я намери. Сваляше дрехи от закачалките и ги хвърляше безразборно в куфара. Много неща ще трябва да оставят. Не могат да понесат цялото си имущество. И бездруго загубиха ценно време. Когато преследвачите са по петите ти, няма за кога да се обръщаш назад.

Как можа Кейд да ѝ причини това? Защо не ѝ вярваше? Само ако беше почакал още малко! Само ако... Само ако! Ръката ѝ замръзна

върху капака на куфара. По дяволите! Твърде много „ако“ станаха! Отпусна се уморено на ръба на леглото. Несъзнателно потри чело, опитвайки да успокои лудото препускане на сърцето си. Не може да обвинява Кейд за случилото се. Откъде е могъл той да знае за безизходицата, в която се намира и че направената проверка ще постави в опасност нея и децата. Вперила поглед в куфара, Алекс въздъхна тежко.

Вдигна глава и бавно огледа стаята. Беше подредила този дом за себе си и за децата. Беше започнала да обиква града и хората в него, царящото тук спокойствие, тишината, красотата на пъстрата есен. Как ще остави всичко това? А госпожа Хенли? Как ще си тръгне, без да се сбогува с нея? Ами Кейд, гледаше тя блестящите черни очи на жирафа, който той ѝ подари. Как ще напусне Кейд?

Пред погледа ѝ оживя първият ден, когато двамата се срещнаха. Как се нахвърли върху него в гората, горящите му от гняв очи, овалните в листа и пръст дрехи, разчорлените коси, пламналото лице. Още тогава усети влечение, което далеч надхвърляше обикновеното физическо желание. Бореше се с това чувство, отричаше го, но след като видя как той играе с децата, плува с тях в езерото, как работят заедно и снощи в гората как го прегръщат щастливи, тя вече не можеше да не признае любовта си. Виждаше, че и момчетата го обичат. Беше казала на Джими и Джонатан да не бягат от проблемите си, да ги споделят с нея. Беше дошло време сама да се вслуша в съвета си. Алекс стана. Реши да отиде при Кейд още сега, да му каже, че го обича, че му вярва, че иска помощта му. Двамата все щяха да измислят нещо. Трябва да измислят.

Влезе забързана във всекидневната, но наред стаята замръзна. Усети цигарен дим. Обърна се бавно. На дивана седеше мъж с цигара в едната ръка и пистолет в другата.

— Здравей, Александра — каза той. Тънката му усмивка бе зла като погледа в очите. — Нямам думи да изразя какво удоволствие е за мен най-после да те срещна.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ричард Морено!

Алекс го гледаше втренчено. До края на живота си нямаше да забрави това ненавистно лице. За миг се пренесе отново в кабинета на Марк. Виждаше как този човек насочва пистолета към бащата на децата ѝ, как хладнокръвно го убива. А сега бе насочил същия пистолет към нея.

— Да не си помислила, че съм се отказал да те търся? — блеснаха злобно очите му.

Полазиха я тръпки. Леден ужас скова сърцето ѝ. Джими и Джонатан! Те играят навън. Дали Морено ги е видял? Молеше се мислено да не ги е забелязал. Дано момчетата не се приберат скоро!

— Как ме намери? — опита тя да запази спокойствие, но кръвта бучеше в ушите ѝ. От страх не можеше да разсъждава.

Той се ухили.

— Компютрите са невероятно изобретение. На стотици километри един от друг те разговарят, представят се, разкриват местонахождението си... — той дръпна дълбоко от цигарата и бавно издуха дима към тавана. — Изглежда силите на закона в този затънтен град са проявили интерес към теб, Александра. Какво се случи? Да не си просрочила книжките в библиотеката?

Той се забавлява като котка с мишка, помисли Алекс и почувства, че започва да ѝ се гади. Той не спускаше дулото на пистолета от нея.

— Колко плати на приятелчето си от ФБР, Морено?

Той леко присви очи.

— Информацията в моята работа е скъпо нещо, драга, но си заслужава цената.

Трябва да му се изплъзне. Да отиде при децата. Кухнята е само на няколко крачки. А оттам през задния изход. Ако стигне до гората, ще стигне и до къщата на Кейд.

— И какво точно наричаш своя „работа“?

Той повдигна рамене и кимна небрежно към пистолета.

— Извършвам услуги.

— Имаш предвид „погребални“ услуги? — Алекс не сваляше поглед от Морено и пресмяташе наум разстоянието помежду им и до кухнята.

Той се изсмя гръмко.

— Една красива жена, която при това е умна и забавна! — смехът му бавно замря и той вдигна пистолета. — Колко жалко, че не можем да прекараме повече време заедно.

Алекс гледаше черното дуло, а страхът пълзеше и лепнеше по тялото ѝ. Трябва да отвлече вниманието му. Да го накара да говори. Само още няколко секунди.

— Защо уби Марк?

— А, да, Марк! — въздъхна той престорено. — Това бе неизбежно, за съжаление. Бившият ти съпруг беше необикновено талантилив, когато ставаше дума за сметки върху хартия, но никак не му вървеше с конните залагания. Влезе в твърде големи дългове — дългове, които господин Палмър много благородно изплати в замяна на някои творчески изчисления от страна на Марк.

— Какви творчески изчисления? — Алекс незабележимо обърна глава към вратата. Сърцето ѝ лудо биеше. Може да го направи. Трябва да го направи!

— Господин Палмър възнамерява да продаде корпорацията „Палмър“. Счетоводната му документация беше... обърквана, да речем, с порядъчната сума от около шест милиона долара. Марк направи някои корекции и изменения в активите на корпорацията. Твоят съпруг беше специалист. За компания от такъв мащаб би отнело години да се открият направените поправки, а дотогава от господин Палмър нямаше да има и следа — Морено дръпна пак от цигарата. — Марк обаче се полакоми. Започна да изнудва господин Палмър.

На Алекс би трябвало да ѝ е мъчно за Марк, за това, че комарджийските му дългове са го забъркали в мошеничество, което му бе струвало живота. Но точно сега не можеше да мисли за него. Трябваше да мисли за себе си и за децата си. И за Кейд. Всичко зависеше от способността ѝ да действа бързо. Тя се напрегна, изчаквайки удобен момент...

Морено поклати неодобрително глава.

— Бившият ти съпруг не беше почтен човек, Александра. Човек, който... — той замълча, за да изтръска панталона си от падналата от цигарата пепел.

Сега! Алекс се обърна светкавично и хукна към кухнята. Чу изстрела и свистенето на куршум край ухото си. Отвори вратата към задния двор и затича с всички сили към спасителното прикритие на гората. Морено стреляше след нея. Вече беше почти стигнала, само още няколко крачки... Внезапно спря и вик на ужас се изтръгна от устните ѝ.

Между дърветата излезе мъж с пистолет в едната ръка, сграбчил Джонатан в другата.

Кейд остави слушалката на телефона и дълго я гледа. Молеше се да не е объркал съвсем нещата. Да не се случи най-лошото. Въздъхна и хвърли поглед на часовника. Бяха минали близо двацет минути откак Алекс си тръгна. Разбираше, че е вбесена заради проверката, която бе направил за нея.

Днес дойде при него, готова сама да му разкаже всичко, да му се довери, а той погуби доверието ѝ. Зърна болката и обидата в очите ѝ, когато четеше доклада. И уплахата. Господи, как ненавиждаше този страх в очите ѝ! Ала ако подозренията му се оправдаеха и Морено разполагаше с информатор вътре във ФБР, то тя наистина имаше причини да се страхува. По дяволите! Само да бе изчакал! Поне един ден!

Дали е сгрешил, като е направил запитване, е спорен въпрос. В момента това няма значение. Важното е да не допусне някой да причини зло на нея и момчетата. Преди това ще трябва да минат през трупа му. Навлече сакото с намерението да излезе и в същия миг по вратата се заудря неистово. Някой отчаяно крещеше и повтаряше името му. Отвори. Отгоре му се строполи Джими. Лицето му бе бяло като платно и мокро от сълзи. Детето го сграбчи за крака и го задърпа.

— Кейд! — хлипаше. — Бързо! Моля те, бързо! Ела да спасиш мама и Джонатан!

Кейд клекна и го хвана за раменете.

— Погледни ме, Джими! Какво се е случило!

С разширени от ужас очи Джими кимна към гората.

— С Джо... Джонатан... на криеница... Един... не ме видя... хвана Джонатан и мама. Той има... има... пистолет.

О, Господи, не! Кейд се бореше с надигащата се в него паника.

— Къде ги хвана?

— Аз... аз гледах зад дърветата. Отидоха вкъщи с още един човек. Той... той също има пистолет.

Сърцето му слезе в петите. Двама! Проклятие! Да не беше я пускал да си иде. Трябваше да я върже и да я накара да го изслуша.

— Джими, чуй... — стисна той треперещите раменца на детето. — Аз отивам у вас, но ти трябва да останеш тук. Разбра ли?

Джими отново се разплака.

— Защо искат да убият мама? Аз бях послушен, Кейд. На никого не казах.

Кейд знаеше, че няма време за губене, но се поколеба.

— Какво не си казал на никого, Джими?

— За това нещо от компютъра — изтри момчето мокрите си очи. — Татко ми го даде да го пазя. Каза, че ако спомена пред някого, може да убият мама, но аз не съм казвал на никого, Кейд, не съм!

Нещо от компютъра... Дискетата!

Гледаше втрещен. През цялото време е била у Джими! Кейд стисна зъби. Що за човек е бил този дете е дал на сина си нещо, заради което бяха готови да убиват?

— Накарай ги да си идат, Кейд! Моля те! — вкопчи се в ръката му Джими. — Не им давай да убият мама и Джонатан!

Кейд вдигна брадичката му и го накара да го погледне в очите.

— Никой няма да убие майка ти и брат ти! Обещавам ти.

Не можеше и да мисли друго. Всичко ще бъде наред с Алекс и Джонатан. Трябва да бъде!

Вдигна Джими на ръце и го сложи на дивана.

— Ще стоиш тук! Аз скоро ще се върна.

След минута вече беше преполовил пътя до къщата на Алекс. Преди да излезе, взе пистолета си. С всяка крачка гневът му растеше, превръщайки се в дива ярост към този, който се е осмелил да посегне на Алекс и децата. В края на гората позабави ход и внимателно огледа къщата. Имаше предимството, че Морено не подозира за него, че цялото му внимание е ангажирано от Алекс. Стремително пробяга последните няколко метра до къщата и се претърколи под укритието на

дървената веранда. Някакво движение в тъмното го накара да вдигне пистолета. Отпусна се с облекчение, като разбра, че е Мечо. Кученцето, явно доволно да види Кейд, се покатери на гърдите му и го близна по лицето. Той го бутна ядосано и се заслуша. От всекидневната се дочу приглушен мъжки глас, после още по-тихийт, едва доловим глас на Алекс. Слава Богу! Живи са. Облекчението бързо се смени с гняв. Трябва да измъкне Алекс и Джонатан оттам. Веднага! А след това ще се разправи с Морено. Само да му падне!

— Не трябваше да бягаш, Александра — Морено стоеше до вратата на кухнята, сложил властно ръка върху рамото на Джонатан. — Разговорът ни тъкмо беше станал интересен.

Алекс не го слушаше. Гледаше разширените от уплаха очи на детето, пребледнялото му лице. Направи крачка към него, но другият мъж я блъсна с пистолета. Сам Кътър — този, който беше с Морено вечерта на убийството. Имаше нещо по детски нежно и невинно в лицето му. Но Алекс знаеше, че окото му не трепна, когато Марк бе застрелян. Нямаше да трепне и сега, ако Морено убие нея. Макар да не беше на себе си от страх за Джонатан, тя чувстваше как я изпълва дива ярост към Морено, хванал с лапата си сина й. Ами Джими, сети се с ужас. Къде е Джими?

— Е, Александра — каза Морено, правейки й знак да седне на дивана, — сега, след като вече нищо не отвлича вниманието ти, бих искал да ми кажеш какво направи с дискетата.

*Дискетата? Каква дискета? За какво говори той...
Компютърната дискета!*

Алекс видя нетърпеливия блясък в очите му, неспокойното пристъпване от крак на крак. Ето защо не ся я убили още! Нужна им е дискетата.

— Ти не повярва на Марк за тази дискета — каза тя предпазливо. — Защо си променил мнението си?

Морено стисна челюст и тя разбра, че е засегнала болното му място.

— Аз не вярвам — настръхна той. — Но Палмър мисли, че Марк е направил копие на документацията. И няма да ми плати, докато не го намеря. Ти беше там онази вечер. Дискетата или е у теб, или не съществува.

Сърцето ѝ прескочи. Не беше кой знае какво, но все пак можеше да се закачи за това и да се пазари. Отпусна се на дивана. Молеше се мислено да е по-добър комарджия, отколкото беше Марк. Залогът бе твърде висок.

— Добре, Морено — въздъхна примирено, сякаш се признаваше за победена. — Ти ще пуснеш сина ми, а аз ще ти дам дискетата.

Джонатан изскимтя, защото Морено го беше стиснал още по-силно.

— Искаш да кажеш, че е у теб, така ли?

— Разбира се, че е у мен — погледна го право в очите, като се стараеше да не издаде отвращението и ненавистта си. — В кой друг би могла да бъде?

Той се колебаеше. На лицето му се изписа съмнение.

— Може да си я предала на полицията — реши да я изпита.

— Да дам дискета, струваща шест милиона долара на полицията? — изсмя се тя сухо. — От мен се искаше само да свидетелствам срещу теб. А след като те отстранях от пътя си, сама щях даключа сделка с Палмър. Знаех, че ще плати доста за тази дискета. Много повече, отколкото бих заработила за двайсет години. Просто изчаках да му дойде времето, нещата да се успокоят и тогава да се свържа с него.

Морено я слушаше с присвити очи и съобразяваше. Алчността бе нещо, което той можеше да проумее.

— Къде е?

— Пусни сина ми и ще те заведа.

— Страхувам се, че няма да стане — поклати глава той. — Ти имаш своята застраховка, аз имам своята. Първо да идем, а после ще се споразумеем.

Никакво споразумение няма да има. Алекс знаеше това. Знаеше също, че единственият ѝ шанс е да печели време.

— Не е далеч оттук. Само да си взема якето...

Тя замря на средата на думата. Отвън се раздаде весело подсвирване. Тежки стъпки по верандата накараха Морено и Кътър да вдигнат пистолети.

— Алекс!

На външната врата се почука. О, Господи, Кейд! Трябва да го предупреди! Но не може да изложи Джонатан на опасност. От

напрежение гърлото ѝ се схвана.

— Алекс! — повика я отново Кейд. — Донесох кученцето на Джонатан. Скиташе и ровеше в градината ми.

Градина ли? Какво приказва? Той няма градина. Тя бързо се обърна към Морено.

— Това е един съсед. Ще го отпратя.

Морено кимна сковано. Тя откряна леко вратата. Ръката ѝ трепереше. Кейд стоеше срещу нея и се усмихваше. Държеше увитото в самото кученце. Очите му не се усмихваха. Алекс мигновено разбра, че той знае какво става. Явно Джими е отишъл при него и му е казал. Сега той е тук, за да я избави. Облекчението не трая дълго. Обзе я още по-голям страх.

— Благодаря ти — произнесе колкото можа по-бодро. — Ще кажа на Джонатан...

— О, няма нищо — понечи да влезе Кейд. — Аз ще му кажа.

Схвана положението за по-малко от миг. До вратата стоеше млад русокос мъж с пистолет зад гърба си, а чернокосият отсреща държеше Джонатан за рамото. Морено! Спокойно... Продължавай да се усмихваш...

— О, извинявай, Алекс — каза така естествено, сякаш бе наминал по съседски, но не навреме. — Не знаех, че имаш гости. Само да дам Мечо на Джонатан и няма да ти преча.

Закривайки с гърба си погледа на мъжа до вратата, той се приближи до Джонатан и му подаде кучето както бе увито в самото. Джонатан протегна треперещи ръце. Лицето му бе тебеширено бяло.

Морено с раздражение наблюдаваше сцената. Изведнъж се ококори. Зяпна, загубил дар слово. Насреща му зееше дулото на пистолет.

— Джонатан — обади се спокойно Кейд, — по-добре побързай и изнеси Мечо, преди да е направил някоя беля.

Джонатан се поколеба, после гушна кученцето и изтича навън. Морено направи неволно движение към момчето, но Кейд тикна пистолета в корема му и онзи замръзна. Мъжът до вратата не можеше да види разиграващата се сцена. Кейд стоеше с гръб към него.

— Хей, шефе, всичко наред ли е? — усъмни се обаче той, вдигна пистолета и тръгна към тях.

Лицето на Морено се изкриви от ярост.

— Не зная кой си ти, господине, но не можеш да застреляш и двама ни!

Кейд бавно се усмихна.

— Няма нужда да убивам и двамата. Ще застрелям само теб. Виждал ли си някога коремна рана при изстрел от такова разстояние?

Лицето на Морено посивя.

— Виждал си, значи. Гледката не е особено красива, нали? — Кейд хвана ръката му и я изви зад гърба. Насочи пистолета към русокосия. — А сега кажи на момчето си да остави долу оръжието и да го ритне настрана. После и двамата бавничко вдигнете ръце на тила.

Стиснал зъби, Морено кимна на другия.

— Направи каквото ти казва!

— Разбира се — разтвори с покорен жест ръце Кътър и се наведе да сложи пистолета на земята. Внезапно го вдигна и го насочи към Кейд. Разнесе се изстрел. Алекс изпищя. Кътър залитна, хвана се за рамото и се строполи. През пръстите му рукна кръв.

Кейд бръкна в джоба на Морено, извади пистолета му и го хвърли настрана. Обърна се към Алекс.

— Добре ли си?

Тя трепереше толкова силно, че не можа да отговори. Успя само да кимне едва-едва. Той се приближи и я прегърна.

— Той щеше да ни убие — промълви Алекс.

Кейд се беше втренчил в Морено с жестока, студена ярост. Така стискаше пистолета, та й се стори, че всеки момент ще натисне спусъка. По челото на Морено избиха капки пот. Алекс докосна ръката на Кейд. Стига толкова убити. Той се напрегна, после бавно отпусна спусъка.

— Джими...

— Нищо му няма — прекъсна я Кейд. — Той е в моята къща и му казах да стои там, докато се върнем. Знам, че няма да мръдне. Нали помниш първия път?

— Слава Богу! — Алекс с облекчение притвори очи.

— По-добре иди да видиш Джонатан! — побутна я той леко.

Все още замаяна, вместо да мине зад Кейд, Алекс се озова пред него. Морено това и чакаше. Метна се и я блъсна в Кейд. Пистолетът изхвърча от ръката му. И тримата паднаха на земята един върху друг. Алекс извика. Кейд силно я беше тласнал настрана. В същото време

Морено го удари с юмрук под брадата и той политна назад. Изстена, удряйки болното си рамо в ръба на масичката. Алекс се нахвърли в гръб на Морено и стовари юмрук в слепоочието му. Той изруга и яростно я отблъсна. Тя прелетя през стаята, удари се в стената и бавно се свлече на пода. Безпомощно гледаше как Морено вдигна пистолета на Кейд и го насочи срещу него.

Не! Господи, не!

В същия миг вратата се отвори с трясък. В стаята нахлуха униформени мъже. Изтреця изстрел. С широко отворени очи Морено се стовари безжизнен на пода. Алекс се повдигна на лакът, но стаята се завъртя пред очите ѝ и тя се свлече отново. Усети как две силни ръце я повдигат нежно.

— Алекс, скъпа, добре ли си?

В гласа на Кейд се долавяше тревога. Прегърна я, а тя се разтрепери. Не можеше да се овладее. Едва не го беше загубила!

— А ти? Ти добре ли си? — вкопчи се тя в него.

Майк Донован стоеше до тях и мрачно гледаше последиците от произшествието. Двама от неговите хора се бяха надвесили над Морено, трети слагаше белезници на стенещия Сам Кътър.

— Благодарение на него — обърна се Кейд към приятеля си и му се усмихна.

Донован видимо се отпусна и погледът, който двамата си размениха, говореше повече от хиляди благодарствени думи.

— Как разбрахте? — попита Алекс.

— Кейд ми позвъни и ми обясни положението. Проверих на местното летище и ми казаха, че преди час се е приземил частен чартърен самолет от Лос Анджелис. Значи с него е пристигнал Морено. Той и помагачът му наели кола до града и разпитвали в кафенето на Мили за теб. Двамата не ѝ харесали и тя ми се обади. — Донован погледна Алекс в очите. — Тук се грижим за нашите хора.

Нашите хора. Думите му я прободоха. Тя се беше изолирала, държеше се затворено, странеше от всички, а ето че те въпреки това са я приели като своя, закриляли са я. Както правеше и Кейд.

Един от хората на Донован повика шерифа и той се отдалечи. Кейд вдигна Алекс на ръце и я изнесе на верандата. Сложи я да седне на стъпалата. В същото време полицейска кола спря отпред до другите две. Отвътре изскочи Джими, а едновременно с него иззад ъгъла се

появи Джонатан, придружен от униформен полицаи. Алекс започваше да мисли, че всички полицаи от управлението в Клиървил са дошли да ги спасяват.

— Мамо! — извикаха двете момчета и хукнаха към нея.

Прегърна ги и ги притисна силно, а само смътно чу как шерифът повика Кейд. Алекс целуваше поред момчетата, галеше луничавите им личица, рошеше къдравите коси. От гората се носеше пискливо чирикание на врабчета и хладен свеж полъх. Отнякъде се появи Мечо и, махайки възторжено с опашка, се покатери в скута ѝ. Завря влажната си муцунка в лицето ѝ. Алекс се засмя и го целуна с признателност за ролята, която изигра в тяхното избавление. Всички се прекатуриха надолу по стълбите. Момчетата се заливаха от смях, кученцето джавкаше, а тя бе преизпълнена с такава радост, каквато не помнеше да е имало в живота им. Бяха в безопасност, всички, и едва ли нещо друго на този свят имаше значение. Нищо друго, погледна тя през рамо към Кейд и Донован, които разговаряха тихо. Освен още едно нещо.

Кейд стоеше със скръстени ръце пред камината, втренчен в играта на жълтите пламъци. Меките им отблясъци подскачаха и се гонеха в надпревара. Димът лениво се издигаше към комина, пълнейки стаята със силен мирис на горящо дърво. Този познат от детството мирис, топлината на огъня и спомените изсмукваха напрежението от тялото му.

От спалнята горе долиташе гласът на Алекс, която слагаше Джими и Джонатан да спят и макар да не различаваше думите, кроткият, нежен тон го успокояваше. Представяше си я как завива децата и подгъва под тях одеялата, после ги милва по главиците и ги целува за лека нощ. Сякаш я чу да казва „Обичам ви“ и тъпа болка сви сърцето му. Обзе го чувство на самота, студена и пронизваща като снежна виелица. Тя скоро ще си замине. Беше я чул да урежда резервация на самолетни билети, когато се обади на майка си и сестра си. Разбра, че става дума за утрешния полет. Сега, след като Морено бе мъртъв, нищо вече не я задържаше тук, а по възбудата, с която говореше със семейството си, бе ясно, че няма търпение отново да е с тях. Напускаше кошмара на последните няколко месеца и се връщаше към нормалния живот. Живот, който включва роднини, кученца и

приятели. Живот, в който нямаше място за Кейд. В душата му, като от счупен съд, се изля болка и гняв. Гняв към нея, че не сподели намерението си да замине. Гняв към себе си, че се самозалъгваше и вярваше и в най-слабия проблясък на надеждата тя да остане, да го прегърне и да му каже, че го обича...

Няма да остане, Уокър, избий си го от главата!

Проклинайки наум, Кейд гледаше огъня, който до преди минута го успокояваше, а сега сякаш изгаряше душата му. Виждаше образа ѝ през пламъците, лъчезарната усмивка, когато слагаше на главата му шапката с парцалената тиква, чуваше радостния ѝ смях, когато спечели жирафа. И очите ѝ — веднъж пълни с болка и печал, в следващия миг — блестящи от страст и нежност.

— Кейд? — чу гласа ѝ зад гърба си.

— Да? — напрегна се той.

— Ти... добре ли си?

И бутилка уиски няма да ме оправи! Обърна се сковано. При вида ѝ мъката се заби като нож в сърцето му. Беше се изкъпала, преди да сложи децата да спят и бе облякла бял хавлиен халат. Дългите ѝ стройни крака бяха голи и споменът за тях, обвили се около тялото му миналата нощ, го накара да стисне юмруци.

— Разбира се, че съм добре!

Тя повдигна леко вежди, учудена от тона му, поколеба се, после приближи. Светлината от огъня озари лицето ѝ и затанцува с медни отблясъци в още мократа ѝ коса.

— Благодаря ти, че ни позволи да пренощуваме тук. У нас едва ли щяхме да заспим.

Застана до него и протегна ръце към огъня.

— Няма проблеми.

Не им беше „позволил“ да пренощуват. Почти я беше довлъкъл тук, след като приключиха с показанията и протоколите в полицейското управление. За нищо на света не би допуснал тя и децата да останат сами тази нощ, и то в тяхната къща. Е, по-късно си даде сметка, разбира се, че подбудите му не са били напълно безкористни. Той също не искаше да бъде сам тази нощ. По-добре е да свикнеш с това, Уокър!

Алекс потриваше и топлеше ръце пред огъня. Обърна се към него. Не проумяваше мълчаливата му сдържаност. Целия следобед

сякаш я избягваше. Беше навъсен и необщителен. Като че ли й бе сърдит. Нямаше представа защо.

— Майка ми намерила дискетата. Джими я бил скрил в килера. Предала я е на ФБР в Лос Анджелис — Алекс въздъхна уморено и поклати глава. — Има неща, които никога няма да простя на Марк. Да даде такава опасна вещ в ръцете на собствения си син и да изложи семейството си на... — тя замлъкна. Не искаше дори да мисли какво би могло да се случи. Сега нищо не ги заплашва и това е единственото важно нещо.

Алекс потръпна леко, сякаш се отърси от зловещото преживяване. На Кейд му се искаше да протегне ръце, да я прегърне, да я задържи завинаги. Знаеше, че не може. За да прави нещо, взе машината и размести дърветата в огъня.

— Донован се обади по телефона, докато ти се къпеше. Каза, че Кътър им съобщил името на агента от ФБР, с когото е поддържал връзка Морено. Бил от охраната на къщата, където са те настанили.

— Един от хората, които ни пазиха, е бил човек на Морено? — ахна Алекс.

Кейд кимна мрачно.

— Казва се Стивънс. Кайл Стивънс. Сам е сложил приспивателно в чашите. Той е променил разпореждането относно теб от „издирва се за разпит“ на „заподозрян в убийство“. Следял, е неотлъчно на своя компютър и когато се е появило името ти, е съобщил на Морено.

Стивънс. Спомняше си го. Той играеше карти с момчетата и няколко пъти й помага да пригответ вечерята. Беше такъв... добряк. Тя притвори очи. Побиха я тръпки. Марк някога също беше добър. Алекс хвърли поглед към Кейд. Сенките от огъня прорязваха дълбоки бръчки върху намръщеното му лице. Устните му бяха здраво стиснати. Яростно ровеше пъновете в камината. В напрегнатата тишина хвърчаха и припукваха искри.

— Кейд, аз... — протегна към него ръка Алекс. — Съжалявам, че те забърках в това. Благодаря ти за... за всичко.

Прощалният й тон го вбеси окончателно. Не се нуждаеше от извиненията й, а най-малко от благодарностите. Искаше единствено тя да се отдръпне от него. Беше твърде близо, по дяволите! Толкова близо, че усещаше аромата на кожата й, ухаеща на собствения му сапун, толкова близо, че само да протегне ръка... Той с трясък затвори

решетката на камината и прекоси стаята. Застана със скръстени ръце до прозореца и се загледа в мрака на нощта.

Алекс стоеше объркана. Смуцението ѝ се превърна в страх, виждайки скованата му стойка. Той е премислил. Не желае тя да остане, затова се държи така през целия ден, напрегнат и отчужден. Не може животът да е толкова несправедлив, преглътна с усилие сълзите тя. Разпиляният ѝ свят тъкмо бе започнал да се сглобява отново. Но нима може да го обвинява? След всички нейни лъжи, след всичко, което изтърпя заради нея? Вероятно няма търпение да се отърве. От нея и от всички неприятности. Той внезапно се обърна. Ръцете му бяха стиснати в юмруци.

— Кога си отиваш вкъщи?

Сякаш я удари. В гърлото ѝ заседна буца и трябваше да преглътне, преди да проговори.

— Аз... С момчетата ще тръгнем веднага щом съмне.

— По дяволите, Алекс! Нямам това предвид! Кога си отиваш вкъщи в Лос Анджелис?

Беше се зарекъл, че по-скоро адският огън ще се превърне в буца лед, отколкото да ѝ зададе този въпрос. Това, че все пак я попита, го ядоса още повече. Алекс премига. Опитваше се да проумее какво ѝ казва.

— Кейд, за какво говориш?

Той направи крачка към нея и ако не беше тъй объркана, тя навярно би се уплашила.

— Кога възнамеряваш да ми кажеш за утрешното си заминаване? На закуска, така между другото? Или, може би, като тръгваш, от прага?

Поразена, тя го гледаше и не знаеше какво да каже. Затова ли е толкова сърдит? Защото мисли, че тя си заминава и не му е казала? От облекчение на устните ѝ бавно разцъфна усмивка.

— Кейд, аз не заминавам.

Той пристъпи напред. Очите му бяха присвити, устните стиснати.

— Или, може би, щеше да ми пратиш картичка от Лос Анджелис, щом се настаниш?

— Казах ти, не за-ми-на-вам.

— Или, може би, изобщо нямаше... — той замълча внезапно и я погледна. Така, сякаш едва сега наистина я виждаше.

— Какво?

— Никъде не заминавам — повтори тя предпазливо, наблягайки на всяка дума.

Той я изгледа недоверчиво.

— Чух, че правиш резервация за самолет.

Алекс вече се чудеше как да го убеди.

— За майка ми и сестра ми. Утре излитат от Лос Анджелис. С момчетата оставаме тук. В Клиървил.

— Наистина ли? — напрежението бавно го напускаше.

— Ами... не можем да се върнем в апартамента с това кученце, нали? — каза тя нехайно.

— Разбирам... — повдигна той вежда и очите му светнаха дяволито. Направи отново крачка към нея. — Значи оставаш заради кучето?

— Естествено — отвърна Алекс и отстъпи назад. Едва сдържаше смеха, който се надигаше в гърлото ѝ. — Как ще живее горкият Мечо в големия град? Той си е дворно куче.

— Казват, че животът тук си има своите предимства — Кейд продължи да пристъпва към нея, докато гърбът ѝ опря в стената. — Въздухът е чист, няма улично движение... — той подпря ръце на стената от двете ѝ страни. — Има къде да тичат децата, къде да плуват...

Алекс вдигна очи.

— Мисля, че след като продаваш къщата, бихме могли да се споразумеем някак.

— Някак? — устните му почти докосваха нейните. Топлият му дъх я замайваше. — За мен единственият изход е да ти подаря тази къща.

— Да ми я подариш ли?

— Като сватбен подарък.

Сватбен подарък? Краката ѝ се подкосиха.

— Искаш да кажеш...

— Че те обичам и искам да се ожения за теб!

Той я привлече към себе си и я целуна така жадно, сякаш се беше сдържал цяла вечност. Тя се повдигна на пръсти и обви ръце около

врата му. Сърцето ѝ преливаше от любов.

— Кейд... Обичам те... — прошепна. — Обичам те!

Толкова бе хубаво да повтаря тези думи. Свободно и без страх. Откакто го срещна, тя отричаше чувството, таеше го дълбоко в сърцето. Ала миналото остана назад. Вече няма да бяга, да се крие, да се оглежда. Има Кейд и двамата си сина, а това е всичко, от което се нуждае. Макар че, помисли с усмивка, тази къща е доста голяма...

— А ти, Кейд? — реши по-късно да разискват въпроса за къщата. — Ти какво ще правиш тук?

— Майк днес ми предложи работа. Темпото тук е много по-кратко, отколкото в Ню Йорк, но мисля, че скоро ще свикна — той замълча. — А ти, Алекс? Клиървил не е Лос Анджелис. Смяташ ли, че ще можеш да свикнеш с живота на малкия град, и то не временно?

Не временно. Думите я огряха като топъл слънчев лъч. Колко е прекрасно да мислиш за бъдещето, да правиш планове!

— За нищо на света не можеш да ме върнеш в Лос Анджелис! — стрелна го тя с поглед и двамата се засмяха. Опря глава на гърдите му. — Мисля, че ще има с какво да се заема — децата, работата, а освен това... ще измисля нещо, ако ми остава свободно време.

Той я целуна нежно, после се отдръпна.

— Трябва да кажем на момчетата.

— Утре сутринта. Сега спят.

— Не спим! — чу се отгоре и по стълбата се затрополи, като че ли слизаше цяло стадо крави.

— Пак шпионирате, а? — прегърна ги Кейд, а после ги търкулна на пода и ги загъделичка, докато те се разпищяха. Алекс стоеше отстрани и клатеше глава. Джонатан успя да се отскубне със смях.

— Вие двамата ще се жените ли?

— Ако нямате нищо против — отвърна Кейд.

— Нямаме! — прозвуча хоров отговор. — Може ли утре да направим кучешката колибка? — преминаха те към по-важни неща.

Алекс посочи стълбата.

— Сега в леглото! За колибката ще говорим сутринта.

С разгорещени от възбуда лица близнаците поеха с боричкане нагоре. Когато Алекс и Кейд останаха сами, тя обви ръце около врата му и нежно го целуна. Беше безкрайно щастлива. Жълтите отблясъци на огъня танцуваха из стаята и сгрываха сърцето ѝ.

— Обичам те — прошепна и се сгуши в обятията му.

Изведнъж той се отдръпна и я поведе боса навън.

— Кейд, къде отиваме, за Бога?

— Трябват ни още съчки за огъня — не пусна ръката й, докато прекосяваха двора. Спря и силно ритна табелата с надпис: „Продава се“.

Тя се разлетя на парчета. Алекс се засмя.

— Отнеси ме вътре... — прошепна тихо.

Той я вдигна на ръце и я отнесе в тяхната къща.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.